

Sinh Mệnh Dĩ Linh Hồn

Contents

Sinh Mệnh Dĩ Linh Hồn	1
1. Chương 1: Tử Vong Cùng Hoài Niệm	2
2. Chương 2: Trọng Sinh Cùng Nguy Cơ	3
3. Chương 3: Trưởng Thành Cùng Tuổi Nhỏ	6
4. Chương 4: Mộng Cảnh Cùng Ước Định	8
5. Chương 5: Hiểu Biết Cùng Nghiên Cứu	12
6. Chương 6: Dò Xét Cùng Lôi Kéo	15
7. Chương 7: Âm Mưu Cùng Tâm Tư	19
8. Chương 8: Ngu Xuẩn Cùng Phẫn Nộ	23
9. Chương 9: Tương Phùng Cùng Trùng Phùng	27
10. Chương 10: Giấy Dưa Cùng Kiên Trì	30
11. Chương 11: Linh Hồn Cùng Đánh Cuộc	34
12. Chương 12: Biến Đổi Nhỏ Cùng Bắt Đầu	37
13. Chương 13: Bắt Đầu Cùng Hữu Nghị	42
14. Chương 14: Màu Xanh Cùng Màu Đỏ	45
15. Chương 15: Dây Dưa Cùng Trở Về	49
16. Chương 16: Dòng Họ Cùng Vinh Quang	53
17. Chương 17: Thời Gian Cùng Thư Tín	56
18. Chương 18: Rời Đi Cùng Lựa Chọn	60
19. Chương 19: Ma Vương Cùng Ma Vương	65
20. Chương 20: Khai Giảng Cùng Tân Sinh	69
21. Chương 21: Rung Chuyển Cùng Thảo Luận	74
22. Chương 22: Trường Học Cùng Giáo Sư	77
23. Chương 23: Vũ Hội Cùng Lời Mời	83
24. Chương 24: Vận Mệnh Cùng Chuyển Biến	87
25. Chương 25: Rắn Độc Cùng Sư Tử	90
26. Chương 26: Hoang Mang Cùng Đêm Trước	95
27. Chương 27: Cha Cùng Con Trai	98
28. Chương 28: Nói Chuyện Với Nhau Cùng Đêm Trước	103
29. Chương 29: Mờ Mịt Cùng Thật Lòng	107
30. Chương 30: Tổ Tình Cùng Vĩnh Biệttổ Tình Cùng Vĩnh Biệt	111
31. Chương 31:	115

Sinh Mệnh Dĩ Linh Hồn

Giới thiệu

Lúc giáo sư tỉnh lại sau khi bị Nagini cắn, không nhìn thấy Địa ngục như trong suy nghĩ của mình, m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sinh-menh-du-linh-hon>

1. Chương 1: Tử Vong Cùng Hoài Niệm

Thần trao cái ác cho chúng ta, đồng thời cũng ban phát cho chúng ta vũ khí để hủy diệt cái ác.

Khi giọt nước mắt cuối cùng hòa vào vũng máu đỏ tươi, con người đen trắng bỗng nhiên mất đi ánh sáng. Gương mặt tái nhợt mất đi một tia huyết sắc sau cùng, linh hồn bất khuất giãy dụa thoát ly khỏi cơ thể.

Y đi rồi.....

Tại cái đêm khuya cô tịch lạnh như băng này, nhìn đôi mắt xanh biếc đã tra tấn y hơn nửa đời người, y, đại sư ma được trẻ tuổi nhất, vĩ đại nhất của thế kỷ này, gián điệp hai mặt thành công nhất, vĩnh viễn đóng lại đôi mắt giống như hắc diệu thạch kia. Cuộc đời của y giãy dụa và thống khổ, yếu ớt mà mãnh cảm, kiên cường mà bất khuất. Đến lúc chết, y cũng không có bán đứng linh hồn của chính mình, không có cúi thấp đầu trước vận mệnh.

Sau khi vị bạch phù thủy lớn tuổi trở thành một bức họa lạnh như băng, trên thế giới này cũng không còn bất luận kẻ nào biết về cuộc đời của y. Nhưng, trên con đường chông gai thê lương vĩnh viễn đều chỉ có một mình, y lẽ loi cô độc dùng linh hồn không bao giờ sa đọa kia vì Cậu Bé Vàng trẻ tuổi tích lũy lực lượng sinh tồn.

Y đi rồi.....

Có lẽ, cuối cùng y đã có thể giải thoát khỏi gông xiềng trên người cùng cả xiềng xích của vận mệnh.....

Nếu nói Thiên Đường là dành cho người lương thiện thì Severus Snape tuyệt đối không cho rằng mình có thể lên Thiên Đường, nhưng y cũng không muốn xuống Địa Ngục, bởi vì nơi đó sẽ có rất nhiều bạn bè Tử Thần Thực Tử chờ y. Y không muốn nghe tiếng cười điên cuồng của Bella, cũng không muốn nhìn thấy gương mặt dữ tợn của Barty Crouch con.

Nếu có thể, y tình nguyện lựa chọn hồn phi phách tán. — Đúng, không để lại ở thế gian này bất kỳ dấu vết gì, thậm chí là một bức họa.

Y nghe thấy thiếu niên nhà Potter – Cậu Bé Vàng vĩ đại, đứa bé sống sót, có lẽ bây giờ phải kêu là thiếu niên cứu vớt giới phù thủy – ở lễ tang của y biểu cảm bi thương đọc diếu văn – “Ông là người vĩ đại nhất mà tôi từng biết.....”. Nga, đừng đùa, vĩ đại nhất? Y cũng không muốn sau khi chết còn phải nghe sư tử Gryffindor nói ra những lời kỳ quái làm người ta khó chịu.

Thiếu niên nhà Malfoy cũng đến. Chiến tranh gần như hủy hoại gia đình của nó, nhưng xem ra cũng không đánh ngã được nó. Chẳng qua hiện giờ nó càng yếu hơn, nhưng cũng khiến nó thoát nhìn càng thêm anh tuấn. Dù thế nào thì y cũng tin tưởng con đỡ đầu của mình sẽ trở thành một Slytherin đủ tư cách.

Sư tử nhà Weasley thiếu mấy tên, có chút không quen. Bất quá qua vài năm lại sẽ nhiều lên. Tiểu thư ‘Chuyện gì cũng biết’ tóc quăn nâu rất nhanh cũng sẽ trở thành phu nhân Weasley – nói thật, nếu nàng là một Ravenclaw, có lẽ mình sẽ thích nàng hơn một chút.

Mộ bia màu đen trong rừng Cẩm chính là nơi an nghỉ cuối cùng của mình sao.....

– Màu đen, nhan sắc vĩnh viễn thuộc về y. Khi cả thế giới đều đang reo hò trong ánh sáng, chỉ có y vẫn luôn luôn hành tẩu trong bóng tối.

Nơi này rất phù hợp với mình.

Ít nhất cái tên có đôi mắt xanh biếc tra tấn y nửa cuộc đời kia, đến cuối cùng vẫn là có chút tình mắt.

Tảng đá màu đen cứng ngắt, mang theo xúc cảm lạnh như băng –

Severus Snape

Hiệu trưởng Học viện Pháp thuật và Ma thuật Hogwarts

1960-1997, hưởng thọ 37

Linh hồn dừng cảm bất khuất nhất, Harry Potter.

Đây là mình lúc còn sống sao? Khóe miệng cong lên một nụ cười giả tạo đầy chất Slytherin.

Y vì lưu luyến thế gian, nhìn thấy mấy việc cuối cùng này đã cảm thấy thỏa mãn.

– Như vậy bây giờ là lúc đi gặp Merlin.

2. Chương 2: Trọng Sinh Cùng Ngụy Cơ

Nếu nói cuộc đời Severus Snape yêu thích màu sắc gì nhất, vậy thì không hề nghi ngờ là ngọc lục bảo, đồng thời cũng là màu sắc y e ngại nhất. Mà một loại màu sắc khác có hiệu quả cực kỳ tương phản, thì phải là màu đỏ – yêu cầu không liên tưởng đến màu tóc của nhà Weasley.

Loại màu sắc này chẳng những là màu tóc của mối tình đầu cũng chính là cô gái y thầm yêu cả cuộc đời, mà còn là màu mắt của kẻ khiến nội tâm y cảm thấy vô cùng mâu thuẫn, Hắc Ma Vương.

Cho nên khi Severus mở mắt, thứ đầu tiên nhìn thấy là loại màu đỏ làm y quanh quẩn bên lề cái chết mười mấy năm, phản ứng đầu tiên của y là – y xong rồi.

Tuy rằng, y khắc sâu nhớ rõ cảm giác ở trạng thái linh hồn tham gia tang lễ của chính mình, cũng vô cùng khảng định, cuối cùng Cậu Bé Vàng đã thành công đánh bại Hắc Ma Vương, nhưng khi trực tiếp nhìn thấy đôi mắt làm mình tử vong kia, trong phút chốc y vẫn có chút hỗn loạn.

Nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt. Cuộc sống gián điệp nhiều năm đã bồi dưỡng cho y năng lực ứng biến rất nhanh, đồng thời y cũng tin tưởng chủ nhân của đôi mắt này không phải Hắc Ma Vương y biết. Khuôn mặt anh tuấn khiến cho người người oán trách kia cho thấy rõ hẳn còn chưa tiến triển đến trạng thái nào tàn cuối cùng, mà vị trí xuất hiện của đôi mắt đỏ kia khiến cho gián điệp hai mặt tiên sinh hung hăng run rẩy một chút.

– Ai có thể nói cho y biết, vì sao khuôn mặt của Hắc Ma Vương lại lộ ra từ phía sau bả vai của y. Hơn nữa tuy rằng cực lực xem nhẹ, nhưng kẻ sát sau lưng là một thân hình cường tráng cùng đôi tay giam cầm thân thể của y đều khiến cho cảm giác tê dại biến thành mê hoặc. Y, đời trước có thể xem là phần đồ trong Tử Thần Thực Tử, đang bị một vị Hắc Ma Vương, vốn nên đã chết, nhưng hiện tại lại còn chưa đổi thành mặt rắn, chưa nào tàn, vẫn anh tuấn như cũ, còn sống khỏe như vâm..... Ôm vào trong ngực.....

Cả đời Severus rất ít khẩn cầu Merlin phù hộ, nhưng lúc này y thật muốn hô to một tiếng – nga, Merlin gặp quỷ!

“Nói cho ta biết, ngươi là ai?”

Trong lúc đại sư ma được vô cùng buồn bực rối rắm về tình trạng quỷ dị của mình, vị Ma Vương kẻ sát trên cổ của y dùng thanh âm độc đáo, hư hư thực thực như tăng thêm Tình Được của hắn nhẹ nhàng. Đồng thời cổ ý vô tình đem hơi thở thổi đến trong lỗ tai của y.

– Nhưng động tác nhìn như ái muội này không sinh ra một chút xíu không khí màu hồng phấn nào!

Hai tay của hắn ôm trọn lấy cơ thể y, một tay đặt gần cổ họng, một tay kẻ sát vào trái tim. Ôm trọn đồng thời còn giam cầm sự chuyển động của đôi tay y. Thân thể kẻ sát có thể cảm giác được sự di động nhỏ bé của lẫn nhau, y có thể khẳng định Ma Vương thậm chí có thể phán đoán tốc độ tim đập của y. Từ vị trí mặt bên kẻ sát cổ có thể nhìn thấy rõ vẻ mặt của y, mà phương thức giam cầm từ sau lưng càng khiến y hoàn toàn bị vây ở tình thế bị động.

Ma Vương có thể thấy rõ hết thấy hành động của y, mà y thì không cách nào nắm giữ nguy cơ phía sau.

– Chiến thuật hoàn mỹ, công thủ hợp nhất. Cách thức chiến đấu tiêu chuẩn của Slytherin.

Severus kinh ngạc chính mình cư nhiên còn có tâm tình suy nghĩ mấy thứ này. Bởi vì y rõ ràng cảm giác được thời gian trầm mặc của mình càng kéo dài thì áp lực ma pháp trên người cũng càng mạnh. Severus cười lạnh trong lòng, cho dù là Độn Thổ cũng có cảm giác buồn nôn, chẳng lẽ y đột nhiên đi đến một nơi hoàn toàn xa lạ còn không cho phép y thích ứng một chút sao?

Huống chi, y tin tưởng mình là một trong số rất ít người thật sự hiểu biết Hắc Ma Vương, ít nhất là lý giải sở thích cùng hành vi của hắn. Tuy bây giờ y còn chưa phán đoán ra vị trí của mình, nhưng không hề nghi ngờ, nơi này ngoại trừ y cùng Ma Vương đại nhân, không có linh hồn thật thể thứ ba.....

– Có lẽ tại cái nơi u ám rõ ràng tràn ngập hơi thở hắc ma pháp này, u linh cũng không muốn quanh quẩn.....

Hơi thở âm trầm nguy hiểm giữa hai người dần dần khuếch tán, hô hấp nặng nề cùng tiếng tim đập kịch liệt đều tỏ rõ một trận chiến đang đến. Nhưng làm một con rắn giáo hoạt, y cũng không giống sư tử muốn một cuộc đấu tay đôi quang minh chính đại hoặc là một hành động giãy giụa vô ích cuối cùng.

– Y, cần sách lược !

Như vậy làm một Slytherin vĩ đại và hoàn mỹ, hoài nghi cùng dò xét là không thể tránh khỏi. Nhất là..... Thật rõ ràng vị Hắc Ma Vương này không nhận ra mình!

“Chỉ là một người qua đường.” Cảm giác bàn tay ở gần cổ họng đang di chuyển lên trên, giống như vô tình bóp lại ở vị trí hầu kết của y, tuy không có chút lực đạo, nhưng rõ ràng có thể cảm nhận được cảm giác áp bách. Severus tuân theo bản năng xu lợi tị hung của Slytherin cùng tâm lý hiếu kỳ của nhân loại, áp dụng chiến thuật quanh co.

– Y không thể ở trước mặt Ma Vương phát huy tuyệt kỹ lời nói ác độc của y.

– Một trong những phương pháp để một vương giả lựa chọn giữ lại người là làm cho hắn cảm thấy người có giá trị lợi dụng, mà khúm núm hoặc kiêu ngạo lạnh lùng lúc thích hợp, đều là một loại thủ đoạn.

– Slytherin, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn !

“Người qua đường?” Ma Vương nở một nụ cười đùa cợt, đồng thời bàn tay đặt ở cổ họng của Severus càng nắm chặt hơn. Ngón tay thon dài lạnh lẽo, nếu không có nguy hiểm đe dọa sinh mạng, đại sư ma được vô cùng muốn chuyên nghiệp đánh giá đôi tay này một chút, ngoại trừ chính bản thân mình, đây là đôi tay mà y nhìn thấy thích hợp nghiên cứu ma được nhất từ trước tới nay. Nhưng mà chủ nhân của đôi tay có khuynh hướng để cho chúng bị lấy dính máu tươi chứ không phải ma được.

Dưới áp lực cực lớn, Severus vẫn lựa chọn trầm mặc. Bởi vì y rất rõ ràng, trong tình huống hiện tại thì chỉ cần sơ hở một chữ cũng sẽ mất mạng, Ma Vương đại nhân sẽ không dừng dừng để cho đối thủ chạy thoát, cho dù chỉ là một đối thủ ảo tưởng. Song song đó, nếu bị đặt ra một ít lý do buồn cười thì sẽ bị Hắc Ma Vương khinh thường, do đó dễ dàng bị phân loại thành phế vật, đối với thứ vô dụng, Chúa Tể Hắc Ám chưa bao giờ nương tay.

Mà tình cảnh hiện tại của Severus Snape là một loại tình trạng vi diệu lưỡng nan. Y đột nhiên xuất hiện khẳng định làm cho Hắc Ma Vương giật mình, cho nên trước khi chưa biết thân phận chân thật của y, Lord Voldemort đầu óc còn đầy đủ sẽ lý trí lựa chọn dò xét, việc y cần làm là không ngừng kích phát lòng hiếu kỳ của Ma Vương, đồng thời cũng không thể biểu hiện có quan hệ huyết thống với người khổng lồ.

– Xét theo tình trạng hiện tại, đại sư ma được rất thành công .

Như vậy bước tiếp theo chính là khâu then chốt – life and death – sinh tồn hay là tử vong.

Đột nhiên, bàn tay kề sát ngực tàn nhẫn ấn xuống. Sự tức giận của Ma Vương đã hoàn toàn bộc phát. Severus theo bản năng cắn chặt răng – dựa theo thường lệ, tiết mục tiếp theo hẳn là.....

“Crucio!”

Sự đau đớn trong suy đoán nháy mắt xâm nhập thân thể gây yếu của đại sư ma được. Lời nguyện Crucio phát ra ngay sát ngực làm cho nam tử có sức chịu đựng rất mạnh này cũng không thể kiềm nén tiếng rên rỉ.

– Nhưng còn chưa được, Hắc Ma Vương vẫn không buông y ra, bị giam cầm như vậy Severus căn bản không có cơ hội thoát thân – y phải giành lại quyền kiểm soát thân thể, y cần quyền chủ đạo! Cho dù dưới sự tra tấn của Crucio, y vẫn có thể chiến đấu!

Cơ thể đang cứng ngắc đột nhiên bắt đầu kịch liệt vặn vẹo vùng vẫy, sức lực này lớn đến bất ngờ. Voldemort vốn không muốn đưa cho chủ nhân thân thể này bất kỳ một cơ hội tự do nào – Chịu lời nguyện Cru à không thể giãy dụa thì càng thêm khó có thể chịu đựng.

Nhưng là sự chống cự quá mãnh liệt của nam nhân khiến Ma Vương vừa bị hao tổn ma lực có chút ngăn cản không được. Buông tay cho nam nhân đang giãy dụa té trên mặt đất, bất quá để bảo đảm hẳn lại phát ra một cái “Crucio”. Một mỗi cộng thêm đau đớn đủ để ăn mòn thần kinh con người, ma chú tra tấn cũng sẽ không vì thần kinh ma túy mà dần dần giảm bớt, ngược lại sẽ làm tăng độ miễn cảm của con người lên. Hẳn vô cùng tin tưởng ý chí của bất kỳ kẻ nào cũng không có khả năng mạnh mẽ đến mức có thể chống lại được.

– Nhưng thật đáng tiếc, Chúa Tể Hắc Ám vĩ đại cũng có lúc tính sai. Bởi vì đến nay hẳn còn chưa gặp được một vị gián điệp hai mặt có thể đi lại giữa hai đại phù thủy mà không bị hoài nghi, thậm chí đều đạt được tín nhiệm, hơn nữa tinh thần vẫn hết sức bình thường.

Không sai, sự tồn tại có một không hai này hiện tại đang run rẩy ở ngay trước mặt hắn. Trạng thái bi thảm như vậy cũng không làm cho hắn có khả năng đoán trước được chuyện sắp phát sinh, một sự kiện khiến hắn vô cùng khiếp sợ.

Nam nhân đang co giật đột nhiên hé miệng, dùng một loại âm thanh trầm thấp khàn khàn gần như run rẩy nhưng tuyệt đối rõ ràng hô lên một từ “Độn Thổ!” (Apparition). Nháy mắt, bóng dáng trước mắt Voldemort lóe lên, người vốn nên nằm trên mặt đất biến mất vô tung vô ảnh.

– Khó tin! Hoặc là khiếp sợ.

Voldemort nói không rõ cảm giác hiện tại của mình, Hắc Ma Vương vĩ đại cũng có lúc bị chấn động.

Mặc dù lúc nam nhân vừa xuất hiện, hắn đã nhìn ra người này là một phù thủy cường đại. Nhưng cái này cũng không đại biểu Hắc Ma Vương sẽ vì lực lượng cường đại mà kinh sợ. Sự cường đại này cũng chỉ khi so sánh với những phù thủy bình thường khác mà thôi.

Thế nhưng chuyện làm hắn kinh ngạc liên tiếp phát sinh, bình tĩnh giao hoạt cùng mình giằng co, áp lực chịu đựng sau khi trúng chú ngữ, cuối cùng còn rõ ràng chạy trốn ngay trước mắt mình!

Làm sao lại có phù thủy đã trúng hai cái “Crucio” mà vẫn có thể duy trì thanh tỉnh, thậm chí sử dụng chính xác ma pháp vô thượng cao cấp! Nhưng làm cho người ta không thể lý giải nhất là bản thân mình không biết sự tồn tại của người này!

Nếu nói lúc bắt đầu chỉ là suy nghĩ trong tình huống không có uy hiếp thu nạp một thuộc hạ có thực lực, như vậy hiện tại vấn đề đã trở thành hoặc là để mình sử dụng, hoặc là chỉ có một con đường – giết!

Ở tại nhà cũ Gaunt không còn sinh khí hoàn thành việc phân liệt linh hồn lần thứ ba, Lord Voldemort lặng lẽ nhìn cổng lớn của trang viên đã không có một bóng người, tao nhã cười nhạt.

3. Chương 3: Trưởng Thành Cùng Tuổi Nhỏ

Khi Severus lại từ một mảnh hỗn loạn phục hồi tinh thần thì sắc trời đã tối. Đau đớn trên người còn chưa biến mất, nhưng đã không gây cản trở hành động. Chỉ là di chứng của Crucio làm toàn thân y không có một dây thần kinh nào không đau.

Âm thầm mắng đầu óc Merlin có thể ngu xuẩn hơn cả người khổng lồ đem y đưa đến nơi quái dị này. Hơn nữa hành vi vừa rồi của y, tuy cuối cùng là vì đào thoát mà làm biểu diễn tạm thời, nhưng cái loại trạng thái giống như con sên vặn vẹo mấp máy này khiến y liên tưởng đến một vị bao khăn trùm đầu phóng thích mùi tối nào đó.

Khó chịu mở đôi mắt mỗi một ra, vừa định nhìn xem mình lại rơi xuống nơi quỷ quái nào, thì lại đối diện một đôi – mắt màu đen, màu đen tinh khiết giống như hắc diệu thạch!

Không ai càng quen thuộc đôi mắt của mình hơn y, khi y nhìn thấy chủ nhân của đôi mắt kia, Severus làm ra phản ứng nằm ngoài nhận thức của y – biểu tình dần mất ra y như bị cửa kẹp đầu!

Tiểu độc xà đối diện có tướng mạo thu nhỏ lại của bản thân y, cũng chuẩn xác làm ra phản ứng trong dự kiến của y – sau khi khoe miệng cong lên ba mươi độ, lỗ mũi phát ra một tiếng “Hừ”, đồng thời cười nhạt thể hiện sự châm chọc.

Diện mạo quen thuộc, biểu tình quen thuộc, quần áo rộng thùng thình không hợp thân hình cùng mái tóc màu đen dày mỡ quen thuộc, Severus phát hiện hình như mình rất dễ dàng gặp được người quen.

Nhìn biểu tình giống hệt như soi gương, Severus cố gắng nâng thân thể bủn rủn của mình lên. Bắt đầu ngay từ giây phút nhìn thấy Hắc Ma Vương, y liền cực độ hoài nghi mình quay về quá khứ, hiện tại nhìn thấy phiên bản còn nhỏ của mình, y cuối cùng đã có thể xác định, hơn nữa về tới năm nào cũng có thể đại khái phỏng đoán ra — xem ra mình lúc này chỉ có bảy tám tuổi. Nhưng theo tình trạng phát dục chậm chạp từ nhỏ của y, có lẽ cũng đã mười tuổi rồi.

– Đồng giá của lão ong mật!

Rất cuộc là làm như thế nào mới có thể khiến cho bản thân mình ở trạng thái linh hồn rời khỏi thể xác lại sẽ mang theo thân thể quay về quá khứ a!

Cánh tay trái có cảm giác thiêu đốt bỏng bỏng, Dấu Hiệu Hắc Ám trên người chứng minh đây là thân thể y, nhưng trên cổ hình như không có vết rắn cắn. Tuy không thể nói rõ có gì không đúng, nhưng tình huống hiện tại của mình tuyệt đối khác biệt so với trước khi chết. Cho nên việc cấp bách là phải thu thập tin tức.

“Đây là nơi nào?” Tuy rằng cùng phiên bản tuổi nhỏ của mình đối thoại khiến y cảm thấy rất quý giá, nhưng đây là phương thức lý tưởng nhất, nhanh nhất, tiện lợi nhất để làm rõ tình huống hiện tại.

Tiểu Snape giơ giơ cằm, khoe miệng cong lên, ánh mắt màu đen lợi hại theo dõi y.

“Ta giả thiết đầu óc của người không cùng mặt đất tiếp xúc thân mật, đồng thời theo ý của ta bề ngoài của người tuy rằng chẳng phải được như ý muốn, nhưng hẳn cũng không phải là loại ngu ngốc không có giáo dưỡng, hoàn toàn không hiểu lễ phép.” Tiếng nói non nớt mềm mại thông thả phun ra một câu dài trêu trượng mà Gryffindor suốt đời cũng không có khả năng lý giải – mặc dù hiện tại công lực còn thấp – ánh mắt lợi hại còn chưa trống rỗng cùng màu đen ánh vào đôi mắt của chính mình, tuy rằng giọng nói trẻ con làm lực sát thương của đoạn này bị cắt giảm rất nhiều, nhưng không thể phủ nhận đã có phong cách ban đầu.

“Đương nhiên, trong lòng ta vô cùng lý giải tại cái nơi tối tăm hơn nữa cư nhiên đang đổ cơn mưa dầm dề chết tiệt này, muốn tìm một người không phải không có đầu óc, tư duy có vẻ không có quan hệ với quỷ khổng lồ là khó khăn đến mức nào. Cho nên vì chứng minh biểu hiện vừa rồi của ta chỉ là một cái ngoài ý

muốn nhỏ nhỏ, ta không ngại cùng với..... Giả thiết là ân nhân của ta..... Chia xẻ tên của chính mình.” Lúc nói ra hai chữ “Ân nhân”, Severus rõ ràng cảm nhận thấy lông mày của đứa nhỏ đối diện nhíu lại một chút. Bất quá y vốn cố ý làm như vậy.

Là một Slytherin cùng bản tính của bản thân, y không cho phép bất luận kẻ nào bất kính với y. Năm đó bốn tên Đạo Tặc không được, Thăng nhóc cứu thế kia không được, đương nhiên cả mình lúc còn nhỏ cũng không được. Y hoàn toàn hiểu rõ ở giai đoạn trẻ nhỏ, y miễn cảm cùng kiều ngạo bao nhiêu. Dưới tác dụng của lòng tự trọng rất mạnh này, đứa trẻ trước mặt có thể không nghe ra lời châm chọc, cho dù là rất nhỏ bé, trong giọng nói của mình, cho nên y hiển nhiên tiếp nhận nghi hoặc của đứa nhỏ.

Mà đồng thời, sau nhiều năm điên cuồng che giấu và đè nén như vậy, nhìn thấy bản thân vẫn còn nhỏ, cần thận giáo huấn lại vẫn ngây thơ thuần sạch sẽ, linh hồn của đại sư ma được đã bị ô nhiễm trí mạng, không tự chủ được muốn đùa giỡn đứa trẻ trước mắt một chút.

– Linh hồn còn chưa thật sự hiểu biết lòng người hiểm ác có lực hấp dẫn rất lớn với nội tâm mệt mỏi của y.

“Severus... Prince”, sau một lúc do dự, Snape quyết định hoàn toàn từ bỏ dòng họ của mình, y không cho rằng nói ột đứa bé có bộ dạng giống mình như đực, lại còn có cùng tên họ là một việc làm sáng suốt, tuy chỉ giống tên cũng đã đủ kinh hãi rồi.

Quả nhiên tiểu giáo sư công lực còn thấp thật nể tình lộ ra vẻ mặt bị y hình dung là “đần mặt ra giống như bị cửa kẹp”, tuy con rắn nhỏ rất nhanh khôi phục biểu tình lạnh như băng, nhưng làm gián điệp nhiều năm, Xà Vương đại nhân giỏi về sát ngôn quan sắc[1] sẽ không bỏ qua vẻ quần bách hiện lên trong đôi mắt hắc diệu thạch kia.

[1] đoán ý qua sắc mặt và lời nói

– Có lẽ xem chính mình lúng túng là một phương pháp giải quyết áp lực không sai? (giáo sư hảo biến thái=””=)

“Ta là.....” Tiểu Snape lại nâng cằm lên, gương mặt nhìn người nam nhân trăm phần trăm có quan hệ huyết thống với mình, không chút yếu thế — ít nhất là thái độ không có chút nào yếu thế, nói “Severus... Snape.” Cố ý tạm dừng để đối phương chú ý, nhấn mạnh dòng họ của chính mình, diễn đạt rất rõ ràng tư thái ngạo nghễ ‘chúng ta không hề giống nhau’.

“Như vậy ta đoán ngươi đã quyết định cho lần gặp gỡ thần kỳ này của chúng ta một lời giải thích hợp lý phải không, vị tiên sinh có cùng tên với ta?” Thanh âm trầm thấp như điệu violon tại cái ngõ nhỏ hắc ám mà lạnh lẽo này càng có tính hùng mạnh và xuyên thấu.

“Ta cho rằng ngươi nên cảm thấy may mắn, tiên sinh.” Thân người của tiểu giáo sư đứng thẳng, dùng một loại tư thế trên cao nhìn xuống, nhìn nam nhân hơi dựa lưng vào trên tường — chỉ có ở loại tình huống như thế này, nó mới có thể sử dụng ngữ khí có vẻ có lực chấn nhiếp nói chuyện.

Đối phương cho nó một động tác hất lên một bên lông mày bày tỏ nghi vấn. Nó trả lại cho đối phương một động tác y hệt, đối lấy là một tiếng hừ nhẹ.

“Nếu bất kỳ người nào nhìn thấy ngươi, tiên sinh, nhìn thấy ngươi đột ngột xuất hiện trên con đường này.....” Đối với biểu tình nghiền ngẫm của đối phương, tiểu giáo sư cố gắng tăng thêm ngữ khí của mình, “Vậy ngươi chỉ có một kết cục, chính là bị đưa đến cục cảnh sát, chịu một cuộc điều tra toàn diện.”

“Như vậy ta suy đoán, từ việc ngươi dễ dàng tiếp nhận sự tồn tại của loại người không bình thường như ta, ngươi, tiểu tiên sinh hẳn là cũng thuộc loại người phải chịu điều tra của cảnh sát giống ta?” Biểu tình của đứa nhỏ hơi hơi vụn vụn. Phải, chính là trong tình cảnh không ngừng tự mình chửi bới và bị chối bỏ, sự kiêu ngạo không cho phép xâm phạm cùng lòng tự trọng rất mạnh mẽ hình thành.

Một mặt kể ra sự quái dị, không giống người thường của mình, một mặt lại miệt thị đám hỗn đản tâm thường này, hai loại tình cảm này chồng chất lên nhau tạo nên chính mình năm đó, cũng đang tạo nên bản thân mình lúc này vẫn còn non nớt.

Đưa tay giúp đỡ hay là mặc kệ sự phát triển này, hiện tại Severus cũng không xác định được. Chính bản thân y còn ăn bữa nay lo bữa mai, tiền đồ xa vời, y không có ý định đi lo chuyện của người khác. Đời trước,

cho dù không ai chăm sóc ỉnh, mình cũng thành công trưởng thành không phải sao? Nếu nói nhất định muốn bù đắp lại tiếc nuối gì, y càng muốn cứu sinh mệnh của Lily.

– Phải , chính là sinh mệnh của Lily.

Y thậm chí không có ý định cứu vãn tình bạn với Lily, nếu Lily nhất định là một Gryffindor, như vậy thay vì ngay từ đầu sinh ra cái gọi là tình bạn, chẳng bằng cái gì đều không có thì sẽ càng an toàn với nàng hơn. Lily chỉ cần khoẻ hoạt làm tiểu sư tử tóc đỏ là được rồi, một cô bé sáng sủa không cần người bạn Slytherin âm trầm. Ít tiếp xúc với nhau một chút, có lẽ đối với cả hai đều tốt.

“Ta biết, ngươi là một phù thủy!” Cậu bé trầm mặc thật lâu đột nhiên mở miệng, hai con mắt phát sáng nhìn Severus.

“Ta không phủ nhận.” Thăng thần thừa nhận, kiên nhẫn nghe lời nói kế tiếp của đứa bé.

“Rất hiển nhiên hiện tại ngươi gặp chút phiền toái, mà ta có thể giúp ngươi một chút, hơn nữa lại có thể trả lời ngươi vài vấn đề nhỏ ta biết, cho nên.....” Tiến đến gần nam nhân một chút nữa, tiểu giáo sư gần như đem thân mình dán sát vào người Severus, “Ta muốn ngươi dạy ta ma pháp, ta biết ngươi có thể.”

4. Chương 4: Mộng Cảnh Cùng Ước Định

Nếu nói Severus Snape – không, hiện tại nên gọi là Severus Prince – từ khi đến cái nơi quỷ quái này gặp được chuyện gì tương đối hài lòng là gì, thì đó nhất định là nhìn thấy tuổi thơ của chính mình.

Đừng nghĩ giáo sư ma được vĩ đại có tính tự kỷ, điều này hoàn toàn là bản năng, một loại ý thức muốn chứng minh chính mình đã từng tồn tại. Hơn nữa tuy rằng còn không đạt điểm O, nhưng biểu hiện của Tiểu Snape ít nhất có thể được một cái E[1]. Điều này làm Xà Vương tăng hàm từng ở Hogwarts gây dựng thế lực thời gian dài dự cảm rõ ràng , đàn sư tử không đầu óc kia sẽ không bởi vì sự trọng sinh của mình mà thay đổi vận mệnh của chúng, đạt được một chút tiền đồ tương lai gì.

– Xà Vương tăng hàm tương lai vẫn sẽ sử dụng nọc độc cùng ánh mắt chết chóc giết bọn chúng không còn manh giáp!

Giơ tay vỗ vỗ đứa bé trước mặt, cảm giác được thân thể nó rõ ràng vô ý thức cứng ngắc và co rúm lại, khoe môi Severus nhếch lên một chút, tạm thời có thể xem như là biểu cảm tươi cười.

Tiểu Snape rõ ràng có chút kháng cự động tác này, nhưng tiểu giáo sư căn cứ vào ‘đàm phán phải có khí thế của đàm phán’, cứng rắn chịu đựng cái vuốt ve làm nó toàn thân đều không thoải mái, ánh mắt vẫn ngoan cố không dời đi, chỉ là khuôn mặt nhỏ nhắn vốn tái nhợt có chút đỏ.

“Như vậy nói cho ta biết, tiểu tiên sinh, ngươi dựa vào cái gì cảm thấy một phù thủy không có đồng nào, không nhà để về, lai lịch không rõ có thể trở thành thầy của ngươi; Hay là ngươi muốn nói cho ta biết, một đứa nhóc trời tối đen còn không về nhà, rõ ràng chưa ăn cơm giống người có thể cam đoan cung cấp cho ta những nhu cầu cơ bản nhất của cuộc sống? Hoặc là nói, ta giả thiết trong bộ não trống rỗng của ngươi cũng không có tồn tại loại năng lực tự hỏi này?” Hoàn toàn hiểu rõ hình thức ngôn ngữ của mình nên Severus liên tục dùng phương thức kích thích người nhất, không ngừng nói ra những lời lãnh khốc vô tình, mục đích là muốn cho đứa bé trước mặt dùng cách bình thường để nói chuyện với mình.

Tiếp xúc mặt đối mặt mới có thể cảm giác được cách nói năng của mình ảnh hưởng đến sự trao đổi của nhân loại đến mức nào. Tuy y không có ý định thay đổi, nhưng không có nghĩa là y bằng lòng tiêu hao sinh mệnh của mình trong loại nói chuyện lãng phí thời gian này .

– Xà Vương toàn thân mỗi một hiện tại cần gấp một nơi nghỉ ngơi, bất cứ nơi nào cũng được.

Nghe lời nói tưởng như nhu hòa sâu lắng, không có chứa một chút rắn dạy cùng khinh thường nào, nhưng lại là những câu nói đau đớn giống như lưỡi dao cắt vào nơi bí ẩn nhất tận đáy lòng, mặt đứa bé trong nháy mắt từ ửng đỏ biến thành đỏ rực. Cảm giác bị nhục nhã và đả kích làm cho tiểu xà non trẻ không thể không

chế tốt cảm xúc của mình. Mà thực lực chênh lệch quá lớn lại khiến nó không áp dụng được bất kỳ hành động phản kích nào đối với người trước mặt.

– Nhưng trọng yếu nhất là, không thể dễ dàng để người có khả năng làm thay đổi cuộc sống của mình chạy mất.

“Ta..... Ta không có..... Ta!” Trong cơn phần nộ, tiểu xà non trẻ bắt đầu nói năng lộn xộn, dưới sự tăng cường khí tràng và cố ý phóng thích lãnh khí rõ ràng của Xà Vương, loại thanh âm áp a áp úng này nghe thật giống Cậu Bé Vàng sau khi bị châm chọc đã xảy ra hiện tượng thoái hóa năng lực ngôn ngữ thời gian ngắn.

Nhìn bộ dáng đứa trẻ, Severus đột nhiên nhớ tới người bạn già của mình, con khổng tước bạch kim hiệu Malfoy kia. Có lẽ là dưới sự công kích bằng ngôn ngữ cùng sự thử thách bằng lời nói độc ác của mình, vẫn có thể bảo trì khí chất quý tộc hoa lệ đồng thời phát ra nội tiết tố, là điều kiện quyết định để y có thể cùng Lucius trở thành bạn bè. Mà lỗi tai của quý tộc bạch kim lại hoàn toàn khác hẳn với người thường, có biệt tài trực tiếp đem bất kỳ lời châm chọc nào chuyển hóa thành lời ca ngợi hân, việc này làm Lucius gần như là người bạn duy nhất của mình trong đời trước, sẽ cố gắng hết mình lúc xử lý quan hệ của hai người.

“Như vậy vị tiểu tiên sinh tạm thời mất đi năng lực trao đổi này, có thể nói cho ta biết tư duy của người vẫn còn đang vận chuyển có đúng hay không?” Trấn an đứa bé đang rối rắm một chút, Severus cảm thấy mình cần phải chấm dứt cuộc nói chuyện không có chút lợi ích này. “Nếu đúng, vậy ta giả thiết người vui lòng cho người, có thể là thầy giáo tương lai của người một chỗ để ngủ?”

Đứa trẻ mở mắt thật to, sắc mặt dễ nhìn hơn. Hai loại cảm xúc rối rắm: Kinh ngạc cùng vui sướng tuy cực lực che giấu, nhưng đều thay phiên nhau hiện lên gương mặt thon gầy kia.

“Người đồng ý!?” Câu nghi vấn mang theo kinh ngạc, lần đầu tiên tiểu xà non trẻ không bình tĩnh dùng một câu đơn giản càng thích hợp tuổi tác của nó lên tiếng.

“Việc này cần xem người có tư cách trở thành học trò của ta hay không, tiểu tiên sinh.” Ngẩng mặt lên giả cười dò xét, sau đó Severus hướng về phía đứa bé trước mặt vươn tay của mình ra, “Hiện tại ta nghĩ người sẵn lòng đỡ ta một chút?”

Mọi việc kế tiếp cơ bản giống như đại sư ma được suy đoán, trong căn nhà rách nát ở Spinner’s End kia quả nhiên không một bóng người. Chỉ có mùi rượu nồng nặc làm người ta buồn nôn và mùi máu tanh mơ hồ khó phát hiện ám chỉ mọi việc vừa phát sinh khi nãy, cũng thuyết minh nguyên nhân tiểu Snape lêu lổng ở bên ngoài.

– Tìm cách lấp đầy bụng.

Đây cũng là việc lúc trước y vẫn thường làm.

Mẫu thân bị phụ thân đả thương được đưa đến bệnh viện, phụ thân tiếp tục uống rượu ở bên ngoài hoặc đến cục cảnh sát ăn cơm hai ngày. Lúc này tiểu Snape chỉ còn một mình, chỉ có thể đi lại ở các ngõ nhỏ bẩn thỉu trong xóm nghèo, hy vọng có thể tìm được một chút gì đó để ăn.

Nhưng xem ra hành động hôm nay của đứa nhỏ không thành công. Có lẽ là vì cứu mình mà chậm trễ thời gian kiếm ăn tốt nhất?

Vô luận như thế nào, Severus đều lựa chọn cách gây tê mình, xem nhẹ vấn đề có khả năng kích phát sự dao động tình cảm của y này. Tóm lại, hiện tại đối với y, việc trọng yếu nhất là ngủ.

Tiểu Snape không nói gì nhìn người nam tử toàn thân ăn mặc đen thui này vừa vào nhà, ngay lập tức đi thẳng vào phòng mình, ngủ trên giường của mình. Người vốn nên vô cùng giáo hoạt, đề phòng hiện tại cư nhiên liền vô cùng tự nhiên mất đi ý thức trước mặt mình. Ngay cả mình nhìn chăm chú thời gian dài như vậy cũng hoàn toàn không có phản ứng, còn không biết xấu hổ nói đầu óc của mình không có năng lực tự hồi!

Vậy hiện tại loại trạng thái hoàn toàn thả lỏng ở trước mặt người xa lạ này, có phải chứng minh y cũng là cái loại ngu ngốc trong đầu chỉ chứa một đồng cỏ hay không?

Tiểu xà non trẻ nhận ra từ sau khi gặp được người nam nhân giống mình bảy tám phần này, mình luôn luôn bị đặt trong trạng thái vô cùng rối rắm. Mà phương thức nói chuyện có thể đem mấy đứa nhóc cùng tuổi thậm chí lớn tuổi hơn mình trấn áp đến á khẩu không trả lời được, dùng trước mặt người nam nhân này lại hoàn toàn mất đi tác dụng — đối phương còn độc miệng hơn cả mình.

Mà biểu tình mặt than phải cực lực duy trì, dưới loại hình thức ngôn ngữ chanh chua, nhất châm kiến huyết (nói trúng tim đen), không chút lưu tình, liên tiếp bị phá vỡ!

Trong lòng đứa bé đột nhiên cháy lên một loại ý chí chiến đấu không thể giải thích! Tương lai, nó nhất định phải đem người này châm chọc á khẩu không trả lời được! Mình nhất định phải mạnh hơn y!

Nếu hiện tại tiểu Snape biết cơ cấu của học viện Hogwarts, vậy nó nhất định sẽ khinh bỉ chính mình không bình tĩnh, quyết tâm cùng hành vi lỗ mãng giống như đám sư tử kia. Nhưng tiểu xà còn chưa lớn, dù sao không thể so sánh với Xà Vương tầng hầm cả thể xác và tinh thần đều đã quá mỏi mệt, nó bây giờ còn may mắn bảo trì được sức sống của người trẻ tuổi. Tuy mục tiêu lúc này của nó có chút rộng lớn quá mức, nhưng nếu lão ong mật nghe thấy được, nhất định sẽ nói “Nga, đứa nhỏ thân yêu của ta, ta thực chờ mong!”

Nhưng Severus đang ngủ say cũng không có nghe được tiếng lòng kinh người của đứa nhỏ, nếu không y sẽ vô cùng chờ mong nhìn thấy vận mệnh tương lai bi thảm của lũ sư tử.

Hậu quả nghiêm trọng nhất của một giấc ngủ thả lỏng chính là có thể nằm mơ, mơ một ít cảnh tượng mà bình thường bị đầu mình loại bỏ không muốn nhớ lại.

Severus bị vây trong cơn ác mộng không ra được, thống khổ nhận ra xung quanh mình đều là màu xanh và đỏ giao nhau. Y thể y không có hứng thú với cờ phù thủy, mà bốn phía cấu tạo giống như bàn cờ làm y càng thống hận loại hoạt động giải trí này.

Mỗi lần bước ra một bước có thể nhìn thấy càng nhiều ô vuông xanh đỏ, nhưng chạy tới chạy lui vĩnh viễn tìm không ra điểm cuối cùng.

Cái này tính cái gì? Làm ỉn chết chìm trong ác mộng sao?

Gián điệp hai mặt tâm trí kiên định dĩ thường đương nhiên sẽ không cho phép chính mình lựa chọn kiểu chết không phong cách Slytherin như vậy, nếu nói một loại màu sắc đại diện ột nỗi sợ hãi của mình thì tất nhiên, một loại màu sắc khác có thể đem nỗi sợ này tiêu trừ.

– Nga, y hung hăng khinh bỉ một chút đôi mắt xanh lam của lão ong mật cùng mái tóc bạch kim của khổng tước Malfoy vừa hiện ra trong đầu – cái này chính là cản tránh gió, cũng là phương pháp cứu giúp mình.

Màu đen, đúng, màu đen. Loại màu sắc vĩnh viễn đại diện cho bản thân mình.

Gợn sóng màu đen dần dần mở rộng, dưới chân Severus lan tràn ra bốn phía. Ô vuông xanh đỏ dần dần bị che khuất, màu đen hình như chậm rãi thành màu sắc duy nhất của thế giới này.

Vật thể màu xanh ở trạng thái trôi nổi dần dần ngưng tụ thành một bóng người xinh đẹp.

– Lily!

Đây là bộ dáng y vĩnh viễn không thể quên.

Bóng người màu xanh tới gần y, vươn tay chạm vào hai gò má y, lại trong nháy mắt tiếp xúc cả người đều tiêu tán. Y phát hiện trong mắt mình không biết từ lúc nào đã tràn ngập nước mắt, loại cảm giác cực kỳ đau lòng cùng tốt đẹp giống như được cứu chuộc y chưa bao giờ nhận thức.

– Lily.....

Có lẽ, vô luận trọng sinh mấy đời hay luân hồi bao lâu thì đối với y, ý nghĩa của cái tên này cũng không bao giờ có khả năng tiêu tan. Đôi mắt xanh biếc kia đã khắc sâu vào nội tâm, vào linh hồn của Severus. Cho dù đã không còn cảm giác động tâm như thời thiếu niên khi đối diện với ánh mặt trời duy nhất của đời mình nhưng loại cảm tình này cũng không thể thay thế, không thể phai mờ.

Đắm chìm trong cảm giác thả lỏng mơ màng do tạm thời được cứu thực, Severus quên xoay người sang chỗ khác nhìn kết cục của màu đỏ. Nếu y nhớ rõ, y sẽ phát hiện, lúc màu đen đã gần như bao trùm tất cả mọi

nơi, màu máu tươi kia lại thừa dịp y không chú ý, ở một góc phòng phản kích lại. Huyết sắc dần dần hòa vào bóng tối, hướng về phía nam nhân đang đỡ dần tới gần, chậm rãi, chậm rãi

“Chết tiệt, mau thức dậy!”

Severus bỗng nhiên mở to mắt, hai mắt đắm lệ mông lung đối diện với một đôi hắc diệu thạch đang phần nộ. Đôi tay nhỏ bé của đứa nhỏ nắm lấy quần áo của y, thanh âm tinh tế của trẻ con không ngừng mắng vào lỗ tai y.

“Nếu người đã tỉnh thì đừng dùng thứ chất lỏng nhảm chán này làm ướt giường của ta!” Đại sư ma được vì vừa mới tỉnh lại từ giấc mơ mà đầu óc bị đình chỉ hoạt động 0.01 giây, rốt cục dưới lời nói chế giễu châm chọc của tiểu xà non trẻ bắt đầu khởi động trình tự vận hành đầu óc.

Bởi vì vừa rồi chính mình không cẩn thận làm ra hành vi ngu xuẩn không đầu óc nào đó, cho nên đối với nọc độc tiểu xà phun ra, y lựa chọn nhắm mắt làm ngơ.

– Đã bao lâu không được ngủ một giấc bình thường như vậy?

Cuộc sống gián điệp hai mặt khiến mình cho dù đang ngủ cũng vẫn bảo trì tối đa cảnh giác. Rất nhiều năm qua, đứa phép của mình chưa bao giờ rời khỏi tay, trước khi đi ngủ cũng nhất định sẽ dọn sạch đầu óc, cự tuyệt bất kỳ giấc mộng gì xâm nhập. Vừa rồi chính là giấc ngủ an ổn đầu tiên của mình trong mười mấy năm qua, mà giấc mộng kia.....

Giấc mộng kia cho y cảm giác thoải mái trước nay chưa từng có.

Lắng nghe được âm thanh linh hồn khiến cho trong lòng đại sư ma được có một chút vui mừng.

“Nếu người đã khôi phục bình thường thì chúng ta có thể nói chuyện chính sự hay không?” Tiểu xà không kiên nhẫn nhìn chăm chăm nam nhân vô cùng thất thường trên giường. — Cho dù nhận thức không đến một ngày nhưng dựa vào sự mẫn cảm trời sinh của nó cũng có thể phán đoán ra, hiện tại người này cực kỳ không bình thường.

“Đương nhiên, tiểu tiên sinh, ta nghĩ chúng ta có thể đi thẳng vào chính đề.” Severus điều chỉnh tư thế ngồi của mình một chút, dùng một loại thái độ chính thức nói chuyện với đứa nhỏ.

Tiểu Snape cũng cố gắng ngồi thẳng người lên, đối diện với Severus.

“Ta muốn biết quyết định của người.”

“Nếu ký ức của ta không có vấn đề thì ta nghĩ ta đã đồng ý rồi.”

“Người chỉ nói có khả năng.”

“Bởi vì cần chính người chứng minh bản thân có đủ thực lực làm học trò của ta.”

“Vậy phương pháp dạy học thì sao?”

“Đợi sau khi ta dàn xếp xong việc của mình, ta sẽ tới tìm người, đến lúc đó sẽ quyết định phương thức khảo sát và học tập.”

Tiểu xà lẳng lặng gật đầu.

– Cuộc đối thoại vừa rồi khó tin đến mức nào a! Giữa hai Severus có một cuộc nói chuyện bình thường như thế, không có châm chọc, không có chế giễu, không có dò xét cùng cố ý quanh co, lịch sử nên ghi nhớ giờ phút này.

Đối với câu trả lời khẳng định không chút nghi ngờ của đứa bé, Severus lựa chọn nâng một bên lông mày lên, nheo lại ánh mắt lẳng lặng phát ra nghi vấn.

“Nếu người muốn hỏi, có phải đầu óc của ta đã cùng ngu ngốc đồng hóa, cho nên ta có thể dễ dàng tin tưởng một người vừa mới quen biết không đến một ngày, không thể cho ta chút bảo đảm nào trong lời hứa hẹn,” Tiểu Snape lại nâng cằm lên, biểu tình ngạo nghễ giống đối phương nói, “Như vậy giống như người tin tưởng một đứa bé vừa nhận thức không đến một giờ, hơn nữa không hề đề phòng ngủ ở trước mặt nó, không thể nghi ngờ cũng sẽ bị quy về loại ngu ngốc không đầu óc.”

Rốt cục Severus lộ ra một nụ cười xem như có mang theo ý cười. “Tốt lắm, tiểu tiên sinh, ta cảm thấy vui sướng vì người có tài ăn nói rất tinh xảo. Như vậy ta tin tưởng người bằng lòng chờ sau khi sự phụ người tìm được chỗ đặt chân, lại liên lạc với người?”

Đứa nhỏ gật gật đầu.

“Như vậy, ta phải nói hẹn gặp lại.”

Dưới đôi mắt kinh ngạc của tiểu Snape, Severus lại sử dụng “Độn Thổ”. Miệng vừa niệm ra chú ngữ thì đồng thời y cũng biến mất trước mặt đứa nhỏ.

Tiểu xà bị dọa nửa ngày sau mới khép cái miệng mở thật to lại được. Bàn tay ẩn giấu dưới áo sơ mi dài rộng nắm chặt – chính là loại cảm giác này, loại cảm giác cường đại, không bị người khác chi phối, không cần xem ánh mắt của người khác này. — Nó, theo đuổi loại lực lượng này.

– Nó nhất định phải đạt được !

5. Chương 5: Hiểu Biết Cùng Nghiên Cứu

Severus cúi đầu đi trên hẻm Knockturn âm u, y đang tìm con mồi. Vô luận đại sư ma được có bao nhiêu vĩ đại và kiên định, hiện tại y khuyết thiếu một loại thứ cần thiết cơ bản nhất – tiền.

Không có đồng xu nào, quần áo hỗn độn, toàn thân vừa bẩn vừa ướt chính là tình trạng hiện tại của Severus. Đứa bé kia chỉ có thể cung cấp cho y một chỗ ngủ, không có cách nào cho y thống thống khoái khoái tắm rửa một cái, thay một bộ quần áo. — bùa vệ sinh đôi khi cũng rất khó chịu.

Hơn nữa đi vào nơi này gần cả ngày rồi, y chưa ăn bất cứ cái gì, bao tử y đang hướng về y kháng nghị. Mà đứa phép ở cạnh y vài thập niên, cứu sinh mệnh của y vô số lần, hiện tại cũng bị Merlin- cái thứ đầu bị lừa đá – để lại thế giới bên kia .

Y là một Slytherin, chưa bao giờ tự xưng chính nghĩa và công bằng, tại loại thời điểm đói khổ lạnh lẽo, ngay cả nhu cầu cơ bản nhất đều không thể bảo đảm này, y cũng không có tâm tình bảo trì hành vi thanh cao thường ngày.

– Y chỉ biết là hiện tại phải tìm một hai tên không may mắn đến giải quyết một chút vấn đề sinh kế của y. Vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn là thiên tính của y, nhưng làm việc cẩn thận, đem hậu quả không xong giảm đến mức thấp nhất cũng đồng dạng là phẩm chất cùng thủ đoạn mà một Slytherin vĩ đại hẳn phải có được.

Thế nhưng từ sâu thẳm trong lòng y cũng không thích loại hành vi cướp bóc này, tinh thần Slytherin bao hàm kiêu ngạo mà ba cái học viện khác đều không thể lý giải được. Cho nên Severus cũng không muốn liên lụy tới quá nhiều người.

– Y có khuynh hướng không chế những thứ mình muốn có, mà không phải như Giám ngục Azkaban không ngừng hút thức ăn có thể tìm được!

Sau khi gợn gàng dứt khoát dùng hai cái “Mơ màng ngã xuống đất” giải quyết hai tên vừa thấy đã biết là ngu ngốc đầu óc trống rỗng, đại sư ma được ôm trong lòng số Galleons đủ để y mua đứa phép, áo choàng cùng một ít vật dụng ma được đơn giản, dùng một phương pháp cũng diệu thấp như vậy rất nhanh rời khỏi hẻm Knockturn.

– Trước tiên y muốn đi mua một cây đũa phép, trong một ngày thường xuyên sử dụng ma pháp không đũa làm y vô cùng mệt mỏi, thân thể không chịu nổi gánh nặng. Mà do thói quen nhiều năm, cảm giác không có vũ khí trong tay cũng làm trong lòng y tràn ngập bất an.

Severus chọn hẻm Knockturn xuống tay chủ yếu là vì không muốn làm người khác chú ý. Tại cái nơi mỗi ngày đều có rất nhiều người mất tích này, chỉ bị cướp bóc là không có ai trông nom người. — A, đại sư ma

được mặc niệm một giây trong lòng, nếu tương lai các người dám đòi lại ta, nói không chừng ta có thể trả lại cho các người.

Nhưng y lại quên một vấn đề trọng yếu, đó chính là ở một nơi tràn ngập cảm xúc tiêu cực như thế này, trừ phi là cố ý phóng ra địch ý nhằm vào một người cụ thể nào đó, nếu không các tình huống nguy hiểm rất dễ dàng bị người xem nhẹ.

– Giống như hiện tại.

Mặc dù ở thời điểm bình thường, tính cảnh giác của gián điệp hai mặt có thể giúp y dễ dàng nhận ra mối nguy hiểm rất nhỏ, nhưng hiện tại tình trạng tinh thần của Xà Vương rõ ràng suy giảm rất nhiều nên không nhìn thấy một sự chú ý làm y hối hận không kịp.

Ở một góc âm u không làm người khác chú ý, vài người toàn thân đều bao bọc trong áo choàng đen gắt gao đi theo Severus từ lúc y vừa tiến vào hẻm Knockturn. Đôi mắt màu xanh xám đứng xa xa nhìn rõ vị đại sư ma được nào đó rất có tư chất ăn cướp, dám ở ban ngày ban mặt gây án, trong mắt lóe lên vẻ nghi hoặc.

“Là người này sao?” Người có đôi mắt màu lam dè dặt thanh âm hỏi, cực lực che giấu lời nói ngậm xương đặc biệt của hắn.

“Đúng vậy, thưa ngài, bắt đầu từ lúc hắn rời khỏi khu Muggle chúng tôi liền đi theo hắn. Hắn chính là người chủ nhân muốn tìm.”

Nam nhân có đôi mắt màu lam nheo mắt lại. Người có thể làm Lord tự mình hạ mệnh lệnh truy tìm lại tìm thấy đơn giản như vậy sao? Gia chủ đương nhiệm của gia tộc Malfoy cực kỳ hoài nghi mấy tên thủ hạ vô dụng tìm sai người. Nhưng đồng thời hắn không thể không thừa nhận, thực lực của nam nhân kia – chỉ dùng mắt đã có thể nhìn ra đang ở tình trạng suy yếu, vẫn có thể thuần thực chuẩn xác sử dụng ma pháp không gây, loại năng lực chiến đấu này, cho dù trong hàng ngũ Tử Thần Thực Tử cũng tuyệt đối là cao thủ.

– Là một nhân tài, không biết có thể làm việc vì phe ta hay không.

Lấy màu tóc bạch kim cùng dáng vẻ khổng tước nổi danh trong giới phù thủy, gia chủ đương nhiệm gia tộc Malfoy, Abraxas Malfoy, đương nhiên không cần tự mình làm loại chuyện theo dõi này. Nhưng quý tộc bạch kim vốn muốn đến hẻm Knockturn tìm một vài thứ gọi là vật phẩm đặc thù, lại bất ngờ gặp gỡ thủ hạ mình phải đi theo dõi người khác. Bởi vì Lord cực lực nhấn mạnh, Abraxas nổi lòng hiếu kỳ, quyết định tự mình quan sát người nam nhân khác thường này.

– Thế nhưng kết quả, rất rõ ràng là mê hoặc .

Nhưng đối với gia tộc Malfoy luôn đặt lợi ích lên hàng đầu mà nói, mê hoặc so với khinh thị tốt hơn rất nhiều. Nếu là người liếc mắt một cái nhìn không thấu thì tuyệt đối không thể coi thường.

– Không được khinh thường bất kỳ kẻ địch nào, không được đánh giá cao bất kỳ đối thủ nào – hai điều này đều là gia huấn của gia tộc Malfoy.

Hắn khác với những quý tộc hoặc tôn trọng thuần huyết, hoặc vì đạt được lợi ích mà gia nhập phe Tử Thần Thực Tử ở chỗ, bản thân hắn là đồng học cũng là bạn bè của Dark Lord thời học sinh.

Tuy rằng cuối cùng hắn lựa chọn thần phục đối phương, nhưng Lord chưa bao giờ ép buộc hắn quy xuống hôn áo choàng của mình. — Cho dù mấy năm nay trạng thái tinh thần của Lord rõ ràng không giống trước kia, tính tình càng thêm táo bạo, nhưng những điều này cũng không làm thay đổi địa vị của hắn trong hàng ngũ Tử Thần Thực Tử.

Điều này cho gia tộc Malfoy mặt mũi rất lớn mà bản thân quý tộc bạch kim cũng có loại cảm giác được tôn trọng. Cho nên trong lòng hắn hy vọng phe của mình có thể thắng lợi, vô luận là nói theo góc độ lợi ích gia tộc hay là từ góc độ hữu nghị của Slytherin đều là như thế.

Nếu nam nhân vừa rồi có thể tăng cường thực lực của phe mình thì vô luận dùng thủ đoạn gì hắn cũng nhất định phải thuyết phục được y. Cho dù đặt bất kỳ đối phương, cho dù liều lĩnh phá hư vinh quang của quý tộc bạch kim!

“Lập tức thông báo Lord, hơn nữa điều tra rõ thân phận bối cảnh của những người hắc tước tiếp xúc, càng chi tiết càng tốt.” Bình tĩnh hạ lệnh, ánh mắt xanh xám nhìn chăm chú phương hướng nam nhân biến mất.

Đại sư ma được một lần nữa có được đũa phép mang theo tâm tình tốt hiềm thấy chuẩn bị đến nhà hàng y vẫn rất ít đến để hưởng thụ một bữa đại tiệc. Sau khi thảo luận với bồi bàn nửa giờ, rốt cục y cũng quyết định được thực đơn khó khăn của mình. Nhưng trong lòng vẫn cảm thấy bất mãn đối với những món ăn hoàn toàn đoán không ra nguyên liệu chế tác này.

– Có thể nói ở một phương diện nào đó Severus có sự cố chấp đến quỷ dị.

Trong mười mấy năm làm viện trưởng Slytherin, cho dù không tự mình trải qua, nhưng y cũng có chút hiểu biết thói quen ẩm thực của quý tộc. Hơn nữa bởi vì y quanh năm đều giam mình trong hầm, cự tuyệt tất cả hoạt động thể dục, cho nên cũng không thể không thường xuyên tự mình phối hợp một ít thức ăn để bổ sung dinh dưỡng cơ thể. Tuy rằng y thoát nhìn vẫn rất không khỏe mạnh, nhưng so với kết quả của những người trong gia tộc Prince đều đoán mệnh, y đã rất tốt rồi.

– Ít nhất trước khi chết y vẫn rất khỏe mạnh .

Chầm chậm uống ly cà phê đen nóng hôi hổi, y cảm thấy chính mình đã hồi sinh. Chuyển mua sắm vừa rồi làm y biết rõ vài chuyện. Trong đó hai chuyện quan trọng nhất là, thứ nhất linh hồn của y không thay đổi.

Tuy rằng tài liệu làm đũa phép kỳ diệu biến thành giống Hắc Ma Vương, gỗ sam tím – có lẽ là bởi vì linh hồn chuyển thế – nhưng tâm đũa phép vẫn là lông thú một sừng – tượng trưng cho sự tinh khiết – tuy rằng đối chuyện này y vẫn không hiểu, nhưng theo lời của lão điên bán đũa phép, y là một tồn tại đầy mâu thuẫn.

“Mười ba tác rưỡi, gỗ sam tím cùng lông của thú một sừng, nga, rất tuyệt , thật lâu không có nhìn thấy loại tổ hợp kỳ diệu này, thưa ngài.”

Ollivander kích động nhìn hình ảnh màu đen cùng màu bạc đan vào nhau, vẽ mặt say mê giống như chính mình cưới được một người vợ xinh đẹp – mà theo kí ức của đại sư ma được, người này cả đời không kết hôn.

“Gỗ sam tím tượng trưng cho sự bất tử cùng linh hồn chuyển thế, nhưng đồng thời nó cũng có ý nghĩa độc được cùng tử vong. Mà lông thú một sừng tượng trưng cho sự tinh khiết. Không hề nghi ngờ, thưa ngài, ngài là người có một linh hồn thuần khiết. Nhưng tổ hợp mâu thuẫn như thế thật sự làm người ta kích động, nga !”

Lúc lão điên không ngừng trình diễn tiết mục giống như bi hài kịch của Shakespear, miệng Severus đã sắp bĩu đến sau lỗ tai.

– Cái gì là chết tiệt linh hồn thuần khiết, chết tiệt tổ hợp mâu thuẫn! Nếu linh hồn của mình còn sạch sẽ thì hầu hết hắc ám của thế giới này cũng không còn tồn tại nữa.

Y không thể quên được lời nói của lão ông mặt lúc yêu cầu mình động thủ giết lão,

“Ông đã không để ý đến cái chết, vì sao không để Draco ra tay?”

“Linh hồn của đứa nhỏ kia còn chưa sa đoạ đến mức ấy.” Dumbledore nói, “Tôi không thể làm linh hồn nó bị hủy diệt vì tôi.”

“Vậy linh hồn của tôi sa đoạ đến mức ấy rồi sao, đúng không, Dumbledore? Linh hồn của tôi thì sao?”

– Đúng vậy, linh hồn của y đã sớm sa đoạ, cũng đã sớm bị hủy diệt, vạn kiếp bất phục.

Không muốn tiếp tục nghe lão điên lảm nhảm, Severus ném ra mấy đồng Galleons rồi xoay người rời đi.

– Kỳ thật y cực kỳ hoài nghi dưới loại trạng thái này, Ollivander còn nhớ thu tiền y hay không. Nhưng xét thấy đối phương là người sẽ gặp mặt gần như tất cả phù thủy, khó tránh khỏi sau khi lão thanh tỉnh đem chuyện mình mua đũa phép không trả tiền một lần lại một lần nói cho những kẻ đến sau, đại sư ma được quyết định tạm thời không làm tức chết lão già này.

Rời khỏi cửa tiệm đũa phép, mục tiêu kế tiếp của Severus là cửa hiệu Madam Malkin, mà ở trong này y phát hiện ra một kỳ tích kinh người – tạm thời gọi là kỳ tích đi.

Không phải thân thể có gì không ổn mà là – y trẻ lại. Tuy rằng không tới mức cải lão hoàn đồng, nhưng thật hiển nhiên bộ dạng hiện tại của y chỉ khoảng hơn hai mươi, vẫn là..... Một thanh niên.

“Nga, người trẻ tuổi, đến mua áo choàng sao? Muốn kiểu dáng gì?”

Ví dụ chứng minh xuất phát từ xưng hô của Madam Malkin. Severus tuyệt đối sẽ không quên thái độ của mình khi nghe đến lời xưng hô này.

“Nếu tuổi tác của bà còn chưa ảnh hưởng đến thị lực thì bà hẳn có thể nhìn rất rõ ràng ta không phải người – trẻ – tuổi cái gì!”

“Nga, tôi hiểu, tôi hiểu, người trẻ tuổi hiện tại không muốn thừa nhận mình còn nhỏ, đều muốn chứng minh mình đã là người lớn. Nhưng một tiểu tử chỉ mới hơn hai mươi, ở trước mặt tôi đương nhiên vẫn là người trẻ tuổi.” Madam Malkin mang vẻ mặt không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị, “Đến đây đi, đừng làm chậm trễ thời gian, mau đo kích cỡ đi.”

Đời trước, vị phu nhân giữ độc quyền về quần áo này chính là số ít những người có thể bỏ qua ánh mắt đao cùng nộ độc của mình, đến hiện tại vẫn là khắc tinh của đời y.

“Người nếu lại lộn xộn nữa, ta ngay lập tức ném người vào vạc nấu nấu thành ma dược!” Đối với thước đo lưu manh vĩnh viễn có sở thích ‘Có thể chiếm tiện nghi liền chiếm tiện nghi’, Xà Vương sống lại, nhẹ nhàng khề lưỡi ra uy hiếp. Cho dù hiện tại tên tuổi của giáo sư ma dược còn chưa bắt đầu lưu truyền, nhưng dưới áp lực lãnh khí cùng giọng điệu trầm thấp tàn khốc, thước đo háo sắc biết rõ phải mềm nắn rắn buông, lập tức dùng phương thức khách quan nhất hoàn thành công việc của mình.

Sau khi thay quần áo, Severus quyết định đi giải quyết cái bao tử sắp khởi nghĩa của mình. Đồng thời y cũng muốn biết người từ này đến giờ vẫn luôn đi theo mình đến tột cùng là ai, muốn làm gì?

– Làm một kẻ theo dõi, đối phương hiển nhiên còn chưa đủ tiêu chuẩn.

Nhưng vì đại sư ma dược cảm giác người theo dõi kia không có ác ý, hay có thể nói là hẳn không để ý bị y phát hiện, cho nên y không lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu. Thế nhưng cảm giác luôn bị người đứng xa xa nhìn cũng không phải tốt đẹp gì. Nếu không sợ bị phát hiện thì cho thấy đối phương có việc muốn nói với y. — Như vậy tìm một chỗ ngả bài đi!

– Để ta nhìn xem người rốt cuộc muốn làm gì!

Trong tay nắm chặt đũa phép, Severus nheo nheo đôi mắt hắc diệu thạch lại, đi nhanh đến nơi có để nhồi đầy bụng. Nơi y đi qua chim thú đều khiếp sợ, người chung quanh nhanh chóng tản ra hai bên, giống như – nước biển Hồng Hải đột nhiên tách ra – áo choàng màu đen bị dấn vào một cơn gió, vô số ánh mắt chết sững chiêm ngưỡng cảnh hắc bào tung bay khó gặp.

Tuy rằng bụng còn bị đói nhưng khí thế của đại sư ma dược đã khai hỏa toàn bộ tựa như lại trở về những năm tháng có thể tùy ý hù dọa đám động vật nhỏ kia. Chênh lệch vài thập niên cũng không thể gạt bỏ khí chất ngưng tụ trong y, y chưa từng thay đổi, cũng sẽ không thay đổi!

– Xà Vương tầng hầm của chúng ta đã trở lại, không phải sao?

Đôi mắt xanh xám âm thầm cong cong lại, khuôn mặt anh tuấn đã tháo bỏ nguy trang lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm. — Cái này xem như một loại khiêu khích sao? Khiêu khích lực lượng!

6. Chương 6: Dò Xét Cùng Lôi Kéo

“Xin hỏi, ngài để ý ta ngồi ở đối diện không?” Giọng nói ngâm xướng hoa lệ vang lên trên đỉnh đầu Severus, mái tóc dài bạch kim lờ lờ tỏa sáng, khuôn mặt tái nhợt gầy yếu nhưng hết sức anh tuấn được khảm bảo thạch màu xanh xám, biếng nhác mà không mất tao nhã nhìn chăm chú vào nam nhân màu đen.

– trong nháy mắt đại sư ma dược tưởng như lại nhìn thấy người bạn già của mình.

Nhưng lý trí giúp y cứng rắn đem từ Lucius đè ép lại trong cổ họng. Trong bụng có chút thức ăn, khả năng tự hồi của Severus tăng lên rõ rệt. Chỉ là không thể không thừa nhận loại cảm giác quen thuộc này làm y hơi dao động, nhưng chỉ một chút, y nhận thức rất rõ, người trước mặt không có khả năng là bạn của mình.

– Đúng, điều quan trọng hơn, rất hiển nhiên người này là chủ nhân của tầm mắt luôn nhìn chăm chú vào mình kia. Y sẽ không cảm nhận sai loại hơi thở đặc biệt này.

– Như vậy loại diện mạo này, loại thanh âm này.....

Theo y biết, gia tộc Malfoy, từ đời cha của Lucius đã chính thức theo phe của Hắc Ma Vương, hơn nữa còn là thuộc hạ trung thành nhất. Loại tình huống này ít nhất bảo trì đến lúc chiến tranh chấm dứt lần thứ nhất. Sau, Lucius giữ thủ đoạn hoàn toàn chỉ là muốn giữ lại đường lui cho gia tộc mình.

Nhận biết điểm này, y cảm thấy mình hình như có phiền toái. Đồng thời cũng rất kinh ngạc, không ngờ người của Hắc Ma Vương có thể nhanh chóng tìm ra mình như vậy. Có lẽ căn nguyên của hết thảy hỗn loạn đều đến từ gã Merlin chết tiệt đem mình ném tới trước mặt Hắc Ma Vương. Nếu không một nhân vật nhỏ như cái móng tay không hề có tên tuổi như y làm sao có khả năng khiến chúa tể Hắc Ám vĩ đại chú ý?

– Lão đàn độn đầu óc toàn cỏ chỉ biết xem náo nhiệt!

“Ta giả thiết, ta có quyền cự tuyệt?” Hơi nướng mày lên, thân thể tao nhả dựa lưng vào ghế — tư thế như vậy giúp y không cần ngẩng mặt lên nhìn quý tộc trước mặt.

“Ta nghĩ không cần thiết như vậy.” Bỏ qua tư thái rõ ràng đang khiêu khích của đối phương, quý tộc bạch kim tự động ngồi xuống vị trí đối diện với Severus. Bàn tay trắng nõn xinh đẹp nhìn như vô tình đặt lên tay vịn ghế, ngón trở thon dài nhẹ nhàng gõ gõ theo tiết tấu, tay kia thì vuốt ve cây gậy luôn không rời tay – một trong những dấu hiệu của gia tộc Malfoy – gậy đầu rắn.

Hai tay nam nhân màu đen ôm trước ngực, con người đen sắc bén nhìn chăm chăm vào vị khách lấp lánh chói mắt không mời mà đến đối diện.

– Không thể không thừa nhận huyết thống đơn truyền của gia tộc Malfoy bảo trì thật là chết tiệt tốt.

– Tóc bạch kim, mắt xanh xám, làn da tái nhợt, thái độ giống hệt khổng tước(con công), hơn nữa vị trưởng bối xem như tộc trưởng đương nhiệm của gia tộc Malfoy lúc này khoảng bốn mươi tuổi – gần như bằng tuổi của Lucius kiếp trước – biểu tình trên mặt giáo sư đại nhân tuy không thay đổi nhưng trong lòng vẫn hung hãn rồi rầm một chút.

– Sau đại chiến, Draco tựa hồ là được cứu nhưng không biết Narcissa cùng người bạn bị nhốt trong Azkaban thế nào.

Lúc còn là ma, y chỉ quanh quẩn ở Hogwarts, không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, mà ở lễ tang của mình y cũng không nhìn thấy vợ chồng Malfoy.

Đối với gia tộc duy nhất mà kiếp trước mình có vẻ thân cận, Severus có loại hảo cảm theo bản năng.

“Abraxas Malfoy, tộc trưởng đương nhiệm của gia tộc Malfoy, rất hân hạnh được biết.....” Rất nhanh nhúu lại lông mày, lộ ra một cái giả cười tiêu chuẩn Malfoy.

– Ra đồn phủ đầu sao? Severus cười lạnh trong lòng.

“Severus Prince.” Mặt không biểu tình trả lời, ngay cả ngữ khí cũng không chút thay đổi. Nhưng tộc trưởng Malfoy dựa vào kinh nghiệm nhiều năm lăn lộn trong các nơi xã giao cùng đại tiệc yến hội có thể cảm nhận ra, trong giọng nói không gọn sóng này tựa hồ lộ ra một chút nhiệt tình – nga, nhiệt tình! Hình dung thật không thích hợp với người kia.

“Theo ta được biết, gia tộc Prince là thế gia ma được.....” Nhìn biểu tình vẫn trống rỗng của nam nhân, Abraxas híp đôi mắt xanh xám lại, thản nhiên nói, “Nhưng hình như ta không có nghe nói gia tộc Prince có một thành viên gia tộc... Giống như ngài” Không bỏ qua bất kỳ một biểu tình nào trên mặt đối phương, hẳn hiểu đây là một cuộc đối thoại mang phong cách Slytherin – dò xét cùng bị dò xét. Nhưng nếu cái gọi là ‘Nhiệt tình’ mà hẳn vừa cảm nhận được là chân thật tồn tại, như vậy... Người nam nhân màu đen này đã thua ngay từ đầu.

Nhìn thấu ý đồ dò xét của đối phương, Severus dùng biểu tình châm chọc quen thuộc trả lại một cái cười lạnh không tiếng động.

“Hình như ta không có nghĩa vụ phải trả lời vấn đề của người. Hay là nói gia tộc Malfoy luôn chú trọng lễ nghi đã sa đọa đến mức muốn chỗ mỡ xoi mới riêng tư của người khác rồi à?” Công kích bằng ngôn ngữ không có khác biệt, thời điểm nào cũng giống nhau.

Thế nhưng có lẽ nhà bạch kim trời sinh đã có kháng thể đối với nọc độc của Xà Vương, Abraxas trừ khoe miệng hơi co rúm chút ít, biểu tình mang phong cách Malfoy cơ bản vẫn không hề có dấu hiệu đổ vỡ.

“Nga, không đâu thưa ngài, chúng ta đều cảm thấy, hiện tại... Không quá an tĩnh. ”

“Ha, không quá an tĩnh!” Lặp lại kỳ quái giống như không hiểu, kỳ thật là lời nói ám chỉ mười phần, trong lòng đại sư ma được cảm giận nghĩ – nếu người không ở đây dài dòng thì thế giới liền an tĩnh!

Thân thể quý tộc bạch kim hơi xê dịch đến gần Severus một chút, dùng âm lượng chỉ đủ cho hai người nghe thấy nhưng cực kỳ có lực xuyên thấu, phun khí ở bên tai đại sư ma được. “Bo bo giữ mình chỉ là hành vi thông minh tầm thường, không có khả năng không đến xia đến, ngài nói đúng không, thưa ngài Prince?”

– Cái này xem như đang dụ dỗ sao?

Severus đem cơ thể càng dựa vào sau, cực lực tách ra khoảng cách giữa hai người. Xem ra không giống với thái độ khống tước trước sau như một của Lucius, lão Malfoy càng có đầy đủ tiềm chất của một thúc thúc xấu xa.

– Chưa đạt mục đích không từ thủ đoạn, lợi dụng tất cả tài nguyên có thể lợi dụng. Thậm chí điều chỉnh không gian cùng khoảng cách mang đến cho người ta cảm giác áp bách. – Xem ra gia tộc bạch kim thật là thế hệ sau không bằng thế hệ trước!

Không nói tới tiểu hồn dẫn Draco bị làm hư kia, ngay cả Lucius cũng không có khả năng vì ích lợi mà dùng loại thủ đoạn gần giống như là thôi miên này để đối phó đối thủ – người bạn hoa lệ của mình luôn bảo trì khoảng cách thích hợp với mọi người để bày ra hành vi khống tước tự kỷ của mình. Hẳn nhiên nhất cũng chỉ dùng cây gậy của mình để tiến hành một chút tử chi tiếp xúc với người khác.

Dùng giọng mũi hừ một tiếng, Severus khô cần nói, “Ta cho rằng ta có quyền quyết định hành vi của chính mình.”

“Như vậy không phải vừa lúc này ngài đã muốn cự tuyệt ta ngồi vào chỗ này à?” Quý tộc bạch kim rất hợp tác tách ra khoảng cách, ánh mắt chậm rãi đảo qua đại sư ma được, “Nhưng ta vẫn ngồi ở chỗ này...Tiến hành một cuộc nói chuyện thân thiện tốt đẹp với ngài, không phải sao?”

“Tuy rằng ta không cho rằng gia tộc Malfoy có quan hệ họ hàng với quỷ khổng lồ nhưng sức phán đoán của người làm ta có lý do hoài nghi tính khả năng của giả thiết này.” Severus triển khai toàn bộ hỏa lực, y đã hoàn toàn không muốn giữ lại chút mũi nào cho sinh vật lấp lánh trước mặt này. Y không thích cảm giác bị người khống chế.

“Bất luận người muốn nói cái gì hay muốn làm gì đều không có chút liên quan nào đến ta!”

“Slytherin trung thực với dục vọng cùng truy cầu của chính mình.” Không làm ra đánh giá gì đối với nọc độc của Xà Vương, tộc trưởng Malfoy cao ngạo nâng cằm lên, nháy mắt liền từ thúc thúc quỷ dị xấu xa tràn ngập tâm nhãn chuyển thành đại quý tộc tao nhã. “Mà tiên sinh, ngài, rất hiển nhiên là một Slytherin. – Ít nhất là có phẩm chất của Slytherin. Ta cũng là Slytherin tin tưởng ngài có thể đưa ra một lựa chọn chính xác, thưa ngài Prince.”

“Slytherin lựa chọn những gì mình muốn, nhưng bọn hắn đồng thời có thể nắm trong tay vận mệnh của chính bản thân mình!” Severus thẳng lưng, kiên định nói.

– Slytherin không thích bị người hiếp bức, càng không thích bị người khống chế!

– Nhưng hình như y quên mình bây giờ không xem như một Slytherin – y, không có thân phận...

Lúc hai bên đang quyết đấu thì dù chỉ một sơ hở nhỏ bé cũng có thể dẫn đến hậu quả trí mạng, Xà Vương cố chấp tinh thần của xà viện lại xem nhẹ tình cảnh hiện tại của mình. – Cho nên nói, cố chấp có đôi khi cũng thật đáng sợ.

“Ha ha!” Ngay lúc không khí giữa hai người gần như cô đọng lại, Abraxas đột nhiên nghiêng ngả cười khê. Nhìn nam nhân đối diện nhú chặt lông mày, quý tộc bạch kim giống như rất vui vẻ.

“Đúng rồi,” Mười ngón đặt lên trước người, tiếng nói hoa lệ thản nhiên tự thuật, “Ngay lúc này thủ hạ của ta báo cáo một chuyện rất thú vị.” Dùng ánh mắt ‘Người có bằng lòng nghe một chút không’ nhìn Severus, người kia trả lại cho biểu tình vẫn là không có gì gợn sóng.

“Bọn họ ở khu Muggle phát hiện một đứa bé... Tóc đen mắt đen, sắc mặt tái nhợt...” Cảm giác được biểu tình của người đối diện càng trống rỗng, “Cùng Prince tiên sinh... Rất giống!” Âm cuối kéo thật dài, tộc trưởng Malfoy không chút bất ngờ nhìn thấy sắc mặt vốn tái nhợt của nam nhân màu đen càng thêm trắng bệch, biểu tình trống rỗng, ánh mắt trống rỗng đã không ánh ra bất kỳ nội dung gì nữa.

– Không chế cảm xúc hoàn mỹ... Nhưng mà, có đôi khi không có biểu tình gì cũng là một loại phản ứng a...

“Mà hình như ta nhớ, tiểu thư Prince gả ột Muggle. Có lẽ có cơ hội ta nên đi thăm hỏi một chút vị học muội đã lâu không gặp này?”

“Ta không biết việc đó có quan hệ gì với ta.” Thanh âm Severus trầm thấp mềm mại lại vô cùng yếu ớt.

“Đương nhiên, ta chỉ cảm thấy có chút tò mò mà thôi.” Abraxas lại khôi phục đáng ngồi tao nhã, chỉ là ngón tay vuốt ve đầu gối hơi trở nên trắng, mà tiết tấu gõ tay vịn ghế cũng có chút hỗn độn.

Dưới lớp áo choàng đại sư ma được hung hăng nắm chặt tay.

– Lão Malfoy này thật khó đối phó.

Nhìn như vô hại lại châm châm kiến huyết (nói chỗ nào cũng trúng điểm yếu), làm thủ hạ đắc lực nhất của Hắc Ma Vương thần trí còn thanh tỉnh, đối với nghệ thuật ngôn ngữ, Abraxas quả thật có tri thức hơn người.

Tuy rằng làm gián điệp hai mặt, đối với nắm chắc cảm xúc cùng phỏng đoán lòng người, Severus đều có trực giác rất mạnh, nhưng không thể nghi ngờ, đời trước y hoàn toàn không có chân chính học được thiện ý, cho dù chỉ là nói chuyện bình thường. Dù vô số tiểu động vật cùng lão già kia đều khuất phục trước cách nói chuyện sắc bén mang đầy châm chọc của y nhưng đối với người có thể không nhìn nọc độc Xà Vương cũng tự động chuyển hóa mấy câu nói phức tạp vụn vặt – như gia tộc bạch kim – mà nói, ngôn ngữ đầy lực sát thương của y liền bị giảm đi tác dụng rất nhiều.

Abraxas Malfoy, là một lão hồ ly chính hiệu – có lẽ là xà tinh – đương nhiên không có khả năng để y bắt được lỗ hổng nào trong lời nói. Mà đối với cách nói chuyện không thêm che giấu ý đồ cùng thái độ dụ dỗ trực tiếp càng làm Xà Vương mất đi rất nhiều cơ hội châm chọc.

Hơn nữa quan trọng là, giống như lão Malfoy ngay lúc đầu đã nhận ra, Severus hiện tại mới bắt đầu ý thức được một chút, y bản năng đối với gia tộc này, hoặc là nói người có diện mạo này có rất nhỏ cảm giác thả lỏng cùng tín nhiệm.

Slytherin tuyệt đối không dễ dàng cho tín nhiệm, cho nên đại sư ma được, vẫn còn đang trong thời kỳ bị dò xét, lại lộ ra sơ hở tuy rất nhỏ, nhưng cũng là vết thương trí mạng làm cho y tại trận chiến tranh không có khói thuốc súng này từ đầu tới cuối đều không chiếm được ưu thế.

Vì vậy Xà Vương rất ít chịu thiệt về mặt ngôn ngữ, hiện tại lại đứng trong một hoàn cảnh vô cùng khó khăn.

– Ngay từ đầu lão Malfoy không phải là bạn của mình. Rốt cục nhận ra được sai lầm của mình, tiền giáo sư đại nhân đối với việc gì đều yêu cầu nghiêm khắc, đương nhiên sẽ không quên hung hăng khinh bỉ một chút sự ngây thơ của chính mình. Đương nhiên điểm này y sẽ không lại để cho Abraxas nhìn thấy được.

“Như vậy trọng điểm của người ở chỗ nào?” Cách nói chuyện của quý tộc chính là như vậy, nhất định phải đem lời nói cong cong queo queo mấy vòng mới có thể tiến vào chủ đề. Làm viện trưởng mười mấy năm,

Severus đối với loại hình thức này tràn đầy hiểu biết.

“Ta chỉ muốn biết, ngài có nguyện ý nhận lời mời đến trang viên Malfoy, tại buổi vũ hội tiếp theo?” Bạc quý giá tộc đã đạt được mục đích, không mất lễ tiết hơi khom người, làm ra một tư thế mời. Hẳn tin tưởng đối phương sẽ không cự tuyệt.

– Sau khi hẳn ám chỉ hẳn đã nắm giữ điểm yếu của đối phương.

“Hành vi ngu xuẩn của người làm ta cực độ hoài nghi thưởng thức của gia tộc Malfoy đang trên con đường suy thoái. Theo nhận thức nông cạn của ta thì gia tộc Malfoy chưa bao giờ tùy tiện mời một phù thủy hỗn huyết (phù thủy lai) tham dự yến hội của mình. Huống chi còn là một phù-thủy-bình-thường mới quen biết trên đường.”

Severus không phải đang giãy chết, làm như vậy không có ý nghĩa. Y chỉ muốn nói cho vị đại quý tộc huyết thống tối thượng trước mặt này, mình là một hỗn huyết. Mà bạch kim quý tộc rõ ràng là nhận lệnh từ Hắc Ma Vương, nhất định sẽ đem tin tức này bẩm báo lại.

– Y chỉ không muốn lại bước tiến vào Địa Ngục một lần nữa.

Lúc nghe được hai chữ ‘Hỗn huyết’, mặt Abraxas rõ ràng có do dự trong nháy mắt, nhưng đối với người mà chủ nhân chú ý, hẳn sẽ không dễ dàng biểu hiện khinh thường. Hơn nữa từ cuộc nói chuyện vừa rồi cho thấy, tuy mình hơn một chút, nhưng nam nhân này cũng không thể coi thường. Bởi vì vấn đề huyết thống mà bỏ qua đối thủ tiềm ẩn cũng không phải là việc làm của một Malfoy đủ tư cách.

– Malfoy coi trọng huyết thống, nhưng bọn họ càng tôn sùng ích lợi chí thượng !

“Không, khách nhân của gia tộc Malfoy do Malfoy quyết định, người khác không được can thiệp vào. Mà ngài, ngài Prince, là người mà tộc trưởng Malfoy chấp nhận, đương nhiên là có tư cách tham gia vũ hội ở trang viên Malfoy.” Liên tục mấy từ “Malfoy” cường điệu sự kiêu ngạo của gia tộc này, chuyện do bộ tộc bạch kim quyết định thì cho dù là quý tộc cũng không thể tùy tiện xen mồm.

Lạnh băng nhìn bạch kim quý tộc tự quyết định, Severus cũng không muốn cho đối phương câu trả lời thuyết phục gì. Tuy không phản đối kỳ thật chính là cam chịu, nhưng muốn cho y kích động nhận lời mời mang một nửa bắt buộc này, y-làm-không-được!

“Như vậy ta nghĩ ta có thể rất nhanh phát ra thư mời ngài, ngài Prince.” Tộc trưởng Malfoy thậm chí không hỏi địa chỉ của Severus – tuy rằng hỏi cũng vô dụng – kim điêu (đại bàng vàng) nhà hẳn tuyệt đối có thể tìm được chỗ ở của người nhận thư. Điều này hẳn không hề lo lắng.

“Hừ!” Đối với loại tự tiện chủ trương nhưng lại rõ ràng không thể cự tuyệt của đối phương này, đại sư ma được chỉ dùng một cái giọng mũi đáp lại lời mời của đại quý tộc.

“Như vậy, trang viên Malfoy chờ mong ngài quang lâm.” Ý thức được đối phương hoàn toàn không muốn lại để ý đến hẳn, Abraxas dứt khoát cáo từ. Đứng lên khẽ gật đầu, áo choàng xoay ra một cái đường cong hoa lệ, tóc dài bạch kim rối tung, đại quý tộc ngạo nghễ ly khai nhà ăn không thể nào hoa lệ này.

Severus nhìn chăm chăm vào thân ảnh lóng lánh, cho đến khi nó hoàn toàn biến mất trong tầm mắt. Tay bóp chặt ly cà phê, gần như có thể nghe được tiếng gổm sứ vỡ vụn.

Abraxas dứt khoát rời khỏi nơi không phù hợp với thưởng thức của hẳn, trong lòng khó được có chút hưng phấn.

– Chờ mong sao? Chờ mong đi.....

7. Chương 7: Âm Mưu Cùng Tâm Tư

“Đây là một cái đại tin tức, đúng không? Abrax.”

“Nga, thân ái, em không tin, không phải sao?”

“Đương nhiên, nhưng em cho rằng chúng ta cần viết cho Lucius một bức thư, để nó xử lý một chút vấn đề ở trường học một cách thỏa đáng. Phải biết rằng, quý tộc thích nhất là đem loại chuyện này trở thành chủ đề bàn tán.”

“Andrea thân yêu, ở trong lòng của em anh như là không có năng lực bình ổn bát quái như vậy sao?”

“Đương nhiên không phải, Abrax thân yêu của em, anh là giỏi nhất.”

– Phía trên là cuộc đối thoại giữa gia chủ đương nhiệm nhà Malfoy cùng với gia chủ phu nhân, mà nguyên nhân của sự tình này là một tờ báo. Chính xác hơn, là một ảnh chụp.

Trong ảnh chụp, Abraxas Malfoy cùng một nam nhân xa lạ mặc hắc y ngồi mặt đối mặt. Thân thể Abraxas nghiêng về phía trước vượt qua bốn mươi lăm độ, gần như trán chạm trán với người đối diện, đôi mắt xanh xám híp lại một nửa, khoe miệng cùng một bên lông mày đồng thời nhướng lên, biểu tình ái muội làm người ta mê hoặc. Hắc y nam nhân ở đối diện thì cực lực dựa vào phía sau ghế, trên gương mặt tái nhợt thể hiện rõ ràng sự chán ghét cùng trào phúng.

– Nhờ phúc của báo chí ma pháp, tấm ảnh biết động đây chụp lặp lại vừa đúng ngay động tác Malfoy nhướng mày khoe miệng cùng nam nhân hắc y nhú mày dựa vào phía sau. Hơn nữa phía dưới còn có một hàng tiêu đề kinh hoàng.

“Đen cùng trắng va chạm! – Gia chủ Malfoy gặp nam nhân thần bí tại Hẻm Xéo. Quý tộc bạch kim phát ra cường thế.”

– Trước tiên để cho chúng ta tán thưởng một chút vị tiền bối của Rita Skeeter, người lấy bát quái làm sự nghiệp chung thân này đi!

Đi cùng với tiêu đề kinh tởm và ảnh chụp làm người ta mơ màng là một đoạn văn miêu tả chiếm hơn một nửa mặt báo. Nội dung cụ thể thậm chí đạt tới trình độ vạch trần chính xác, tần suất gõ tay vịn ghế của quý tộc bạch kim thay đổi!

Tuy rằng cuộc đối thoại ‘Ăn ý’ giữa hai người không hề có tiếng động – lời nguyên im lặng (Silencing Charm) – nhưng văn miêu tả thập phần sinh động sự biến hóa biểu tình cùng động tác đặc thù của hai người.

Mà trong quá trình miêu tả phóng viên còn tường thuật lại cảnh tượng đồ sộ khi nam nhân hắc y tung bay áo choàng đen tiêu sái đi trên đường ở Hẻm Xéo.

Cuối cùng đưa ra một loạt vấn đề làm người ta mơ hồ, giống như nghi vấn nhưng kì thật rất có tính dẫn dắt.

“Vì sao quý tộc bạch kim lại xuất hiện một mình trong một nhà hàng bình thường ở Hẻm Xéo?”

Thân phận của nam nhân hắc y đến tột cùng là cái gì?

Nội dung nói chuyện của bọn họ có bí mật gì không thể cho người khác biết?

Mục đích động tác của quý tộc bạch kim là gì? Là mời hay là bắt buộc?

.....”

Đối với giới phù thủy, nơi tương đối ít dân cư, hoàn cảnh có vẻ phong bế này mà nói, loại tin giật gân về nhân vật công chúng như vậy rất nhanh trở thành đề tài thảo luận trung tâm của toàn bộ giới phù thủy. Đương nhiên loại thảo luận này tập trung chủ yếu vào hai đoàn thể.

Đoàn thể thứ nhất không thể nghi ngờ là đám phu nhân quý tộc mỗi ngày rảnh rỗi không có việc gì làm, lấy uống trà chiều cùng tham gia vũ hội làm chức nghiệp chủ yếu kia; Mà một đoàn thể khác là phe Dumbledore cả ngày bối rối do cực kỳ bất mãn đối với phe cánh của Hắc Ma Vương.

Vốn bát quái của một quý tộc nho nhỏ cho dù viết sinh động đến mức nào cũng bất quá chỉ là một hồi biểu diễn, nhưng nguyên nhân khiến cho bài báo này gây ra oanh động, ngoại trừ phong cách hành sự quá mức cao điệu cùng lực ảnh hưởng rất lớn ở giới phù thủy của quý tộc bạch kim, một nam nhân vật chính khác của câu chuyện cũng đồng dạng xuất ra cống hiến rất lớn.

Nam nhân hắc y như gió lạnh thổi qua Hẻm Xéo gây ra kinh hoàng để lại ọi người mua sắm trong ngày đó ấn tượng rất sâu sắc, lại trải qua miêu tả cùng phân tích tỉ mỉ, thân phận chân thật của nam nhân hắc y này càng làm ọi người mơ hồ.

Cho nên đồng thời nguyên nhân để phe Dumbledore chú ý cũng là như thế. — Một người đáng giá Malfoy coi trọng thì sẽ khiến cho các sư tử đề cao cảnh giác, lúc thân phận của nam nhân còn chưa rõ ràng, bất luận kẻ nào cũng không dám khinh thường.

Hiện tại, lúc hai bên giằng co đã muốn bắt đầu công khai và kịch liệt, bất kỳ một phù thủy có thực lực gia nhập hay rời đi đều đối với toàn bộ hệ thống giằng co gây ra ảnh hưởng nghiêm trọng. Lại càng không nói ở giới phù thủy, sự xuất hiện cùng biến mất của một người thường không chỉ đại biểu cho riêng người đó, mà là cho tất cả gia tộc ở phía sau.

Cho nên đối với một biến số đột nhiên xuất hiện như vậy, vô luận người này thật sự có thực lực kinh người hay không, trước khi tra rõ thân phận của y, song phương ở trong tình trạng tên đã trên dây đều đối với tầm ảnh chụp nho nhỏ kia đặc biệt coi trọng.

“Albus, còn chưa tra được thân phận của người kia sao?” Alastor Moody thô lỗ hỏi, hiện tại hai mắt của tiên sinh thần sáng còn hoàn hảo không tổn hao gì, cũng không có loại xưng hô “Mắt điên Moody”. Nhưng động tác cùng vẻ mặt của hắn vẫn nóng nảy như cũ.

“Không cần lo lắng, bạn già của ta,” Hiệu trưởng Hogwarts cong lại đôi mắt màu lam của ông, từ phía sau cặp mắt kính bán nguyệt bình thần nhìn các đồng nghiệp trước mặt, “Tôi nghĩ Austin rất nhanh có thể mang tin tức về cho chúng ta.”

“Albus,” Frank Longbottom ngồi ở cạnh cửa nghi hoặc nói, “Chúng ta có cần phải xem việc này nghiêm trọng như vậy hay không? Theo tôi được biết, cho dù các quý tộc, hiện tại cũng chỉ là đem việc này trở thành một loại giải trí.” Tiên sinh Longbottom di động thân thể hơi béo của hắn một chút, im lặng nhìn quét một vòng người trong phòng.

“Giải trí nhàm chán!” Moody khinh thường lặp lại lời nói của Longbottom.

Dumbledore phất phất tay, ý bảo mọi người cũng không cần rất kích động. “Tôi nghĩ chú ý một chút là điều cần phải làm, dù sao.....” Như có điều suy nghĩ nhìn về phía bức họa trống rỗng – bức họa kia thuộc về Phineas Nigellus Black, “Ngay cả lão Black cũng về nhà uống trà, chúng ta không thể quá lơ là.”

“Albus, tôi cho rằng chuyện này không nên làm ảnh hưởng đến hoạt động dạy học bình thường của trường học.” Giáo sư McGonagall nghiêm khắc mà công bằng xoa xoa đôi mắt của bà, bình tĩnh nói.

“Phải, phải, Minerva, cô suy nghĩ phi thường chu đáo. Tôi sẽ thông tri giáo sư Slughorn chú ý tình huống của người nhà đương sự một chút.” Phù thủy lớn tuổi gật gật đầu, đối với môn sinh đặc ý của mình biểu hiện nghiêm cẩn cảm thấy vừa lòng.

“Tôi nghĩ trước tiên mọi người có thể đi nghỉ ngơi một chút, có tin tức gì tôi sẽ để Fawkes thông báo ọi người.” Phù thủy mắt xanh vuốt ve sừng vật của mình, tuyên bố chấm dứt hội nghị. Phượng hoàng lửa đỏ thật nể mặt kêu một tiếng.

Khi McGonagall rời đi phòng hiệu trưởng quay đầu nhìn thoáng qua người thầy đồng thời là cấp trên của mình, trên gương mặt vẫn mang mỉm cười của Dumbledore tựa hồ nhuộm lên nhân nhật ưu sầu. Bất quá viện trưởng Gryffindor chính trực tin tưởng thầy của mình có năng lực xử lý tốt tất cả.

Lúc này Albus Dumbledore, vị bạch phù thủy đã sống hơn một thế kỷ, đang đứng bên cửa sổ, ánh mắt xanh biếc chăm chú nhìn phương xa, hình như đang xuất thần. Một bàn tay nhẹ nhàng vỗ về bộ lông sừng vật của mình, tay kia thì vuốt ve đũa phép trong tay.

Nếu hiện tại có người nhìn từ phía sau sẽ khiếp sợ phát hiện, vị phù thủy vĩ đại giống như là lãnh tụ của giới phù thủy, ở thời khắc này lại có bóng dáng cô độc đến như thế.

– Linh hồn không cam lòng tâm thường thì thông thường sẽ làm bạn cùng tịch mịch.

Không phải sao?

So với sự cẩn thận của Hội Phượng Hoàng thì các quý tộc của phe Tử Thần Thực Tử lại thoải mái hơn rất nhiều. Đối với loại tin tức viên hoa thấy nhưng không thể trách này, bọn họ từ trước đến nay chỉ là cười xòa. Nhìn phu nhân Malfoy vẫn mang dáng vẻ xinh đẹp tao nhã như cũ, bất luận kẻ nào đều hiểu được, việc này không có gì to lớn.

Việc mọi người quan tâm là thân phận thật của một nam nhân vật chính khác trong câu chuyện, đào móc loại tin tức nhỏ nhỏ này có thể làm thỏa mãn cuộc sống nhàm chán nghìn bài một điệu (rập theo khuôn khổ) cùng cảm giác trống rỗng của quý tộc. Về phần chân tướng sự việc lại có quan hệ gì. Cho dù thật là tình nhân bên ngoài của tộc trưởng Malfoy thì đối quý tộc mà nói việc này cũng không phải cái gì mới mẻ.

Cho nên vô luận là bản thân gia tộc Malfoy hay là những gia tộc cấp dưới phụ thuộc cũng không chịu bất cứ ảnh hưởng nào từ chuyện này. Ngay cả Lucius Malfoy – người thừa kế vĩ đại của gia tộc Malfoy – đang ở Hogwarts cũng không thèm để ý trò đùa không ảnh hưởng đến toàn cục từ bên trong Slytherin.

Đối với sở thích của phụ thân, làm nhi tử, tiểu quý tộc bạch kim rất rõ ràng. Mà sau khi nhìn tấm ảnh kia, hẳn ít nhiều cũng có thể đoán ra ý đồ lúc ấy của tộc trưởng – cách thức lôi kéo mê hoặc – đây là thủ đoạn lão Malfoy quen dùng nhất.

Cho nên Lucius, nhận được sự truyền thụ sâu sắc của phụ thân, đồng thời cũng cảm thấy hứng thú đối với thân phận của nam nhân hắc y, mà không phải là vấn đề hòa thuận của gia đình mình.

Điều này chiếm được chứng minh từ trong thư nhà của tiểu thư Narcissa Black, do vậy các đại quý tộc cũng không hề cố kỵ, thanh thần bình tĩnh uống trà chiều của mình. Cuộc sống sân trường của Lucius vẫn vui vẻ náo nhiệt như cũ, mị lực của bạch kim lại thật sâu mê hoặc cô con gái út của gia tộc Black.

– Còn đối với chính bản thân Abraxas mà nói, đây đúng là hiệu quả hắn mong muốn, phải nói hiệu quả thành công đến bất ngờ. Thậm chí hắn còn muốn viết một bức thư ca ngợi hoa lệ để khen ngợi sự miêu tả sinh động của tác giả bài báo kia một chút.

– Cứ như vậy vị Severus Prince này đã gián tiếp bị tính vào vào phe của mình.

Ngay cả Lord cũng đối với chiến thuật của hắn tán thưởng một hồi, đương nhiên đây là lúc hai người lên nói chuyện, các quý tộc khác cũng không biết. Nếu không bọn họ nhất định sẽ đồng thời vừa chú ý tin tức viên hoa vừa thêm một câu cảm thán uyển chuyển, nội dung thì hẳn là cùng mấy vấn đề linh tinh như ‘Mị lực’, ‘Sắc dụ’ có liên quan, đương nhiên bọn họ sẽ nói rất khéo léo.

“Như vậy, hẳn tiếp nhận lời mời của người rồi?” Voldemort, lắc lắc ly rượu trong tay, thần nhiên hỏi.

“Đúng vậy, Lord tôn quý của tôi.” Quý tộc bạch kim cung kính trả lời.

“Tốt, Abraxas, người làm rất tốt.” Hắc Ma Vương cũng không keo kiệt lời khen ngợi đối với cấp dưới, tựa như hắn sẽ không trọng dụng loại người vô năng.

“Cảm tạ ngài khích lệ.”

“Gia tộc Prince có động tĩnh gì?” Đôi mắt huyết sắc của Ma Vương lóe lóe như có chút dăm chiêu.

“Taren Prince đã nhận lời mời.” Quý tộc bạch kim cười rất thâm ý.

“Nga.....” Voldemort chậm chậm kéo dài lời nói, trên mặt hiện lên nụ cười nghiền ngẫm, “Dễ dàng mắc câu như vậy?” Lão Prince vừa xảo quyết vừa cố chấp kia không thể không nhìn ra mục đích Malfoy, chọn ngay thời điểm này, mời hắn. Cho dù là đứa con gái đã bị xoá tên thì cũng vẫn là con gái, Taren tuyệt đối không thể không biết cháu ngoại của mình lớn lên như thế nào. Mà gia chủ gia tộc Prince chưa bao giờ nhận lời mời của Voldemort lại đột nhiên buông lỏng, có thể gián tiếp thuyết minh chân tướng thật sự của sự việc hay không?

“Tôi nghĩ có lẽ bọn họ cần một người thừa kế.” Malfoy giả cười.

“Nếu thật sự là như thế thì sự tình ngược lại sẽ càng dễ dàng hơn một chút.” Voldemort trầm tư trong chốc lát, “Abraxas, cần phải đảm bảo người kia xuất hiện trong vũ hội ở trang viên Malfoy.”

“Lord, tôi nhất định hoàn thành nhiệm vụ ngài giao.” Abraxas cúi đầu thật sâu.

“Người có thể đi về trước.”

“Vâng, thuộc hạ trung thành của ngài xin cáo lui.”

Voldemort nhìn thân ảnh bạch kim rời đi, nụ cười ở khóe miệng càng thêm sâu sắc. Abraxas Malfoy, một người vừa qua khỏi tuổi bốn mươi coi như không then với ba chữ ‘Lão hồ li’, đồng thời cũng là thuộc hạ đặc lực nhất, tín nhiệm nhất của mình. Hắn sẽ không hướng mình quỳ xuống, sẽ không tự xưng người hầu, nhưng đối với chuyện mà mình giao phó, quý tộc bạch kim luôn luôn có thể hoàn thành, làm hắn vừa lòng và yên tâm, lần này hắn là cũng sẽ không ngoại lệ.

Hắc Ma Vương vuốt ve ngón tay, đối với vũ hội quý tộc lần đầu tiên sinh ra chờ mong.

Cho nên đến bây giờ, chỉ có một người là thật sự đối với chuyện này cảm thấy phiền não. Đó chính là tộc trưởng đương nhiệm của gia tộc Prince, Taren Prince, cũng là hậu duệ còn sót lại của gia tộc cổ xưa này.

Ông có một cảm giác vi diệu, hoặc là suy đoán. Nhưng hết thấy đều cần phải có một chứng cứ xác thật. Cũng bởi vì xuất phát từ điều này ông mới tiếp nhận lời mời của Malfoy. So với việc bị rơi vào bẫy của Hắc Ma Vương, ông càng quan tâm đến sự suy đoán của ông phải chăng là chính xác, mà việc này đồng dạng còn có quan hệ đến vấn đề quan trọng là gia tộc Prince có thể tiếp tục kéo dài hay không.

Làm quý tộc, tuy rằng ông không bằng gia tộc Malfoy, Black đào tạo ra được sự khôn khéo như vậy, nhưng ông đồng dạng có thể hiểu rõ ý đồ của Ma Vương cùng nguyên nhân chân chính sau lưng của bài báo kia. Nhưng ông vẫn quyết tâm thử, đây là một cuộc phiêu lưu có tiền đặt cược rất lớn – Taren Prince phi thường rõ ràng.

– Ông muốn gặp người trẻ tuổi kia.

Về phần một đương sự khác của chúng ta – tiên sinh đại sư ma được trọng sinh – y bây giờ còn hoàn toàn không biết sự tồn tại của bài báo kia.

Từ ngày đó bắt đầu, Severus liền giam mình trong một căn phòng khách nào đó ở quán Cái Vạc Lũng nấu ma được để trốn tránh sự thật làm y phiền lòng, lúc này vẫn đang say mê trong lạc thú do cất, đun, nấu mang đến, hoàn toàn không biết mọi việc phát sinh bên ngoài. Mà người duy nhất tiếp xúc, phụ trách đưa cơm cho y, lão Tom, dưới lãnh khí đóng băng trong vòng ba mét của Xà Vương chỉ là nhìn nhiều hai mắt thì lập tức chạy trốn chết.

Do vậy tâm tình hiện tại của Severus coi như bình tĩnh. Mà lão Tom cảm thấy rất may mắn vị tiên sinh này hậu tri hậu giác, nếu không cái quán nhỏ bé mà hắn mở vài thập niên này cũng nên đóng cửa.

– Nhưng mà, nên đến vẫn là đến, không phải sao?

Khi vừa mới hoàn thành một tác phẩm, đại sư ma được nhìn thấy một con kim điều quen thuộc, dùng tư thế hoa lệ khó tin đáp xuống cửa sổ phòng của y, y biết những ngày bình yên của mình chấm dứt rồi.

8. Chương 8: Ngu Xuân Cùng Phần Nộ

“Ngài Severus Prince thân mến

Chân thành mời ngài tối nay hạ cố đến trang viên Malfoy, tham gia vũ hội Giáng Sinh của gia tộc Malfoy. Xét thấy ngài chưa bao giờ tới trang viên Malfoy, chúng tôi đưa khóa cổng cho ngài kèm theo thư mời. Vì thời gian khẩn cấp, có lẽ ngài không có thời gian đặt may lễ phục, nên chúng tôi cũng đã chuẩn bị trang phục vũ hội cho ngài, hy vọng ngài sẽ thích.

Cuối cùng, vạn phần vinh hạnh chờ mong ngài quang lâm.

Abraxas Malfoy”

Chết tiệt chứ ‘Vạn phần chờ mong’!

Severus hung hăng nhào nát thư mời. Giấy viết thư màu xanh nhạt viền bạc ngoài rìa, mực viết màu xanh thẫm, còn có chữ viết nổi tiếp hoa lệ kiêu ngạo đến quá phận kia. Y gần như có thể nghe được lời ngâm xướng của Malfoy vang lên bên tai mình, cũng tra tấn thần kinh mệt mỏi thời gian dài không được nghỉ ngơi của y.

Chán ghét nhìn chằm chằm con súc sinh lông vũ ngẩng đầu đứng trên cửa sổ, nâng lên một chân thành tạo hình ‘Kim Kê Độc Lập’[1], thật là cùng một đức hạnh với chủ nhân của nó. Đại sư ma được tự hỏi có nên cho con chim đáng ghét này thực hiện một lần giải phẫu cơ thể sống hay không, thuận tiện cũng nghiên cứu một chút sủng vật nuôi trong nhà khổng tước có công hiệu ma được gì, hoặc là trực tiếp cho nó một cái ‘Rách toét’!

[1] tư thế đứng một chân của một con chim, kéo xuống cuối bài sẽ thấy hình minh họa

Một người một thú không bên nào chịu yếu thế nhìn chằm chằm lẫn nhau mười phút, rốt cục nam nhân tóc đen gắng gượng dùng ngón tay thon dài tái nhợt của y lấy ra vật đính kèm trên đuôi của kim điêu. Kim điêu cúi đầu kêu một tiếng, tiếp tục tản bộ trên cửa sổ.

“Rách toét!”

Đối với cái hộp lớn đóng gói hoa lệ đến nỗi thậm chí trên mặt có một hình người nho nhỏ cúi chào được chế tác tinh xảo kia, Severus trả lại ột cái ‘Rách toét’ tinh chuẩn.

Giấy gói cùng hình người mỉm cười đều bị bầm thây vụn đoạn, bên trong lộ ra một bộ lễ phục thuần đen có thêu hoa văn màu bạc và màu xanh, cùng một cái hộp nhỏ tinh xảo.

Liếc liếc mắt nhìn bộ lễ phục còn nằm trong phạm vi chấp nhận được này một cái, Xà Vương tạm thời ngừng hành vi dùng ánh mắt phóng nọc độc. – Xem như tộc trưởng Malfoy còn có chút đầu óc, không có dự tính để mình mặc cái loại quần áo phong cách khổng tước kia.

– Nhớ lại năm đó Narcissa chuẩn bị lễ phục cho y đạt tới trình độ quý dị đến mức nào, đại sư ma được miễn cưỡng chấp nhận tâm lý ám chỉ ‘Bộ quần áo này cũng không tệ lắm’. Nhưng khi vừa nghĩ đến đường đường quý tộc bạch kim cư nhiên lại dùng thủ đoạn bức bách đùa giỡn không có tiêu chuẩn như vậy ép buộc mình không thể không để cho bọn họ chuẩn bị quần áo tham dự yến hội, Xà Vương tăng thêm hận thù cho bộ quần áo đáng thương kia một cái mắt đao.

– Malfoy chết tiệt, vũ hội chết tiệt!

Dùng đầu phép gõ nhẹ một chút vào cái hộp nhỏ, nói: “Mở ra.”

Chiếc hộp tinh xảo xoay tròn mở ra, một cái kim cài áo hình rắn rất đặc biệt bay đến trong tay Severus.

– Khóa cổng đến trang viên Malfoy.

Tùy tiện đưa vật trọng yếu như vậy cho người khác, cũng không sợ xảy ra vấn đề. Vuốt ve con rắn nhỏ lạnh lẽo trong tay, Severus phỏng đoán dụng ý của Abraxas. Chỉ gặp mặt một lần, còn rõ ràng là người mà Hắc Ma Vương cố ý ra lệnh tiếp xúc, không hiểu biết chút chi tiết nào của đối phương, tộc trưởng Malfoy sẽ không dễ dàng tín nhiệm như vậy? Thật sự là làm người ta không thể tưởng tượng! Hay là..... Việc này cũng là ý của Hắc Ma Vương?

Đời trước vị gián điệp rất giỏi về suy đoán ý đồ của hai hắc bạch đại ma vương, lúc này cũng không hiểu được dụng ý chân chính của khóa cổng này.

Vật phẩm gia tộc kỳ thật đại biểu cho tín nhiệm, quý tộc không dễ dàng đưa cho người ngoài vật gì đó trong gia tộc của mình. Làm một Malfoy, đại gia tộc có hơn một ngàn năm truyền thừa, liền càng không thể tùy tiện đưa khóa cổng trang viên ột người hoàn toàn không hiểu biết. – Cho dù là Lucius cùng mình vẫn bảo trì quan hệ tốt đẹp thì cũng phải đến lúc mình làm cha đỡ đầu của Draco mới lần đầu tiên dùng vật kỷ niệm của gia tộc làm lễ vật đưa tặng.

– Mà hiện tại..... hành vi của Abraxas quả thật có ý vị sâu xa.

– Này xem như cố ý lôi kéo?

Đi một nước cờ phiêu lưu mạo hiểm lớn như vậy, là muốn nhận được báo đáp hay là trả thù mang phong cách Slytherin?

Severus cau mày đặt vật phẩm khó hiểu này vào trong túi. Ngẩng đầu mới phát hiện, con chim chết tiệt lóe sáng kia thế nhưng vẫn còn tại trên cửa sổ của mình đi bước chân mèo.

– Thật sự là dạng người nào thì nuôi sủng vật đó.

Đại sư ma được cắn răng, rút ra tấm da dê hung hăng viết ở trên đó hai từ “I know”. Sau đó ném cho con chim đang đưa chân ra, khuyến mãi ột ánh mắt tử vong.

Kim điều ngưng lấy tấm da dê, múa múa cánh, bay đi ra ngoài.

– Nếu Xà Vương chú ý một chút sẽ phát hiện, khi kim điều bay ra từ cửa sổ của y, dưới lầu truyền đến mấy âm thanh cảm thán. Dạng câu linh tinh lộn xộn như “Nga! Đó là sự thật!”.

Nhưng mà Xà Vương hoàn toàn bị quý tộc bạch kim quấy rầy kế hoạch mà tâm tình cực độ ác liệt đương nhiên bỏ qua mấy từ ngữ nghe thấy hoàn toàn không hề có dinh dưỡng này. Chỉ là.....

– Khóa cảng còn có tác dụng vĩ đại là đem kinh hỉ giữ đến cuối cùng a!

Quý tộc bạch kim nhận được hồi âm lộ ra nụ cười vừa lòng khó gặp.

– Nói cách khác, đại sư ma được đáng thương của chúng ta lại một lần nữa bị lão-hồ-li vừa hơn bốn mươi tuổi này tính kế !

Đứng ở góc âm u nhất trong trang viên Malfoy, Severus hung hăng bóp chặt ly rượu trong tay, ly rượu đáng thương còn phải bảo trì hình tượng quý tộc, thống khổ vận vẹo thân thể của mình, ý đồ giải thoát khỏi móng vuốt của độc xà. – Độc xà có móng vuốt? – Bất quá Xà Vương đã tiến vào hình thức đại ma vương đẳng cấp cao nhất chắc là sẽ không cho nó cơ hội này .

– Chết tiệt, hỗn đản Malfoy kết hôn với người khổng lồ, trong đầu toàn là cỏ, chỉ số thông minh cũng thoái hóa đến hàng ngũ khổng tước! Chẳng lẽ đại gia tộc xa xưa đã sa đọa đến mức phải dùng loại hành vi cấp thấp có thể so với lũ Gryffindor ngu xuẩn như sắc-dụ này để đạt được mục đích của mình sao?

Còn tên tiền bối không biết từ đâu chui ra của Rita Skeeter, tên phóng viên hỗn đản đầu óc tồn tại cũng chỉ có tác dụng làm đẹp kia!

Cái gì gọi là ‘Đen cùng trắng va chạm! – Gia chủ Malfoy gặp nam nhân thần bí ở Hẻm Xéo. Quý tộc bạch kim phát ra cường thế.’ Giới phù thủy đã muốn nhảm chán đến mức độ cần loại lời đồn nhảm của quý tộc này để điều hòa cuộc sống sao?

Còn có! Tên đại khổng tước hỗn đản kia cư nhiên hoàn toàn không thông báo một tiếng ình – nói là ai cũng không biết ngài không xem báo a – làm hại mình tựa như đứa ngốc từ lúc bắt đầu vào trang viên liền vẫn nhận các loại ánh mắt chăm chăm cùng dò xét khó hiểu.

Severus cảm thấy bị ai vì sự ngây thơ của mình, y chỉ cho rằng một phù thủy xa lạ xuất hiện trong vũ hội của quý tộc bị người khác chú ý cũng là bình thường , huống chi chính mình hoàn toàn không giống quý tộc.

Nhưng y sao có thể nghĩ đến, sự thật còn kinh hoàng hơn!

Đời trước Xà Vương tăng hàm sống gần bốn mươi năm cho tới bây giờ cũng không có bị loại phiền toái này chiếu cố đến.

– Ai có thể đem loại tin tức viên hoa phát ra bọt khí phấn hồng này liên hệ với lão biên bức đầy mỡ như y. Nói ra cũng không có ai tin. Mà hiện tại, ở thời điểm mình tới nơi này còn không đến năm ngày, đại sư ma được lại một lần nữa bị vận mệnh hung hăng đùa giỡn một phen.

– Bất quá, có lẽ đây mới là nguyên nhân.

Sợ hãi đối với sự xa lạ cùng với hiếu kì là bệnh chung của loài người, Muggle hay phù thủy đều giống nhau.

Cũng bởi vì càng không có khả năng, mọi người càng cho rằng có khả năng. Mà gia chủ Malfoy nổi tiếng với hình tượng một người chồng tốt, cũng có lực ảnh hưởng rất lớn ở giới phù thủy cùng một người, tuy là ai cũng không tin tưởng nhưng đồng thời cũng không quen biết, sinh ra một vài bí mật nhỏ không thể cho ai biết, đây là câu chuyện thu hút ánh mắt người khác đến cỡ nào a !

– Cho nên có đôi khi, người có tiền lại nhàn rỗi quá thật rất làm người ta không nói gì .

Ánh mắt đảo qua Lucius và Narcissa đang khiêu vũ trong sàn nhảy. – Chà, Lucius mười lăm tuổi cùng Narcissa mười ba tuổi hiện tại thoạt nhìn cũng rất ra dáng rồi.

Severus bĩu môi, tuy rằng y không có khả năng làm cha đỡ đầu của Draco, cũng không thể làm bạn với Lucius, nhưng chỉ nhìn như vậy, cảm giác cũng không tệ lắm.

Nhưng Black!

Dòng họ hiện tại của Narcissa khiến y chán ghét vô cùng, nhớ tới một chuỗi tên họ và gương mặt điên cuồng làm người ta khó có thể chịu được. Mà đội hình này vốn đã đủ khổng lồ, đủ để đại sư ma được đem tất cả bọn họ ném vào trong vạc nấu nấu thành một nồi ma được, nhưng vừa rồi lại vinh hạnh gia tăng một vị – so với bất kỳ một Black nào đều không có đầu óc – Alphard Black.

Nghe nói người này là thân thích duy nhất giúp đỡ Sirius sau khi hắn trốn khỏi nhà, mức độ lỗ mãng không đầu óc quả thật có sự tương tự kinh người với con chó ngu si điên loạn kia.

– Đại sư ma được kiên định tin tưởng rằng, hành vi ngu ngốc kiểu Gryffindor của Sirius Black tuyệt đối không là đột biến gen!

Ngay lúc tất cả mọi người chỉ kín đáo cẩn thận dò xét Severus, tên hỗn đản Black thích la hét bậy bạ giống y cháu của hắn đột nhiên tùy tiện chỉ vào y kinh ngạc hét lớn – âm thanh này đủ để toàn bộ đại sảnh đều nghe thấy.

“Nga, Abraxas! Đây là tình nhân mới của anh à!”

– Oanh! ! ! ! ! ! !

Đây là cảnh tượng trực quan lúc ấy ở đại sảnh.

Về mặt của tộc trưởng Malfoy, nãy giờ vẫn tao nhã đi qua đi lại giữa các quý tộc trong đại sảnh, lần đầu tiên lộ ra biểu tình không hoa lệ nhất từ trước tới nay. Phá vỡ hình thức giả cười của Malfoy, lộ ra tức giận.

Mà tiểu Malfoy tiên sinh vẫn tận sức lấy lòng vị hôn thê của mình lúc này lại không có thời gian khinh bỉ Alphard Black ngu xuẩn, bởi vì thủy tiên (narcissus) tiểu mỹ nhân của hắn vẫn đang duy trì tư thế suy yếu sắp té xỉu. Bàn tay nhỏ bé trắng nõn che mặt, quả thật không thể tin được gia tộc của mình lại sinh ra một tên ngu ngốc không giáo dục như vậy.

– Nga, Lucius ở bên cạnh, mình không thể tỏ ra không giáo dục giống như chú ấy.

Ngay cả người thừa kế đời tiếp theo luôn luôn nổi tiếng bởi sự xúc động của gia tộc Black, Sirius Black cũng cười nhạt trước hành vi của người chú này. Tiểu Regulus Arcturus lại lập tức nhăn mặt nhịu mày, liếc nhìn mẹ của mình đang chuẩn bị thét lên.

Trên mặt các thành viên còn lại của gia tộc Black đều lộ ra một loại biểu tình ‘Chúng ta không quen hắn’, Bellatrix Black quả thực muốn trực tiếp xông lên hung hăng giáo huấn tên ngu xuẩn mất mặt này một chút – cô gái còn chưa điên cuồng này bây giờ vẫn rất có sức sống.

Cũng may nữ chủ nhân trẻ tuổi xinh đẹp nhà Malfoy coi như đủ bình tĩnh, đi đến phía sau tượng phu của mình, mặt mang mỉm cười hướng về phía các quý tộc bị kinh sợ rơi vào trạng thái hóa đá ôn nhu nói: “Tôi nghĩ, Black tiên sinh chỉ là cảm thấy vũ hội ở trang viên Malfoy hơi trầm lắng, muốn để ọi người thả lỏng một chút. Đúng không, ngài Alphard Black?” Đôi mắt màu nâu nhạt cong cong nhìn vị Black ngu xuẩn còn đang sững sờ đứng ở trung tâm, nhưng trong đó lại tràn ngập tàn nhẫn.

“Phải, phải. Tôi nghĩ ngài Orion Black.....” Abraxas lập tức khôi phục tác phong, dùng hình thức giả cười Malfoy đồng dạng nhìn thoáng qua Alphard, lại nhìn nhìn người thừa kế gia tộc Black, Orion Black, người

đang có biểu tình ‘Người này là sỉ nhục của gia tộc’. “Ngài có nguyện ý làm ngài Alphard đây bình tĩnh một chút trước, hoặc là giúp hắn quen thuộc không khí vũ hội một chút hay không?”

“Đương nhiên, Abraxas, ngài cũng biết, em của tôi không quá quen với trường hợp này.” Orion Black mỉm cười nhìn tộc trưởng Malfoy, trầm ổn tiến lên kéo người anh em vẫn còn không biết mình rốt cuộc làm sai cái gì đi. So sánh với người vợ đang đứng ở bên cạnh thét chói tai kia, hành động này của ông đã là tương đối ôn hòa.

“Như vậy, tôi giả thiết, một cái nhạc đệm nho nhỏ sẽ không quá rầy không khí sung sướng của chúng ta, đúng không?” Đôi mắt xanh xám thản nhiên nhìn một vòng, điệu ngâm xướng hoa lệ đuổi đi sự hỗn loạn vừa rồi.

“Đương nhiên, chúng tôi rất vinh hạnh.” Không biết là ai nói một câu, không khí trong đại sảnh lại khôi phục bình thường. Ngoại trừ.....

Ngoại trừ nhân vật chính của sự kiện kia – Xà vương tầng hầm – vị trí là trong một góc âm u. Nơi đó vốn đã là không có người nào, hiện tại càng thêm sinh linh chớ gần.

9. Chương 9: Tương Phùng Cùng Trùng Phùng

Lặng qua lặng lại trước mặt Severus lúc tâm tình y tồi tệ đến mức có thể so với địa ngục thì bất cứ kẻ nào cũng phải chùn bước, ngay cả quý tộc bạch kim cũng không phải ngoại lệ, đặc biệt hẳn là người khởi xướng trận phong ba này. Ngài Abraxas Malfoy, hiện giờ đang cực độ hoài nghi tính chính xác về chiến thuật của mình, nhìn vị hắc y Prince đang không ngừng phóng thích lãnh khí bên kia, tộc trưởng Malfoy đột nhiên có xúc động muốn đi viết di chúc.

Quay đầu nhìn người vợ xinh đẹp của mình, được cô ấy khuyến mãi ột nụ cười bất đắc dĩ, cũng lấy một ánh mắt ‘Chính mình gây phiền toái thì tự mà đi giải quyết’ đẩy trái tim của quý tộc bạch kim đang phải chịu đựng sự lăng trì của ánh mắt sắc như dao cạo từ đại sư ma được vào trong hầm băng.

– Xem ra sự lợi hại của vị này không chỉ là công kích bằng ngôn ngữ.

Lão Malfoy yên lặng khấn cầu trong lòng Lord ời xuất hiện nhanh lên, nếu không thuộc hạ đặc lực nhất của ngài sẽ anh dũng bỏ mình đó.

Tâm tình hiện tại của Severus rất kém, cực kỳ kém. Cho dù là bị hành động tự đại của thằng oắt láo toét lỗ mãng mang đôi mắt màu xanh biếc chọc giận đến muốn giết người trong chớp mắt, cũng không thể so sánh với hiện tại. Có lẽ đây là một loại cổ chấp kiêu ngạo – bất kể cuộc sống nhấp nhô đến mức nào, vận mệnh của y chỉ có thể do y, cũng nhất định phải do chính y khống chế – điều này, dù Hắc Ma Vương cũng tuyệt đối không thể thay đổi.

Khi ta còn sống, ta muốn làm chúa tể của sinh mệnh, chứ không phải làm nô lệ của nó.

Đây là lời thề của Severus đối với chính mình.

Mà niềm tin vừa mới kiên định này lại bị con khổng tước bạch kim trước mắt dễ dàng đánh vỡ. Y vô cùng hiểu rõ tình cảnh hiện tại của mình trong mắt những người khác – bất kể có phải là sự thật hay không – y cũng không thể thoát ly quan hệ với gia tộc Malfoy. Sinh mệnh cần phụ thuộc vào người khác là hèn mọn.

Chết qua một lần, y khắc sâu lý giải ý nghĩa của hai chữ ‘tự do’ đối với chính mình.

– Không muốn lại một lần nữa đến gần cái địa ngục tràn ngập mê loạn cùng điên cuồng kia, không muốn lại một lần nữa mất đi linh hồn kiêu ngạo.

Bất kể là Malfoy hay Hắc Ma Vương, hoặc vị bạch phù thủy vĩ đại nhất kia, bất kể kẻ nào cũng không có quyền xâm phạm, không có quyền khống chế bất cứ điều gì của y.

Cho dù thân thể ta đã chết, nhưng linh hồn ta vĩnh viễn tự do.

– Y vĩnh viễn chỉ thuộc về chính y! Vĩnh viễn !

Đương nhiên, tâm tình của đại sư ma được tộc trưởng Malfoy không thể lý giải, cho dù là Dumbledore, người đã sống hơn một thế kỷ phỏng chừng cũng không thể chân chính hiểu rõ sự huyền bí này.

– Người chưa từng trải qua tử vong, vĩnh viễn cũng không thể hiểu sự đáng quý của sinh mệnh.

Severus là người thử qua mùi vị của tử vong, bất kể y là con dơi già đầy mỡ tên Severus Snape, hay là người xa lạ đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt của mọi người mang tên Severus Prince, linh hồn của y đều chưa bao giờ thay đổi.

Cho dù chính y cũng không ý thức được, loại chấp niệm này cường đại đến mức nào – Linh hồn bất khuất không bao giờ ngã xuống – Quá khứ, hiện tại, tương lai – Linh hồn của y đều vĩnh viễn kiên cường.

Abraxas vốn cười có chút bất đắc dĩ, khi nhìn người đàn ông dần dần siêu thoát hết thảy ở trong góc, vẻ mặt cũng nghiêm túc theo. Trong mắt hắn, thứ tàn mất ra từ nơi đóng băng ba thước vô cùng lạnh lẽo kia đã không phải là hàn khí, mà là một sức mạnh khiến người ta lùi bước – không cường đại như Dark Lord, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy trang nghiêm từ trong đáy lòng.

– Một người đàn ông dùng tự tôn cùng kiêu ngạo bao bọc lấy chính mình..... Xem ra lần này thật sự có khả năng dùng sai chiến thuật.

Giảm đi cơn giận của mình, Severus hơi khép mắt đứng trong bóng tối, hiện tại y đã bình tĩnh. Phong cách của Slytherin là không từ thủ đoạn, y hiểu, cũng hiểu rất rõ. Ý muốn của các quý tộc vĩnh viễn đều là lợi ích cao nhất, mà niềm tin của mình cũng chỉ có thể sử dụng cách thức của chính mình để thủ hộ.

Y cũng không tin vũ hội lần này chỉ có mục đích đơn giản như vậy – khiến y lộ diện trước mặt mọi người. Malfoy sẽ không tốn công sức lớn như thế để hoàn thành một giao dịch nhỏ bé, cho nên y thật chờ mong tiết mục kế tiếp.

– Hừ, ta rửa mắt mong chờ.

“Một mình làm tranh vẽ ở nơi này rất nhàm chán đúng không?” Một giọng nam trầm thấp đánh gãy suy nghĩ của Severus, y kinh ngạc vì có người dám tiếp cận mình.

“Có hứng thú tâm sự với ta không?” Chủ nhân của tiếng nói kia là một lão phù thủy hơn sáu mươi tuổi, tóc quăn đen, đôi mắt thâm thúy màu nâu, trên khuôn mặt tái nhợt gầy yếu không ít nếp nhăn, “Cậu phải biết một ông già muốn tìm một đối tượng thích hợp để nói chuyện ở chỗ này là rất không dễ dàng.”

Severus lẳng lặng nhìn chằm chằm người đối diện, không biết tại sao đối ông lão chưa bao giờ gặp này y có một cảm giác thân thiết nói không nên lời. “Là điều gì khiến ông cho rằng một người rõ ràng không muốn tiếp xúc với người khác, có thể trở thành đối tượng nói chuyện thích hợp?” Giọng nam trầm thấp mượt mà không hề mang theo châm chọc như lúc bình thường.

“Bởi vì, rất rõ ràng, ta cũng không giỏi về việc giao tiếp với người khác.” Phù thủy lớn tuổi đứng dựa vào Severus, thay đổi một tư thế rất kì diệu, rút ngắn khoảng cách giữa hai người. Mà đối phương hình như cũng không có ý phản đối.

Một bên lông mày nhướng lên cao cao, đại sư ma được cho ra một cái biểu tình khó hiểu.

“Taren Prince..... Ta nghĩ ta cần tự giới thiệu một chút.” Nhìn vẻ mặt băng sơn của đối phương thành công bị phá vỡ, Taren cười dịu dàng, “Ta nghĩ chúng ta có thể tìm được chủ đề thích hợp, đúng không.....”

“Severus Prince..... Tôi nghĩ tôi đồng ý suy đoán của ông.” Severus kinh ngạc vì mình có thể gặp được người ông ngoại mà mình chưa bao giờ biết mặt, cũng đồng thời hiểu được cái cảm giác gần gũi khó hiểu này từ đâu mà đến.

“Severus a.” Taren giống như nhớ tới cái gì, thở dài nói, “Ông nội của ta cũng tên này, ông ấy là trưởng bối mà con gái Eileen của ta thích nhất. Ta nhớ rõ nó cũng đặt tên này cho con trai của nó.” Đôi mắt thâm thúy màu nâu nhìn đại sư ma được trước mắt, trên mặt người kia hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó lại khôi phục bình tĩnh, nhưng tất cả không thể thoát khỏi ánh mắt của gia chủ đương nhiệm gia tộc Prince.

“Cậu rất giống cháu ngoại của ta.”

Severus không biết có phải là cảm giác của mình sai lầm hay không, trong giọng nói của Taren như tràn ngập dịu dàng cùng từ ái, giống như là thật sự đang nói chuyện với cháu ngoại của mình vậy – cháu ngoại, xưng hô chưa bao giờ có.....

Cảm tình chưa từng nhận biết này làm đại sư ma được không biết làm sao, không giống như lòng quan tâm thật tình thành thạo của lão ong mật, cũng không giống sự yêu thương của mẹ dành ỉn, mà là một cảm giác quan tâm cùng yêu thương chân chính của trưởng bối đối vãn bối – như thế không chân thật.

“Theo như tôi biết.....” Có chút gượng gạo mở miệng, y ý đồ lảng tránh loại cảm xúc không thể khống chế này, “Con gái của ngài đã bị.....”

“Phải, Eileen đã bị xoá tên, chính là quyết định của ta.” Ngữ khí của Taren cũng không có gì biến hóa, đôi mắt vẫn nhìn chăm chú vào Severus, nét mặt vẫn vô cùng từ ái, hình như cũng không muốn che giấu cảm xúc của mình. “Nhưng nó vẫn mãi mãi là con gái ta, con trai của nó cũng vẫn là cháu ngoại ta, cháu của ta à.”

Vị Prince lớn tuổi nhẹ nhàng nói. Điều này làm gương mặt của vị giám điệp hai mặt dù đứng trước sinh tử cũng không biến sắc, lần đầu tiên xuất hiện vẻ khiếp sợ – y không biết, ông ngoại của mình vẫn dùng ánh mắt như vậy nhìn mình. Ở thời điểm y vô số lần cho rằng mình chỉ là một con dơi đầy mỡ khiến mọi người ghê tởm, có một trưởng bối luôn luôn im lặng chú ý mình như vậy.

“Vì sao.....” Phát hiện thanh âm của mình không chịu khống chế khàn khàn, y ngừng lại vấn đề chuẩn bị hỏi ra miệng. – Mấy việc này cũng không liên quan đến y không phải sao? Y không nên biểu hiện thất lễ như thế.

“Ta nói, Severus, cậu thật sự vô cùng giống cháu ngoại của ta.” Cái tên rất ít được gọi lại được vị trưởng bối trước mặt hô lên tự nhiên, trong nháy mắt đó, cảm giác chưa từng có từ đáy lòng xuất hiện, bởi chưa bao giờ được trưởng bối yêu thương nên Severus cũng không biết cảm giác này là sao. Nhưng sự ấm áp trước nay chưa có khiến cho trái tim cô độc lạnh lẽo của y dần dần có xu thế ấm lên.

Vị Prince lớn tuổi trước mặt giống như hiểu rõ tất cả, nâng tay lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai của hắc y nam nhân “Sức mạnh của linh hồn cường đại hơn so với bất kỳ vận mệnh gì.”

Đôi mắt màu đen nhìn vào ánh mắt màu nâu đậm, giờ khắc này Severus cảm giác được, tuy không rõ nguyên nhân, nhưng vị trưởng bối trước mặt rõ ràng đã nhận ra thân phận chân chính của mình.

Y không thích tiếp xúc với người khác nhưng khi đối phương chạm vào lại không trốn tránh. – Có những thứ mình luôn khát vọng thì rất khó cự tuyệt, cho dù y chưa bao giờ nhận ra, cũng tuyệt đối không bao giờ thừa nhận.

“Đến trang viên Prince đi.” Taren đột nhiên mời, “Bà con xa đến từ nước Đức vừa lúc có thể trò chuyện với lão già cô đơn này. Cậu thấy thế nào, Severus?”

Môi mỏng nhếch lên một chút, đại sư ma được hiển nhiên là nhận lời mời. Không giống như vũ hội Malfoy bán bắt buộc, lúc này đây xuất phát từ ý nguyện của chính mình. “Tôi rất vinh hạnh.”

“Nếu cậu không có nơi ở riêng, ta càng muốn đêm nay liền gửi ra lời mời cậu.” Taren nháy mắt mấy cái, trên khuôn mặt có chút giả nua lộ ra giả hoạt.

“Đương nhiên, tôi rất vui.” Đối với vị trưởng bối làm y có hảo cảm đặc thù này, Severus cũng không phát huy thiên phú ngôn ngữ đặc biệt của y.

Hai người nhìn nhau cười – xem ra kế hoạch của Malfoy có khả năng thất bại rồi.

Y không có ý định xác nhận đối phương có thật sự biết rõ tất cả hay không, y càng không có ý định tự hỏi vì sao Taren Prince có thể phát hiện sự tồn tại của chính mình.

Đây là một loại cảm giác, một loại cảm giác mười phần không Slytherin. Giống như lũ sư tử xúc động, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, y liền không chút do dự, không chút nghi ngờ tiếp nhận ông lão này.

– Có lẽ đây cũng là một loại trực giác. Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm, y tin tưởng chính mình có thể phán đoán ra ý đồ của đối phương – có ác ý, hay đơn thuần chỉ là muốn làm quen.

Ngay lúc hai vị Prince chuẩn bị rời khỏi vũ hội ồn ào, đại sảnh đột nhiên yên tĩnh lại. Cùng với rất nhiều quý tộc vô cùng kích động quỳ xuống, trong miệng lầm bầm “Lord”, “Chủ nhân” là một trận áp lực ma pháp thật lớn tràn ngập toàn bộ đại sảnh. Severus rõ ràng cảm nhận được đau đớn quặn ruột trên cánh tay, kinh nghiệm bị Hắc Ma Vương giết chết giống như ngay tại ngày hôm qua, ký ức cực kỳ rõ ràng cùng phản ứng bản năng mười mấy năm qua khiến cho y không ngừng run rẩy.

Tay phải theo bản năng xoa lên dấu hiệu, nơi đó vĩnh viễn khắc lại tội lỗi của y, cho dù trọng sinh cũng không thể phủ nhận, đây là, gông xiềng đời đời kiếp kiếp của y.

Một bàn tay mạnh mẽ vỗ vỗ y, bàn tay già nua kia lại cho y sức mạnh vô hạn. Ngẩng đầu nhìn vị trưởng bối trước mặt, trong mắt đối phương tuy hàm chứa nghi ngờ, nhưng cũng tràn ngập kiên định. Giống như không quan tâm dưới tay áo gầy yếu kia cất giấu bao nhiêu bí mật, chỉ tin tưởng người trẻ tuổi ông đang an ủi có một linh hồn bất khuất.

– Có lẽ đây cũng là một loại trực giác.....

Theo ánh mắt Taren, y nhìn về phía người nam nhân khiến y vừa tôn kính vừa sợ hãi lại vừa căm hận, vị Hắc Ma Vương cường đại đến mức làm rung động cả giới phù thủy – Lord Voldemort!

Đôi mắt màu máu của ma vương lảng lảng đảo qua những quý tộc đang cung kính hành lễ trong đại sảnh, trên gương mặt vô cùng anh tuấn lộ ra nụ cười cao quý ngạo nghễ. Lễ phục hoa lệ màu xanh đậm làm nổi bật lên thân hình cao lớn của hắn, cử chỉ tao nhã đủ để bất kỳ một quý tộc nào cũng phải tán thưởng.

– Phải, hoàn mỹ như vậy, Lord Voldemort, làm cho vô số đại quý tộc phải thần phục trước vị đế vương cường đại, hấp dẫn bất kỳ một Slytherin nào theo đuổi lực lượng, bất kỳ một linh hồn nào muốn có được vinh quang cao nhất.

– Giống như y khi đó, bị loại khí chất này hấp dẫn, cam tâm tình nguyện cúi đầu. Cho dù thể xác và tinh thần vô cùng mệt mỏi, mình đầy thương tích, hai tay nhiễm đầy máu tươi, linh hồn tràn ngập dơ bẩn, cũng sẽ không hối tiếc!

Thậm chí đến hiện tại, y vẫn có thể cảm nhận được lực hấp dẫn của vị đế vương mang đôi mắt màu máu kia đối với mình. – Cái này giống như một loại độc dược, khiến người ta bị nghiện. Nếu không phải cảnh tượng rùng rợn của con rắn độc hung ác xuyên thấu qua động mạch của mình vẫn còn vô cùng rõ ràng thì y không thể khẳng định chính mình có thể lại một lần nữa, một lần nữa vì loại lực lượng mê người này mà cam tâm tình nguyện trầm luân hay không.

Giấy dựa thống khổ cùng nội tâm kích động khiến cho Severus gắt gao cắn chặt lấy đôi môi mỏng manh tái nhợt, tay phải hung hăng bóp chặt dấu hiệu đang co giật kia, bàn tay mang các đốt ngón tay trở nên trắng bệch nhìn không được run run, ngay cả toàn bộ thân thể cũng cùng nhau run rẩy theo, nhưng y lại bắt buộc thân thể của mình đứng thẳng, ánh mắt ngạo nghễ và kiên định nhìn chăm chú vào phía trước, không phải trống rỗng, mà là tràn ngập kiên quyết.

– Y, phải làm chủ vận mệnh của mình!

10. Chương 10: Giấy Dựa Cùng Kiên Trì

“Thưa ngài Prince, có thể quấy rầy một chút không?” Không biết khi nào, dưới sự ra hiệu của ma vương, vũ hội lại tiến hành bình thường, mà người mang đến áp lực thật lớn cho Severus cũng đã ẩn vào hậu trường.

– Giống như đang xem diễn! Lần đầu tiên Xà Vương có cảm nhận rõ ràng như vậy.

Hai vị ‘Prince’ bị giọng nói hoa lệ quấy rầy, quay đầu lại liền thấy mái tóc dài đặc trưng của nhà Malfoy cùng gương mặt tinh xảo gầy yếu của Abraxas. – Diện mạo khiến vô số phụ nữ thét chói tai, lúc này lại là đối tượng được lựa chọn để tầm mắt tử vong của đại sư ma được tàn sát.

Trong lòng cười gượng nhưng trên mặt còn phải duy trì hình tượng quý tộc, tộc trưởng Malfoy trước nay chưa bao giờ thống hận thân phận của mình như lúc này.

“Thật xin lỗi đã quấy rầy cuộc nói chuyện thân thiết của hai vị,” quý tộc bạch kim hơi cúi đầu, hành lễ tao nhã mà không mất thân phận, lão Prince cũng ôn hòa trả lại một lễ nghi quý tộc tiêu chuẩn, còn vị tiểu Prince tuổi trẻ đang tức giận thì chẳng nề tình như vậy. Tầm mắt lạnh như băng xuyên thấu qua gương mặt giả cười, sau khi ột cái hồi âm từ trong lỗ mũi (anh ấy hừ đó mà), Severus cười lạnh nói,

“Là điều gì đã khiến tộc trưởng Malfoy đại nhân của chúng ta, luôn kiêu ngạo về sự tao nhã lịch sử lâu đời, lấy vinh quang bạch kim làm vinh dự, hạ mình cùng ta, người-dân-ông-thần-bí hèn mọn không đáng nhắc tới này nói chuyện thế?” Cẩn rằng nói ra bốn từ hình dung làm y vô cùng căm ghét kia, nọc độc của độc xà không lưu tình chút nào phun về hướng quý tộc bạch kim.

“Nga, Severus, đừng như vậy !” Tộc trưởng Malfoy thuận thực gọi tên thánh của đại sư ma được, lại không có chút cảm giác xa lạ nào. “Đó chỉ là một trò đùa nho nhỏ. Hơn nữa tôi cũng không ngờ cậu không hề nhìn thấy bài báo kia..... Dù sao đến bây giờ gần như tất cả mọi người đều biết nó.”

– Ngay cả người cũng biết.....

“Chết tiệt, xem ra đối với phỏng đoán về việc nhà Malfoy có huyết thống quý khổng lồ của ta cũng không phải là tin đồn vô căn cứ. Bộ não không dùng được kia của ngài có thể chứng minh điểm này. Mà loại năng lực tự hồi ngu xuẩn giống như cỏ dại này thật làm ta không thể liên tưởng đến, cho dù chỉ là một chút, với bất kỳ một loài sinh vật có trí tuệ nào.” Đại sư ma được gần như đang rít gào. Mà Taren đứng bên cạnh hình như hoàn toàn không có ý ngăn cản.

– Nếu ông đã nhận định Severus là người của gia tộc Prince, thì việc của nó cũng là việc của Prince, ông nhất quyết không cho phép bất cứ kẻ nào vũ nhục.

“Severus, chẳng lẽ cậu không muốn biết mục đích ta tới tìm cậu sao?” Lại phát huy khả năng kháng nọc độc của khổng tước, Abraxas trực tiếp chuyển tới đề tài tiếp theo.

“Hừ!” Hừ một tiếng châm chọc, Severus quay đầu – y làm sao có thể không biết, đây mới là màn biểu diễn chính a!

“Abraxas, tôi cũng rất ngạc nhiên, ngài tìm người vãn bối từ nước Đức đến bốn gia này của tôi là có chuyện gì?” Chỉ một câu, Taren đã vạch rõ quan hệ giữa ông và Severus, điều này đã là mười phần cảnh cáo – Prince mặc dù không lớn mạnh, nhưng quyết không để mặc cho người khác lăng nhục.

“Nga, thì ra.....” Quý tộc bạch kim làm ra một biểu tình bưng bình đại ngộ, ánh mắt nghiền ngẫm đảo qua hai người, “Như vậy tôi chỉ có thể thất lễ thỉnh cầu ngài cho tôi mượn Severus một chút. Ngài cũng biết, vị đại nhân kia.....” Quý tộc bạch kim cố ý dè dặt thanh âm, hứng thú nhìn Taren sắc mặt ngưng trọng cùng Severus biểu tình nháy mắt trở nên trống rỗng trước mặt.

– Xem ra thật sự không có ai nói cho y biết, về mặt không chút thay đổi cũng là một loại biểu tình.....

“Cho nên tôi giả thiết ngài Severus Prince sẽ không cự tuyệt một lời mời thiện ý, đúng không?”

“Đương nhiên,” Ngữ khí của vị gián điệp hai mặt không hề gợn sóng, “Tôi làm sao có thể cự tuyệt ý tốt của một Malfoy.”

– Y càng không thể để Hắc Ma Vương nhìn ra sự bất thường của y lúc này.

Đôi mắt hắc diệu thạch hướng về đôi mắt nâu đậm, sau đó người kia cho y một nụ cười tươi tắn chân thành tha thiết mà kiên định.

“Xét thấy chiếu cố hậu bối là trách nhiệm của trưởng bối, nên tôi đã mời Severus đến trang viên Prince cư ngụ, bởi vì ở Anh quốc y không có nơi ở. Vì vậy thỉnh tộc trưởng Malfoy phải thông cảm cho cảm giác cô độc của lão già này, không nên giữ người bạn nhỏ của tôi quá lâu.”

Các quý tộc rất ít khi nói thế này, đây gần như đã là công khai bảo hộ. Tộc trưởng Malfoy không thể không cảm thấy kinh ngạc về sự trắng trợn của lão Prince. Hắn không thể phán đoán trình độ coi trọng này đối với phe của họ có phải sẽ có lợi hay không.

“Đương nhiên, ngài Prince, tôi nhất định sẽ đem một Severus hoàn hảo không sót mẻ gì trả lại cho ngài.” Abraxas hơi cúi đầu, nâng tay làm ra một động tác ‘Mời’ đối với người đàn ông mặt không biểu tình. Người kia bước nhanh đuổi theo, từ đầu tới cuối đều không nói một chữ.

– Đây là một ván bài, đánh thắng có thể sinh tồn, thua cuộc thì chịu hủy diệt.

Bị dẫn xuyên qua hành lang uốn lượn quen thuộc, cuối cùng đi đến trước cửa một căn phòng ở sâu trong trang viên, Severus kinh ngạc phát hiện đây là căn phòng mà kiếp trước Lucius đưa ình dùng làm phòng nấu ma được ở trang viên Malfoy. Không ngờ hiện tại nơi này lại trở thành nơi gặp gỡ Hắc Ma Vương.

Abraxas tiến lên trước nhẹ nhàng gõ gõ cửa, “Lord, ngài Severus Prince đã đến.”

Cửa phòng mở ra, Voldemort bắt chéo hai chân dựa nghiêng vào xô pha trong phòng, đang mỉm cười nhìn hai người ngoài cửa.

Đi vào trong phòng, ma vương cũng không đứng lên. Đương nhiên, hắn không cần đón tiếp bất cứ kẻ nào, hắn vĩnh viễn là vương giả.

“Severus, ngồi đi.” Thanh âm vô cùng từ tính thoải mái gọi tên thánh của người mới đến, tự nhiên đến mức người bị gọi cũng không kịp phản ứng đây là lần đối thoại chính thức đầu tiên của y và Voldemort, mà đối phương liền trực tiếp gọi tên thánh của y. – Có thể là do đời trước bị gọi quen rồi.....

Cứng ngắc tuân theo mệnh lệnh của đối phương ngồi xuống cái ghế bên cạnh, hệ thống phòng ngự của gián điệp hai mặt toàn bộ khai hỏa, Bế Quan Bí Thuật hoàn toàn khởi động, điều này khiến hai mắt của y càng thêm trống rỗng, sắc mặt cũng càng thêm tái nhợt. Voldemort mỉm cười, vẫn không cảm thấy bất mãn đối với hành vi thất lễ của đối phương.

“Lord, xin cho tôi cáo lui trước.” Quý tộc bạch kim đặt một tay trước ngực, cúi đầu thật sâu.

“Tốt, Abraxas.”

Nhẹ nhàng đi ra ngoài, tộc trưởng Malfoy để hai người có tâm tư khác nhau ở lại bên kia cánh cửa. Thoải mái thở phào một tiếng, hắn cảm thấy cuộc sống theo quy luật của mình bắt đầu bị phá vỡ.

Severus cùng Voldemort cứ lẳng lặng ngồi như vậy, ai cũng không mở miệng nói chuyện. Severus không mở miệng là vì không biết phải nói cái gì, cho đến bây giờ, ở trước mặt Hắc Ma Vương y đều là người bị tra hỏi, đối phương không lên tiếng y tuyệt đối sẽ không đưa ra vấn đề trước – tuy rằng căn bản không có vấn đề gì.

Voldemort không nói lời nào là vì hắn cần quan sát người trước mặt một chút. Từ lần gặp gỡ ngoài ý muốn mấy ngày trước, hắn luôn tìm tòi nghiên cứu người này đến tột cùng là loại người thế nào.

Mới gặp liền có thể cảm nhận được ma lực cường đại của y – tuy rằng không bằng mình – nhưng người có thể thuần thục sử dụng ma pháp không đưa phép cao cấp dù sao cũng không nhiều lắm. Mà làm người ta khó tin nhất là thậm chí có người có thể vận dụng trí lý cùng thanh tĩnh dưới hai cái ‘Crucio’, hơn nữa còn thành công chạy thoát ngay trước mặt mình.

Nghĩ đến mấy kẻ sau khi bị hạ chú thì kêu gào đến tê tâm liệt phế, hắn càng cảm thấy người đàn ông trước mắt đáng để chú ý – sự thống khổ của ‘Crucio’ đến thần sáng được huấn luyện nghiêm khắc cũng chưa chắc chịu đựng nổi.

Rồi sau đó theo lời miêu tả của quý tộc bạch kim hắn lại phát hiện mặt thú vị của người này. – Cường đại, kiêu ngạo, quật cường, kiên nhẫn, xảo hoạt mà đồng thời lại đơn thuần sạch sẽ. Tổ hợp mâu thuẫn như thế dung hợp trên một người, thật là chuyện kỳ diệu đến mức nào.

Nhưng lúc đã biết người đàn ông này có khả năng có quan hệ rất lớn với gia tộc Prince, hắn liền quyết định nhất định phải làm đối phương trở thành thuộc hạ của mình.

– Y là một Slytherin, Voldemort biết, người đàn ông này cũng giống hắn, có khát vọng vô cùng lớn đối với sức mạnh, cho nên nếu so với Taren, một Ravenclaw ngoan cố, hắn tin xuống tay với người đàn ông tóc đen càng dễ dàng hơn.

Vừa rồi nhìn lướt qua yến hội ồn ào, hắn không bỏ qua vẻ mặt của người này, tuy cực lực ẩn nhẫn, nhưng vẫn lộ ra cuồng nhiệt. – Sức mạnh giống như một liều thuốc độc, làm người ta càng lún càng sâu.

Sau khi tính toán kỹ càng, Hắc Ma Vương chuẩn bị bắt đầu kế hoạch dụ dỗ của hắn.

“Severus.” Ma vương đột nhiên mở miệng.

Người đàn ông kinh ngạc một chút, rồi trong nháy mắt hoàn hồn khỏi suy nghĩ của mình. Ánh mắt trống rỗng nhìn về phía Voldemort.

“Hôm nay cảm giác thế nào?” Voldemort hơi nghiêng thân thể mình về phía trước.

“Vô cùng..... Nhàm chán.” Cau mày phỏng đoán ý đồ của ma vương, đại sư ma được do dự đưa ra đáp án. Không ngờ đối phương lại thoải mái nở nụ cười.

“Đương nhiên, ta cũng không thích loại yến hội nhàm chán này. Nhưng xã giao là không thể thiếu, không phải sao?”

“Tôi không nghĩ như vậy.” Hoàn toàn không hiểu suy nghĩ của vị ma vương lý trí còn bình thường này, Severus khô cần nói – tên điên trước kia nói chuyện không bao giờ vòng vo cả.

Hình như hoàn toàn không nghĩ đối phương phản bác có gì mạo phạm mình, Voldemort cực kỳ hứng thú nhìn nam nhân mang vẻ mặt rối rắm – loại vẻ mặt này thú vị hơn so với khi này.

“Người không thích kết giao với người khác?” Hôm nay sự kiên nhẫn của ma vương có vẻ tốt đến thần kỳ.

“Không thích.” Đại sư ma được đã muốn đầu hàng cảm thấy càng ngày càng không có sức ứng phó.

“Vậy người thích cái gì?” Phiên bản bé cưng hiếu kỳ của ma vương tiếp tục đặt câu hỏi.

“Ngài có chuyện gì, có thể nói thẳng được không.” Vô cùng chán ghét loại câu hỏi có thể so sánh với cách thức đặt câu hỏi của lão ong mật kia, Severus cảm thấy y vẫn càng thích ứng với ma vương điên cuồng một chút.

“Ha ha,” Voldemort cười khẽ, “Ta nghĩ chúng ta rất rõ ràng ý nghĩa của buổi nói chuyện này. Ta cũng không tiếp tục quanh co. Người, có nguyện ý gia nhập phe của ta hay không?”

Ma vương bỗng nhiên nghiêm túc trong nháy mắt phóng ra cảm giác áp bách như bóng với hình của hắn, thân thể Severus chợt cứng ngắc lại, vẻ mặt cũng càng nghiêm túc hơn.

“Nếu tôi nói không muốn thì sao?” Y biết mình đang thử điểm mấu chốt của ma vương.

“Ta đây liền ép người đồng ý.” Voldemort không chút do dự nói.

“Slytherin không chịu hiệp lực!”

“Nhưng đồng thời Slytherin vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn.”

Đôi mắt màu máu trở nên thâm trầm, Severus biết trong đó lắng đọng lại hơi thở âm mưu. Con người đen không chút sợ hãi đối diện với màu đỏ, dưới sức ép cực lớn của áp lực ma pháp, người đàn ông tóc đen kiên định nói: “Không ai có thể làm chủ vận mệnh của tôi. Kể cả Hắc Ma Vương!”

Đôi mắt màu đỏ lại u ám hơn, “Kể yếu phục từng kẻ mạnh, đây là quy luật!”

“Không có cái quy luật chết tiệt nào cả!” – Ta tuyệt đối không để ỉn lại một lần nữa trở thành công cụ giúp người theo đuổi sức mạnh.

“Ta có thể cho người tất cả những thứ người muốn.”

“Tôi muốn” Mồ hôi lạnh chảy ra từ thái dương của Severus, dần dần làm ướt mái tóc dài màu đen của y, xương cốt toàn thân giống như bị áp lực ma pháp nặng nề đập nát, y cắn răng, tận lực không để cho thanh âm của mình run rẩy. “Tôi chỉ muốn tự do và sinh mệnh!” – Hai thứ này người đều không cho được.

“Ta sẽ bảo vệ sinh mệnh của người, ta cũng sẽ không hạn chế tự do của người.” Ngữ khí của ma vương vô cùng khẳng định.

“Cho dù như vậy.....” Thực lực chênh lệch dồn ép thân thể y đến cực hạn, “Linh hồn của tôi..... cũng... Sẽ không còn..... Đầy đủ.” Toàn thân Severus run rẩy co rúc trên ghế sofa to lớn, mồ hôi lạnh làm cả người y ướt đầm, khuôn mặt vốn tái nhợt hiện giờ đã trắng bệch, thậm chí hơi chuyển sang màu xanh. Hàm răng cắn chặt lấy môi không ỉnh bởi vì đau đớn mà gào thét, lúc này đôi môi mỏng không chút huyết sắc kia đã đầm đìa máu tươi. Hai tay nắm thật chặt tay vịn ghế, cơ thể dưới áp bách của ma vương không thể không chế mà run lên.

Voldemort đi đến bên cạnh người đàn ông đang giãy dụa, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vén mái tóc dài ướt đầm của y lên, nhìn biểu tình ẩn nhẫn cùng bất khuất kia, trên khuôn mặt lạnh như băng của ma vương lại xuất hiện một tia thở dài.

– Càng như vậy, càng làm người ta không thể buông tay. Người quật cường đến mức độ tự làm khổ mình lại có sự yếu ớt khiến người khác thương tiếc. Muốn có được, muốn nghiền nát, muốn nhìn điểm máu chốt của người đàn ông kiêu ngạo này, muốn chạm vào linh hồn được bảo vệ nghiêm kín kia.

– Không muốn hủy diệt, không muốn buông tay nhường cho. Người này nếu sống thì phải là của hắn, nếu chết cũng phải do chính hắn tự tay động thủ. Bất kể kẻ nào cũng không thể tùy ý đụng vào!

Voldemort dần thu hồi áp lực ma pháp, ngồi trở lại ghế của mình. Áp lực biến mất khiến người đàn ông không còn quá thống khổ, nhưng toàn thân đau đớn vẫn làm y nằm trên sofa há to miệng thở hào hển, quần áo ẩm ướt dán chặt vào thân thể, buộc quanh thân hình thon dài gầy yếu kia. Vì thở dốc mà gương mặt tái nhợt trở nên đỏ ửng, khiến khuôn mặt vốn không hề xuất chúng nhuộm lên một tầng mị hoặc.

Voldemort nheo mắt lại – hình dáng này cũng thuộc về mình. Bất tri bất giác, ham muốn chiếm hữu của ma vương đại nhân không ngừng tăng lên.

“Chúng ta đánh cược đi, Severus.” Ma vương nhìn người đàn ông, chậm rãi mở miệng.

Người đàn ông mỗi một nhìn vị ma vương đột nhiên thay đổi thái độ. “Đánh cược?” Nhướn mày lên, xà vương khôi phục cảnh giác.

Voldemort phát hiện mình thật thích động tác nhướn mày của người đàn ông này, rất giống Slytherin, nhưng cũng có chỗ đặc sắc riêng.

“Phải, đánh cược. Một trò chơi dùng linh hồn làm tiền cược.” Voldemort chăm chú nhìn chằm chằm Severus. “Đánh cược linh hồn của người.”

11. Chương 11: Linh Hồn Cùng Đánh Cược

“Đánh cược linh hồn của người.”

“Ngài muốn tôi đem linh hồn bán cho ác ma sao?” Nam nhân tái nhợt ngồi thẳng lưng, ngẩng đầu lên ngạo nghễ nói.

“Là bán cho chính bản thân người.” Voldemort giễu cợt nhìn đối phương.

“Bán cho chính tôi?” Severus khó hiểu nhìn ma vương, “Linh hồn của tôi vốn thuộc về chính tôi.”

Voldemort không trả lời, hắn chậm rãi đi đến trước mặt nam nhân, bàn tay vỗ nhẹ lên lồng ngực đang phập phồng. Dưới sự đụng chạm rất nhỏ này, thân thể nam nhân trở nên cứng ngắc, con người đen nhìn chằm chằm vào hắn.

“Người tin tưởng trái tim của chính mình. Người tin tưởng nơi này.....” Ngón tay hơi hơi dùng sức nắm chặt vị trí trái tim của đối phương, “Nơi này tuyệt đối không phản bội người.” Bình tĩnh trần thuật, ngón tay thon dài mà mạnh mẽ của ma vương di chuyển dần lên phía trên, dừng lại giữa hai mắt của nam nhân, “Người tin tưởng đôi mắt của người, người cho rằng chúng nó có thể nhìn thấy thứ gọi là sự thật.” Vuốt ve vùng lông mày đang nhíu chặt, cuối cùng bàn tay Voldemort dừng lại trên trán đối phương.

“Dùng linh hồn của người đánh cược, đánh cược thứ mà người tin nhiệm nhất, bất kể là cái gì, do người quyết định.” Ma vương nắm lấy tóc của nam nhân, buộc y ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào chính mình, “Nếu người thắng, người giải thoát khỏi chỗ này; Nếu thua thì linh hồn của người sẽ thuộc về ta.”

“Vì sao.....” Severus cố gắng không để cho thanh âm của mình phát ra sự run rẩy, nhưng đôi môi vẫn là không chịu không chế run run, “Vì sao phải phiền phức như vậy. Chỉ cần ngài muốn thì ngài có vô số phương pháp có thể không chế tôi, không cần thiết phải làm cái gì đánh cược chết tiệt!”

“Bởi vì.....” Voldemort nhẹ nhàng vuốt vuốt hai gò má nam nhân, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng sung sướng hệt như một đứa bé tìm được món đồ chơi mới. “Người biết không, Severus, không có ai nói cho người biết sao, khi người mang vẻ mặt ần ần như vậy nhìn người khác, người có sức hấp dẫn đến mức nào.”

Quay đầu đi muốn tách khỏi bàn tay đang lộn xộn kia, nhưng đối phương lại nắm chặt lấy cằm của y, không cho y dời mặt. “Chết tiệt, làm sao có thể! Ngài có thể phát từ bi nói cho tôi biết, ngoại trừ thứ gọi là tài năng ma được cùng kho tàng của gia tộc Prince thì từ trên người một con lai dơ bẩn đầy mỡ âm trầm như tôi, ngài rốt cuộc còn muốn được đến cái gì !?”

Y không bỏ qua vẻ kinh ngạc cùng một chút chán ghét bí mật xuất hiện trong nháy mắt trên mặt đối phương khi nghe mấy chữ “Con lai” được nói ra từ miệng y.

– Tinh khiết huyết thống vinh quang mà người muốn sáng tạo không có liên quan gì đến ta.

Nhưng bất ngờ là Voldemort cũng không có buông y ra, ngược lại còn kéo thân thể của y đến gần mình hơn. “Ta muốn có linh hồn của người. Kiên định, quật cường, không được tự nhiên, tuyệt vọng, thống khổ, cô độc, mỗi một, ần ần..... Tất cả những thứ này đều là thứ ta muốn.” Đè ép nam nhân lên lưng ghế, nhìn biểu tình không ngừng biến đổi trên gương mặt tái nhợt kia, trong lòng Ma vương có một cảm giác thỏa mãn không thể diễn tả bằng lời.

“Ép buộc người, dùng trách nhiệm của người bắt buộc người, rất dễ dàng. Bất kể là người hay gia tộc Prince, bao gồm cả hai mẹ con ở thế giới Muggle kia, muốn nắm trong tay đều rất dễ dàng. Severus, theo lời Abraxas báo cáo với ta, ta biết, người là một kẻ ngu xuẩn vĩnh viễn không dễ dàng bỏ xuống trách nhiệm. Nhưng đây cũng là chỗ mà người hấp dẫn ta. Đánh nát sẽ không còn hoàn chỉnh, ta muốn có một linh hồn tinh khiết thuộc về ta, mà không phải một con búp bê vì bị uy hiếp mà mặc cho ta đùa giỡn. Cho nên ta muốn dùng chính lòng tin của người đánh bại người, dùng thứ mà người tin tưởng nhất để chứng minh, trên đời này không có gì là tuyệt đối không thể, không hề có!” Âm trầm nói xong, cảm xúc Ma vương gần như đã thật hóa, Severus kinh ngạc nhìn nam nhân đang kích động trước mắt, trong con người đen tràn ngập khiếp sợ.

– Chưa bao giờ gặp qua, chưa bao giờ nghĩ tới, loại tham muốn chiếm hữu vô cùng mãnh liệt này, mãnh liệt đến mức ngay cả bản thân mình cũng không cho phép phá hoại. Loại tình cảm quá mức không thể tưởng tượng này, không chỉ là thích thứ gì đó sẽ đoạt lấy, mà là thích thứ gì đó liên nhất định phải là của ta.

Tiền tử thần thực tử đời trước hầu hạ Ma vương mười mấy năm kinh ngạc phát hiện kinh nghiệm của mình hoàn toàn vô dụng. Voldemort hiện tại không phải tên điên đa nghi mất đi lý trí kia, mà là một quân vương chân chính, đáng sợ, giỏi về thao túng lòng người, nhìn thấu nhân tâm. So với gã mặt rắn nào đó thì người như vậy càng thêm khó đối phó.

“Ngài chỉ là cần một món đồ chơi. Một món đồ chơi có gan khiêu chiến điểm mấu chốt của ngài!” Severus khàn khàn nói, biểu tình của ma vương rõ ràng nói cho y biết loại tham muốn chiếm hữu đáng chết này không phải xuất phát từ tinh thần hấp dẫn gì. – Chỉ là cần một đồ chơi không giống người thường.

“Không !” Ra sức kéo nam nhân về phía mình, Ma vương nheo mắt nguy hiểm nhìn đối phương, “Thứ ta muốn nhất định phải là của ta, không có gì Lord Voldemort không chiếm được, bất kể là thân thể hay là linh hồn.” Voldemort nắm lấy tay trái của nam nhân, hung hăng bóp chặt xương cốt yếu ớt kia, Severus cảm thấy mình thậm chí nghe được thanh âm xương cốt bị đứt gãy. Nhưng quá mức khẩn trương khiến y không dám cử động chút nào.

– Vị trí bị nắm đúng là dấu hiệu hắc ám.

Đẩy nam nhân bị đau đến đổ mồ hôi lạnh lại trên ghế, Voldemort xoay người trở lại chỗ ngồi của mình. Rút đũa phép ra chỉ vào đỉnh đầu của nam nhân, Ma vương lạnh lùng nói: “Lựa chọn.”

Severus nhìn đũa phép chỉ về phía mình, giờ phút này y cảm thấy vô cùng mệt mỏi cùng tuyệt vọng. Sự việc tương tự làm y cảm thấy buồn ngủ, cảm giác vô lực đối với vận mệnh khiến y có xúc động muốn buông tha tất cả.

– Sức mạnh của linh hồn cường đại hơn so với bất cứ vận mệnh gì.

Lời nói của Taren đột nhiên xuất hiện ở trong đầu. Trong lúc vô tình y đã vượt qua linh hồn, vậy thì còn cái gì là không thể chiến thắng.

Đôi mắt gắt gao nhắm lại, lúc mở ra đã tràn ngập kiên định, hắc diệu thạch thiêu đốt ngọn lửa linh hồn, vô cùng chói mắt.

“Tôi chấp nhận đánh cược!” Con người đen lại nhìn thẳng vào màu đỏ, “Dùng linh hồn của tôi đánh cược.”

“Nội dung.” Ma vương bình tĩnh đặt câu hỏi.

“Đánh cược quyết tâm của bạch phù thủy vĩ đại nhất thế kỷ này. Quyết tâm... Tiêu diệt Hắc Ma Vương!”

Lời nói của Severus rõ ràng khiến a vương sững sốt, đôi lông mày anh tuấn nhíu nhíu, nhưng cũng không có tức giận. Khóe miệng nhếch lên tạo ra một cái độ cong, trong thanh âm của Voldemort tràn ngập tò mò. “Tại sao không đánh cược linh hồn của chính người, không đánh cược linh hồn của người sẽ không bán đứng người?”

Severus giật mình sững sờ mở lớn hai mắt – Tại sao?

Tại sao lại đánh cược quyết tâm của lão ong mật mà không phải của y? Chẳng lẽ trong lòng y, sự tín nhiệm đối với Dumbledore thậm chí còn vượt qua tín nhiệm đối với chính bản thân mình?

– Không, không phải. Y vẫn tin tưởng chính mình sẽ không bán đứng linh hồn, nhưng y càng tin tưởng quyết tâm của lão hiệu trưởng, vì cái gọi là ‘Thắng lợi vĩ đại hơn’ mà không tiếc hết thấy cái giá. – Phải, không tiếc hy sinh sinh mệnh của chính mình.

Nhớ lại vị hiệu trưởng làm y vừa kính trọng vừa oán hận này, trong lòng Severus có cảm giác nói không nên lời. Tuy rằng đời trước, từ đầu tới cuối lão ong mật bị chứng đồ ngọt khổng kia lợi dụng chính mình hơi nhiều, thường xuyên vô sỉ áp bức lao động giá rẻ của mình, còn cắt xén tiền lương cùng chi phí mua tài liệu ma dược của mình.

Nhưng không thể phủ nhận, bởi vì có sự trợ giúp của lão già ấy y mới có thể bước ra khỏi địa ngục hắc ám nhất, đau đớn nhất. Cho dù ông chỉ vì tiểu hồn dẫn mất xanh tra tấn y nửa đời người kia, cũng luôn luôn dùng tiếng nói lừa con nít của ông để lừa nhai với y đôi mắt của tiểu ác ma kia giống Lily bao nhiêu.

– Nhưng y vẫn kính trọng ông, tín nhiệm ông. Như y tín nhiệm chính mình.

Nhưng khiến y không ngờ là, loại tín nhiệm này thậm chí còn vượt qua tín nhiệm đối với chính bản thân mình. Làm một Slytherin trung thành với chính mình, hành vi của y không thể nghi ngờ là thất bại, nhưng đối với một Slytherin được gửi gắm tình cảm thì sẽ tuyệt đối tận tâm tận lực báo đáp mà nói, y cũng đã thành công.

Trong đoạn nhân sinh tràn ngập tuyệt vọng kia (có lẽ giáo sư muốn nói là sau khi Lily chết), lão già đó cho y lý do sinh tồn, cho dù phương pháp này tàn nhẫn dị thường, nhưng y vẫn ghi khắc trong lòng.

– Người cô độc không phải thánh nhân thì là ác ma.

Thứ khắc sâu trong lòng đến thời điểm mấu chốt nhất mới có thể lộ ra, y, cũng không muốn thay đổi.

“Tôi chỉ là cược thứ có khả năng thắng nhất.” Y kiên định nói.

Trên mặt Voldemort hiện lên một tia cảm xúc mà y không thể lý giải, giống như có chút bất mãn.

“Không sao, ta nói rồi, người quyết định nội dung. Như vậy nếu bạch phù thủy vĩ đại buông tha việc đối kháng với ta, ta liền thắng.”

“Hắn tuyệt đối sẽ không buông tha.”

“Ta nhất định sẽ thắng.”

Hai người phi thường kiêu ngạo đứng đối diện. Ma vương tao nhã anh tuấn với Prince tái nhợt kiên nhẫn. “Lấy thời gian cùng kết quả làm chứng.”

“Lấy thời gian cùng kết quả làm chứng.” Hai cây đũa phép chạm vào nhau.

– Có lẽ, vận mệnh từ nơi này bắt đầu biến chuyển.

12. Chương 12: Biến Đổi Nhỏ Cùng Bắt Đầu

Năm 1971 vốn nên là một năm cực kỳ không an bình, Hội Phượng Hoàng vốn do Dumbledore lãnh đạo cùng với tử thần thực tử do Voldemort lãnh đạo hẳn sẽ chính thức triển khai đối kháng trong năm nay. Nhưng bởi vì hiệu ứng hồ điệp đến từ linh hồn nào đó vốn không thuộc về thế giới này, khiến cho niên đại vốn nên tràn ngập hỗn loạn này có vẻ vô cùng yên ổn.

Tuy trên «Nhật Báo Tiên Tri» có xuất hiện vài bài báo công khai đưa tin về tử thần thực tử, Voldemort cùng Dumbledore cũng phân biệt ở các trường hợp khác nhau phát biểu lời thanh minh có lợi cho phe cánh của mình, nhưng mà vẫn vẹn vẹn chỉ dừng ở mức độ này, hai phe đều không trắng trợn tiến hành công kích, chỉ là ôn hoà châm chọc nói móc lẫn nhau, đem càng nhiều bản lĩnh dùng ở miệng lưỡi.

Không rõ ràng thế cục, Severus đương nhiên sẽ không biết, y, cái biến số nhỏ nhỏ này đã bắt đầu ảnh hưởng đến toàn bộ tiến trình lịch sử rồi.

Từ sau khi cùng Voldemort đánh cược cái ván bài ‘Đầu óc nước vào’ kia, đại sư ma được vẫn ở lại trong trang viên Prince. Taren Prince cung cấp cho y sự thuận lợi cùng không gian tự do rất lớn. Bởi vì y có được một nửa huyết thống gia tộc, cho nên trang viên có ma pháp huyết thống cũng không làm khó y chút nào, lập tức cho phép y tự do xuất nhập bất kỳ thư viện cùng phòng thí nghiệm nào trong trang viên.

Mới đầu một ít bức họa trường bối Prince đối với y, người xa lạ đột nhiên xuất hiện này, có cảm xúc rất lớn, nhưng từ khi y ngồi trong thư phòng, nói chuyện suốt đêm với ông cố cùng tên với mình, tất cả bức họa đều thay đổi thái độ đối với y.

– Nhân tài a, ai không thích?

Severus, với thiên phú ma được bất kể ở thời đại nào đều khó gặp được, rất nhanh liền đứng vững gót chân trong gia tộc ma được này. Mà Taren, người mang y đến nơi đây càng thành công đóng vai một đối tượng trao đổi nói chuyện phiếm tốt đẹp. Hứng thú giống nhau làm hai người rất hợp duyên, so với những tên tiểu quỷ đáng chết trong đầu không biết chứa thứ gì kia, vị trưởng bối nhà Prince này quả thực giống như thiên sứ.

Đối với ma được, hai người đều có nhiệt tình không lời nào có thể diễn tả được, thể nghiệm cảm giác tuyệt vời của cất, nghiền nát, khuấy, nấu, hai vị Prince cả ngày đều sa vào sự an bình không dễ có được cùng sự vui sướng chế tác ma được này.

Đối với chuyện của Severus, Taren cũng không có hỏi quá nhiều. Theo suy nghĩ của ông, lời tiên tri đều là cạm bẫy làm cho người ta đắm chìm. – Lời tiên tri tốt nhất là quá khứ mà không phải tương lai. – Nếu bản thân sự tồn tại của đối phương đã là biến số rất lớn rồi, thì không cần phải... Quá mức chấp nhất đối với tương lai ban đầu, nếu không ngược lại sẽ dễ dàng đi lầm đường.

– Vì sao biết rõ chuyện của tôi? (Lúc mới đầu Severus từng hỏi Taren.)

– Chỉ là suy đoán, mà hành vi của cậu chứng minh điều này.

– Suy đoán? (Đại sư ma được nghi hoặc)

– Có lẽ sau này cậu sẽ rõ. (. . .)

Tóm lại, giữa hai người có loại cảm giác ăn ý trong im lặng, khiến họ đều tự giác lưu lại không gian cho đối phương.

Bị đả kích sau khi gặp Ma Vương biến dị rất lớn kia, Severus hoàn toàn đồng ý suy nghĩ này. Xét thấy sự hiểu biết của mình đối với Voldemort ở chỗ này lại hoàn toàn không thể sử dụng được, cái gọi là kinh nghiệm trước đây bất quá cũng là nói suông. Cho nên y chỉ cần chuyên tâm nghiên cứu ma thuật, về vấn đề lão ong mật, đánh chết y cũng không tin Dumbledore sẽ buông tha việc đối kháng với Hắc Ma Vương, chuyện này để chính Ma Vương đi mà lo lắng phiền muộn thì tốt rồi. Mà với tư cách đại sư ma thuật mang theo công nghệ của vài thập niên sau trở lại quá khứ, bây giờ quan trọng nhất là đột phá công nghệ chế tác vốn có, rút ngắn thời gian nghiên cứu chế tạo ma thuật.

– Tuy y vô tâm tạo phúc cho giới ma pháp, nhưng việc này đối với chính y cũng là một loại lạc thú.

Trong trang viên Prince chỉ có hai chủ nhân, nhưng đôi khi sẽ có thêm tiểu chủ nhân thứ ba, đó đương nhiên là Severus Snape vẫn còn nhỏ tuổi, đại sư ma thuật tương lai của chúng ta, lúc này mới tròn 11.

Sau lễ Giáng Sinh, Severus dần xếp xong ở trang viên Prince liền “Độn thổ” đến Spinner’s End tìm tiểu Snape vài ngày không gặp. Rất khó được, gã đàn ông nghiện rượu kia không ở nhà, trong nhà chỉ có tiểu Snape cùng Eileen Prince.

Lúc nhìn thấy Eileen, Severus rõ ràng cảm giác được sự chua xót trong nội tâm của mình.

Khi mà vài thập niên sau lại lần nữa nhìn thấy khuôn mặt chưa bao giờ mơ hồ này, y thật sự chân thành cảm tạ Merlin ban ân. Nhìn mẹ vẫn còn sống, dù bà đã không còn xinh đẹp trẻ trung, dù bà nhu nhược, nhát gan, bị tình yêu làm choáng váng đầu óc, bất kể thế nào cũng chăm sóc sinh hoạt cho tên bòm rượu kia giống hệt như đời trước, nhưng bà vẫn là người duy nhất đời trước không hề giữ lại, không cần bất kỳ hồi báo nào mà yêu thương y.

– Người cho đến chết vẫn nắm bắt tên của y. Cho dù trong lòng bà, sự quan trọng của mình vĩnh viễn kém gã đàn ông kia, nhưng mà. . .

– Y yêu bà, yêu bà từ tận trong linh hồn, luôn luôn, vĩnh viễn. . .

Y muốn tiến lên ôm lấy người phụ nữ làm y vô cùng tưởng niệm này biết bao, thân tình duy nhất đã từng tồn tại trong sinh mệnh của y.

Nhưng y biết rõ, đây đã không còn thuộc về y nữa, ở thế giới này, con trai của Eileen Prince vẫn là Severus Snape, nhưng đứa bé kia đã không phải là y.

Hiện tại, y chỉ là một người bà con dùng thân phận em họ của Eileen xuất hiện mà thôi. – Y, mất đi tư cách gọi bà là, mẹ.

Đè nén sự chua xót trong nội tâm xuống, y bình tĩnh giải thích với Eileen mục đích của mình cùng quá trình quen biết tiểu Snape. Người phụ nữ tang thương và mỗi một kinh ngạc há to miệng, bà không biết mình còn có một bà con xa thân thích. Nhưng sau khi xem qua thư của Taren, Eileen đã tin.

Đồng thời bà cũng nghẹn ngào khóc rống một hồi với bức thư của cha mình, dòng nước mắt đục ngầu kia từng giọt từng giọt chảy xuôi vào đáy lòng Severus. Y hơi ngẩng đầu lên, để gió lạnh thổi khô vết nước tràn ra từ khóe mắt của mình, dạng này giống như bị hạt cát rơi vào mắt. – Y, không thể lộ ra sự yếu ớt của chính mình.

Nhìn người chẳng những cực kỳ tương tự con của mình, đồng thời còn cùng tên Severus, Eileen cảm thấy rất thân thiết, người phụ nữ đáng thương và đáng buồn này phảng phất thấy được đứa con trai của mình sau khi lớn lên.

– Ít nhất điểm này, bà đã hạnh phúc hơn so với đời trước.

“Không mời khách vào nhà sao?” Đứa bé từ nãy đến giờ không nói lời nào đột nhiên mở miệng, nó nhảy cảm nhận ra không khí có chút bị thương.

“Không cần, ta chỉ là chào hỏi Prince. . . Snape phu nhân. Ta đáp ứng con của ngài dạy ma pháp y.” Severus biết mình tuyệt không thích hợp tiếp tục ở lại chỗ này, y muốn tìm một chỗ che giấu sự đau thương của mình.

“Ngài có thể dẫn nó đi sao?” Eileen đột nhiên nói ra lời nói làm cho hai người đều vô cùng khiếp sợ.

“Không, mẹ, con không muốn đi với ông ta.” Tiểu Snape hiếm khi trực tiếp biểu lộ cảm xúc.

—— Severus biết rõ đứa bé này sẽ không đi, giống như chính y năm đó, dù cho thống khổ đến mức nào cũng không có rời khỏi căn nhà kia, y khi còn bé cũng không muốn để một mình mẹ lại bên cạnh người nọ. Mặc dù sự tồn tại của y kỳ thật không làm được chuyện gì.

“Cậu Prince, tôi mong cậu có thể dẫn nó đi. Nếu cha đã thừa nhận Severus thì tôi hi vọng nó có thể ở lại trang viên Prince, không trở về nữa.” Người phụ nữ nhu nhược kia đột nhiên trở nên cực kỳ kiên định, trong đôi mắt đục ngầu lộ ra thành khẩn, điều này làm người phụ nữ sắp bị sinh hoạt quật ngã bỗng trở nên tôn nghiêm.

—— Đây, cũng là một người mẹ a!

“Không, mẹ, mẹ không quan tâm đến con nữa sao?” Đứa bé cố chấp la hét, trong thanh âm non nớt lộ ra lo lắng.

“Cậu Prince. . .”

“Tôi cho rằng ngài cần phải tôn trọng lựa chọn của cậu Snape, phu nhân.” Severus lẳng lặng nói, cắt đứt lời nói kế tiếp của Eileen. Đôi mắt y nhìn người phụ nữ, Eileen bị ánh mắt mang theo bi thương đồng thời vô cùng quen thuộc này làm rung động. Cảm giác giống như đứa con đã trưởng thành dùng ánh mắt tuyệt vọng nhìn mình, khiến bà chịu thua ngay lập tức.

Đôi tay khô gầy run rẩy ôm chặt lấy đứa trẻ quật cường, gắt gao ôm thân thể nho nhỏ vào ngực, Severus có thể nhìn thấy thân thể nhỏ bé gầy yếu kia không ngừng run rẩy ở trong ngực mẹ, lặng lẽ mà khóc.

—— Đồi trước y chưa từng nói với mẹ y yêu bà bao nhiêu, như bây giờ, rất tốt. . .

Trấn an hai mẹ con đang kích động, y cho đứa bé một chiếc kính hai mắt, lại hẹn tối thứ năm mỗi tuần, y sẽ đến đưa đứa nhỏ đến trang viên Prince học. Mà kính hai mắt có thể luôn luôn giữ liên lạc.

Tiểu Snape chờ mong nhìn mẹ, Eileen lại bị thương lắc đầu. Severus biết người phụ nữ này vĩnh viễn cũng khó có khả năng cầm lại đứa phép.

Một tuần kế tiếp, đứa bé thành công thể hiện thiên phú kinh người của nó trước mặt hai vị đại sư ma được. Taren tuy hiểu rõ tài năng của Severus, nhưng ông vẫn cảm thấy kinh ngạc vì còn nhỏ như vậy mà đã có thể tiếp thu được tinh túy của ma được. Thậm chí ông còn than phiền với Severus, rằng ở thế giới của y ông không có cơ hội dạy dỗ cháu ngoại của mình.

Ma được đối với đứa nhỏ có sức hấp dẫn vô cùng. Đôi mắt to màu đen kia nhìn thấy các loại ma được thì mê hoặc ngây ngất tựa như nhìn thấy người yêu mới tình đầu. Hai mắt lóe sáng phảng phất như phát hiện vật báu.

“Severus, khi cắt benladon dao phải mượn sức từ bên ngoài, như vậy mới dễ cắt ra ngay một lần.”

“Ngươi Hoàng cần phải dùng chùy nhỏ đập thành mảnh vụn trước, sau đó mới dần dần nghiền nát thành bột.”

“Khi quấy ma được cần dùng lực đều đều. Pha loãng cao dầu cần phải nghiêng dầu trơn đến bên trong nồi nấu ma được.”

“Khi vô chai tay cần ổn định, không thể để cho nước thuốc rơi vãi ra ngoài.”

“Ma được dễ nổ thì sau khi hoàn thành chế tạo phải lập tức tắt lửa. . .”

Lão Prince rõ ràng đã yêu thích quá trình bồi dưỡng học sinh. Severus đột nhiên cảm thấy lão nhân từ ái đối diện này thích hợp giao tiếp với đám tiểu quỷ phiên bản quỷ khổng lồ thu nhỏ hơn y.

Khí tức an bình, mùi thuốc nồng đậm, ba Prince đắm chìm trong thế giới thần kỳ vĩ đại thoát nhìn hưởng thụ như thế, hạnh phúc như thế.

Đứa bé gây yếu ra sức đối phó với nỗi đồng to lớn tràn ngập vô hạn trí tuệ, thanh niên tái nhợt gây gò trầm tĩnh nhìn chăm chăm màu sắc xinh đẹp kia, lão nhân hiền lành ôn hòa chậm rãi chuyển động gây khuấy trong tay. Các bức họa trong trang viên Prince nhìn cảnh tượng trước mắt, dần dần rơi vào mộng đẹp.

— Sau vài thập niên khắt trương áp lực, giây phút yên lặng ngắn ngủi này quả thực làm Severus cảm động rơi lệ. Tuy rất khó tin, nhưng y bắt đầu sinh ra tình cảm với tuổi nhỏ của mình. như tình cảm của người cha đối với đứa con.

— Nhìn nó phát triển, nhìn nó chậm rãi trở nên mạnh mẽ. Nhìn thân thể nhỏ gầy kia dần dần cao lớn lên, hình dáng non nớt trở nên cương nghị, mắt to đen bóng trở nên thâm thúy, thanh âm tinh tế trở nên trầm thấp. Đây là một chuyện rất kỳ diệu, nhìn mình lớn lên. . .

Thời gian chậm rãi trôi qua, sau Lễ Giáng Sinh hai tuần, thời gian trọng yếu bị Severus quên lãng đã đến. Sáng 1/9/1971, vừa ăn xong điểm tâm chuẩn bị bắt đầu đối thoại với ma được tình nhân của mình, Severus liền cảm nhận được chiếc kính hai mặt chấn động.

Lấy ra công cụ trao đổi chưa bao giờ được sử dụng này, khuôn mặt hưng phấn của đứa nhỏ ngay lập tức xuất hiện.

“Là cái gì khiến cho quý ngài nhỏ bé của chúng ta như uống phải ma được hưng phấn không thể kiềm chế vào sáng sớm thế này?” Lời châm chọc tơ lụa xuyên qua tấm gương rơi vào lỗ tai của đứa bé. Những ngày này, tiểu Snape đã hoàn toàn quen thuộc phương thức nói chuyện của đối phương, hoàn toàn không bị những lời khắc nghiệt này làm khó dễ quấy rầy hào hứng chút nào.

“Ta nhận được cái này.” Đứa bé giơ tay lên, đem một tấm da dê đưa lên trước mắt Severus.

Tấm da dê quen thuộc, chữ viết quen thuộc, nội dung quen thuộc.

“Học viện ma pháp Hogwarts

Hiệu trưởng: Albus Dumbledore (Huân chương Merlin đệ nhất đẳng. Hội trưởng Hội liên hiệp Ma pháp quốc tế. Hội trưởng Hiệp hội Pháp sư.)

Severus Snape tiên sinh thân yêu:

Chúng tôi hân hạnh thông báo cho ngài, ngài đã trúng tuyển vào Học viện ma pháp Hogwarts. Xin vui lòng xem danh sách đính kèm về toàn bộ sách vở và trang thiết bị cần thiết.

Chúng tôi chờ cú mèo mang hồi âm của ngài đến chậm nhất là trước ngày 1/10.

Kính thư,

Phó hiệu trưởng (nữ)

Giáo sư Minerva McGonagall

Đồ vật tân sinh năm nhất cần chuẩn bị gồm:

ĐỒNG PHỤC

Tân sinh năm nhất cần:

1. Ba bộ áo chòang thực tập (màu đen).
2. Một nón đỉnh nhọn đội ban ngày (màu đen).
3. Một đôi găng tay bảo hộ (bằng da rồng hay tương tự).
4. Một áo choàng mùa đông (màu đen, thắt lưng bạc).

Chú ý là tất cả đồng phục của học sinh đều phải có phù hiệu và tên.

SÁCH GIÁO KHOA

Tất cả học sinh đều phải có các sách liệt kê sau:

- Thần chú tiêu chuẩn sơ cấp.
- Lịch sử ma pháp.
- Lý luận ma pháp.
- Hướng dẫn biến hình cho người nhập môn.
- Một ngàn loại thảo dược và năm mốt thần kỳ.
- Ma dược cùng dược nước ma pháp.
- Quái vật cùng nơi sinh sống của chúng.
- Lực lượng hắc ám: hướng dẫn tự vệ.

TRANG THIẾT BỊ KHÁC

- Một cây đũa phép.
- Một cái vạc (bằng thiếc, cỡ số 2).
- Một bộ chai hũ ống nghiệm thủy tinh.
- Một kính viễn vọng.
- Một bộ cân bằng đồng.

Học sinh có thể đem theo một con con cú mèo hoặc một con mèo hoặc một con cóc

Ở đây đặc biệt nói rõ tân sinh năm nhất không được mang theo chổi bay.”

“Chúc mừng người, tiểu Snape. Như vậy người tại sao không hỏi âm mà còn ngây ngốc làm gì?”

“Trên thư hỏi trường học có cần phái giáo sư dẫn đường cho ta không. . .” Đứa nhỏ do dự một chút, ngẩng đầu nhìn người trong gương, “Ta muốn hỏi người. . . Có thể dẫn ta đi hay không. . .”

Đứa nhỏ chờ mong nhìn mình. Severus nhìn đôi mắt đen chết tiệt đang lóe sáng thì liền muốn hung hăng nguyên rửa hỗn đản Taren dạy hư tiểu hài tử kia.

—— “Tiểu Severus, con biết không, đôi mắt của con rất đẹp. Chỉ cần con dùng đôi mắt đen sáng bóng nhìn người khác, bọn họ sẽ không dám ức hiếp con nữa. Con tuyệt đối đừng học Prince, cậu ta cũng không biết lợi dụng ưu thế của mình.” ——

Taren hỗn đản, sao y chưa bao giờ nhớ rõ đôi mắt của mình lớn như vậy, sáng như vậy! Đây quả thực là đem tuổi nhỏ của mình bồi dưỡng theo hướng khổng tước bạch kim!

“Hogwarts sẽ cử giáo sư tới đón người.” Đại sư ma dược khô cần nói. Y coi như phát hiện, y tuyệt không thích con nít, chính bản thân mình khi còn bé cũng không thích!

“Nhưng người cũng rất quen thuộc chỗ đó không phải sao?” Đứa trẻ không chút dao động.

“Ta cũng không phải cái loại ngu ngốc rãnh rỗi không có chuyện gì làm, không có thời gian cùng tiểu quỷ nhàm chán đi chết tiệt mua sắm!” Xà vương tầng hầm nhất quyết không mềm lòng.

“A, không có việc gì! Tiểu Severus, Prince sẽ mang con đi. Con ngoan ngoãn ở nhà chờ cậu ấy a.” Taren không biết lúc nào từ phía sau đi tới đột nhiên nói chen vào.

Đứa trẻ trong gương khó được lộ ra nụ cười chân thành, “Tốt, Taren.” Đứa nhỏ cắt đứt liên hệ, vui rạo rực chuẩn bị ở nhà.

Mà hoàn toàn trái ngược với sự vui mừng của nó, Prince trang viên lập tức bộc phát đại chiến nước bọt.

“Chết tiệt, tôi không muốn dẫn một tiểu quỷ đến Hẻm Xéo mua sắm trước nhập học cái gì hết!” Xà vương gầm thét phun nọc độc về phía lão Prince.

“Bình tĩnh một chút, Severus, cậu không muốn cho đứa bé kia một bắt đầu tốt sao?” Lấy tay trấn an người đàn ông đang kích động, vị phù thủy lớn tuổi chăm chú nhìn đối phương, “Cho dù không tiếp xúc căn nguyên, nhưng cậu hẳn tâm nhìn đứa bé kia chịu khổ sao?”

“Tôi. . . Không biết.” Severus do dự nói, “Tôi...Sợ.” Gục đầu xuống thật thấp, y chán ghét lộ ra sợ hãi trước mặt người khác, nhưng lão nhân có năng lực khiến y biểu lộ thật tình.

“Ta biết, con của ta.” Hai tay ôm lấy thanh niên thon gầy, lão nhân nhẹ vỗ vào lưng y. “Sau khi gặp được mẹ cậu, cậu cảm thấy đối mặt với người quen đã chết đi là chuyện rất thống khổ sao?”

Dưới sự trấn an dịu dàng của trưởng bối, thân thể vốn vì không quen tiếp xúc với người khác mà căng cứng, dần dần buông lỏng. “Những người... Kia có lẽ còn có kẻ thù của tôi.” Thanh niên nhỏ giọng nói thầm.

“Ta tin tưởng cậu có thể khống chế chính mình thật tốt.” Lão nhân kéo ra khoảng cách giữa hai người, đôi mắt màu nâu đậm chăm chăm vào màu đen, trong giọng nói không có chút nghi ngờ.

Đối mặt thật lâu, Severus rốt cục nhẹ gạt đầu một cái, chậm rãi nhắm mắt lại.

—— Con người không thể sợ hãi vận mệnh.

13. Chương 13: Bắt Đầu Cùng Hữu Nghi

Không nói lão ong mật ở Hogwarts lại vừa mua kẹo gì, cũng không nói Hắc Ma vương sau Lễ Giáng Sinh có hướng đi nào mới. Đối với Severus, kẻ tạm thời không đếm xỉa đến mấy việc này mà nói, hiện tại khiến y đau đầu nhất chính là cái phiền toái nhỏ đang dính chặt lấy mình này đây!

—— Chết tiệt Taren, nói cái gì đưa cho thằng oắt con này một sự bắt đầu tốt đẹp gì đó...

Y nhớ như in cuộc sống trường học bị thảm của mình, bắt đầu từ hành trình mua sắm ở Hẻm Xéo, y gặp phải kẻ làm y thống hận nhất trong tổ bốn người, Potter, tuy lúc đó còn chưa chính diện xung đột, nhưng tuyệt không phải là hồi ức tốt đẹp gì để nhớ lại.

Bây giờ đứa nhỏ này tuy không phải là ngày y đến Hẻm Xéo năm đó, nhưng điều này không có nghĩa là y sẽ không gặp phải đối thủ truyền kiếp nào đó!

Thở dài một tiếng, Severus bị ai phát hiện cho dù không có lão ong mật, mình vẫn không thoát được vận mệnh bị người ta bóc lột.

—— Nhưng y biết rõ những điều này đều chỉ là mượn cớ.

Điều y thật sự sợ hãi không phải là nhìn thấy tổ bốn người hoặc bạn bè cũ lúc trước, mà là. . .

Nụ cười tươi tắn của thiên sứ tóc đỏ hiện lên trước mắt y, đôi mắt màu xanh lá sáng lấp lánh dõi theo y. Mà màu sắc xinh đẹp ấy lại dần dần hợp lại với một khuôn mặt khác, khuôn mặt làm y thống khổ suốt nửa đời người, tên tiểu ác ma có đôi mắt to màu phỉ thúy.

——gông xiềng cùng gian khổ y cởi không hết, cậu bé vàng, kẻ làm y vĩnh viễn phải giẫy dụa trong hồi hận cùng căm hận.

Y biết, bề ngoài cứng rắn bao nhiêu thì bên trong y nhu nhược bao nhiêu, thậm chí y không dám liếc mắt nhìn cô gái tóc đỏ kia, cho dù cô ấy còn nhỏ, cho dù trong cuộc đời cô căn bản không có một người như y. Nhưng y vẫn sợ hãi muốn chết, người phụ nữ kiếp trước y yêu cả cuộc đời, ánh mặt trời mà đời này y thể phải bảo vệ.

—— Y là một kẻ nhu nhược, thằng oắt khốn kiếp nhà Potter nói không sai, y là một thằng hèn[1]!

[1] Có vẻ giáo sư đang nhắc đến việc sau khi giáo sư bị buộc giết cụ Dum, trên đường bỏ trốn, Harry cảm phần máng giáo sư là thằng hèn. (tập 6)

— Nhưng ít ra, không thể để cho đứa trẻ này bước vào con đường giống như mình, ít nhất. . .

Nhìn lướt qua tiểu quỷ bên người, Severus im ắng thở dài.

Đứa bé nắm thật chặt áo choàng của người đàn ông cực kỳ giống nó đang đứng bên cạnh, đôi mắt to đen bóng đảo tới đảo lui truy đuổi theo dòng người, phảng phất như không thích ứng nổi trước cảnh tượng rối mắt này.

Món đồ chơi có thể bay, thăng hê tự động phân phát quà, công cụ không có người khống chế, sách vở tự động bay về chỗ cũ. . . Còn có đủ loại đồ vật mang kiểu dáng khác lạ chưa bao giờ thấy, đứa trẻ bị thế giới kỳ diệu này hấp dẫn thật sâu. — Đây chính là thế giới ma pháp!

— Hẻm Xéo, khu chợ của phù thủy. Vinh viễn tràn ngập tiếng gầm loạn của đám tiểu quỷ, tiếng thương nhân rao hàng, tiếng phù thủy tranh luận cùng các loại hội nghị nhỏ khó hiểu lãng phí thời gian.

Đại sư ma được khinh thường hừ một tiếng, y chán ghét Hẻm Xéo, đặc biệt là cửa hàng quần áo ở Hẻm Xéo. Cho nên y tuyệt đối sẽ không cùng tiểu quỷ đang nắm lấy áo choàng của y đi may quần áo!

“Nếu cậu không quên cậu đã mười một tuổi, thì buông áo choàng của ta ra. Chính mình vào cửa hàng của Madam Malkin may áo choàng, sau khi xong việc thì đứng ở cửa chờ ta, không cần làm chuyện dư thừa.” Severus tránh né bàn tay nhỏ bé của đứa trẻ, kéo nó đi về hướng cửa hàng của Madam Malkin.

— Chết tiệt, y tuyệt không muốn lại để cho cây thước đo rõ ràng thuộc về Gryffindor kia quấy rối một lần nữa.

“Được,” Đứa bé dứt khoát buông lỏng tay, “Vậy ông đi làm gì? Mua sách cho tôi sao?” Con rắn nhỏ ngửa mặt lên không chút sợ hãi nhìn vị phù thủy trẻ tuổi.

— Nó không sợ y chút nào. Đúng vậy, một chút cũng không sợ. Dù người đàn ông trước mắt này cho tới giờ cũng chưa từng ôn hòa mà nói chuyện với nó, nhưng nó biết, đối phương quan tâm nó. Đứa bé từ nhỏ đã trải qua nhân tình ấm lạnh luôn rất miễn cưỡng, cho nên nó sẽ không dễ dàng bị biểu hiện giả dối bên ngoài lừa gạt.

Hung hăng trừng thẳng nhỏ càng ngày càng tùy tiện trước mặt y, Severus không nói hai lời, quay người. . . Hướng về phía cửa hàng sách giáo khoa Hogwarts — cửa hàng sách Flourish and Blotts, áo choàng đen sau lưng quay cuồng.

Đứa trẻ nhìn người đàn ông khí thế mười phần rời đi, đôi môi mỏng nhếch lên một đường cong, nó rút cuộc hiểu rõ ý của Taren rồi.

— “Chỉ khi Prince thẹn thùng thì khí thế mới phát ra mạnh nhá đó con àt.”

Quay người, cơ thể nhỏ nhỏ cũng có ý thức khiến cho áo choàng trên thân thể vẽ ra một đường cong duyên dáng, đứa trẻ mang khí thế cũng hùng dũng y như thế bước về phía cửa hàng Madam Malkin.

— Bọn họ thật sự rất giống nhau, không phải sao?

Vì hiện giờ mới là tháng giêng, tân sinh tới nơi này may áo choàng không phải rất nhiều, khi Tiểu Snape tiến vào trong cũng chỉ có một bé gái đang đo đạc, đứa bé hí hửng quan sát cái thước đo muốn chết kia 0.5 giây, sau đó bắt đầu thận trọng cân nhắc mình có nên dứt khoát mua trực tiếp áo choàng làm sẵn không.

Thế nhưng Madam Malkin hòa ái dễ gần không cho nó cơ hội trốn tránh thử thách trọng đại mà tất cả tân sinh đều phải trải qua. Giúp đỡ đứa trẻ cứng ngắc đứng trên ghế, cái thước đo háo sắc kia lại bắt đầu trắng trợn vây quanh thân thể thon gầy của đứa bé, lướt qua lướt lại.

Lần thứ ba bị cây thước hỗn đản chết tiệt này đùa giỡn lướt qua bên eo, con rắn nhỏ nổi giận. Xà vương tương lai nghiêng răng nghiêng lợi u ám nói với cây thước đang đùa vui vẻ, “Mi còn dám không thành thật, ta lập tức ném mi vào vạc, nấu thành một nồi ma dược!”

— Một câu nói quen thuộc kinh điển cỡ nào a!

Cây thước sau khi nghe thấy câu nói làm cho nó mơ thấy ác mộng mấy ngày liền lập tức trở nên dịu dàng ngoan ngoãn nhu thuận. An phận đo xong kích cỡ.

Đứa trẻ dùng lực sát thương đơn giản, ánh mắt tử vong trừng cây thước đang cuộn thành một đoàn, dốc sức liều mạng giả trang bộ dáng “Ta rất vô tội”, sau đó quyết định nó chán ghét cửa hàng quần áo!

“Tôi giả thiết, cậu không phải con trai của ngài Prince?” Đứa trẻ đang thở phà phà đột nhiên nghe được một tiếng giống như vịnh xướng đặt câu hỏi, “. . . Xét thấy ngài Prince chỉ mới hơn hai mươi tuổi.”

Thiếu niên bạch kim nâng đầu đi vào trong tiệm, tóc dài màu vàng bạch kim hoa lệ được trau chuốt dán vào cái cổ duyên dáng của hắn. Chiêu bài giả cười đọng trên mặt, đôi mắt màu lam xám hứng thú đánh giá đứa trẻ gây yếu trước mặt.

“Người có tư cách gì quản chuyện của ta!” Cơn giận của đứa trẻ còn chưa tan, người trước mặt này cho nó cảm giác thật không tốt. Điều bộ cao cao tại thượng của kẻ trên cùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu không che dấu chút nào kia, đều khiến nó có cảm giác mình bị miệt thị bị trào phúng.

Nghe thấy câu nói tràn ngập nộ khí của đứa trẻ, thiếu chủ bạch kim rõ ràng sững sốt một chút, nhưng lập tức liền bình thường trở lại. Mặt nạ tươi cười đã mang chút thành ý. “Nếu như mạo phạm đến cậu, tôi đối việc này cảm thấy thật có lỗi. Nhưng không thể không nói. . .” Thiếu niên kéo dài thanh âm chậm rãi nói, “Cậu thật sự cực kỳ giống ngài Prince.”

Đứa trẻ hừ một tiếng, hèn mọn nhìn thiếu niên giống như Khổng Tước kia.

—— Được rồi, theo thái độ vừa rồi cho thấy, đối phương cũng không làm người ta chán ghét như thoát nhìn. Nhưng con rắn nhỏ vẫn quyết định tạm thời không thích hắn —— Nguyên nhân ai bảo người chú ý ta là vì ta giống một người khác chứ!

Đứa nhỏ là Slytherin trời sinh, cho nên nó đương nhiên có kiêu ngạo của Slytherin.

—— Vinh quang của nó thuộc về chính nó, không cho phép bất cứ kẻ nào bẻ cong! Cho dù chính nó cũng phải thừa nhận nó và người đàn ông kia rất giống.

“Ta cho rằng chuyện của ta không có liên quan gì đến một kẻ vừa mới gặp mặt lần đầu tiên đã thất lễ.” Đứa bé ngẩng cái cằm nhỏ lên, “Bước đầu tiên để kết bạn với người khác không phải là nên tự giới thiệu mình trước sao? Quý ngài quý tộc?” Hai chữ ‘quý tộc’ bị đứa nhỏ nhấn rất mạnh.

Khuôn mặt của thiếu niên tuần mỷ hơi hơi chuyển hồng.

—— Đúng vậy, hành vi vừa rồi của hắn rất thất lễ. Nhưng xét về mặt ăn nói, cậu bé trước mắt quả thật có được chân truyền của quý ngài cả người cha khôn khéo của hắn cũng phải kinh ngạc.

Thiếu niên bạch kim hắng giọng một cái rồi vươn tay ra, “Lucius Malfoy, rất hân hạnh được biết cậu...” nhướn mày tạo dáng nghi vấn.

Đứa nhỏ chần chờ một chút mới nhẹ nhàng vươn tay chạm đến bàn tay của thiếu chủ Malfoy, “Severus Snape.” Đôi mắt màu đen lóe lên ánh sáng, đứa trẻ cố gắng làm cho thân thể thẳng tắp, muốn giảm bớt chênh lệch độ cao giữa hai người.

Lucius mỉm cười nhìn cậu bé trước mặt – một Slytherin trời sinh – một con rắn nhỏ kiêu ngạo, quật cường, không được tự nhiên. Ngay cả điểm này cũng giống hệt quý ngài kia. Chỉ là chú rắn nhỏ chưa trưởng thành này càng đáng yêu thú vị hơn.

“Chào cậu, cậu Snape.” Hoàn toàn không thèm để ý sự đề phòng trong mắt cậu bé. “Ngài Prince không đề cập với cậu về nhà Malfoy sao?”

“Ta không biết vì cái gì hắn phải nói cho ta biết. Hay là, ngài quý tộc, ngài cho rằng chuyện của nhà Malfoy quan trọng đến mức người người nhà nhà đều phải biết, còn phải mỗi ngày không ngừng lặp lại như ý chỉ của thần thánh hả?” rắn nhỏ phản bác không hề khách khí, nhưng mà. . .

Thiếu niên bạch kim cười giảo hoạt. —— Quả nhiên là do ngài ấy dạy dỗ!

—— Đối với việc gài bẫy người khác, Lucius Malfoy chưa thể sánh bằng người cha có thể xem như cáo già kia, nhưng đối phó với cậu bé chưa biết sự đời như tiểu Snape thì vẫn là dư thừa.

—— Dù sao Xà vương vẫn còn đang lớn lên. . .

“Không, tôi nghĩ cậu đã hiểu lầm. Tôi chỉ muốn uyển chuyển biểu đạt hữu hảo với cậu. Có lẽ cách làm của tôi khiến cho cậu hiểu lầm?” bất kể là vì lợi ích của gia tộc Malfoy hay vì hảo cảm của mình đối với cậu bé này, Lucius đều quyết định hẳn muốn kết giao bằng hữu với Severus Snape.

Đứa trẻ đối với loại thái độ không nóng không lạnh này lộ ra nụ cười nhạt, nhưng cũng không phản bác.

“Ah, cậu Malfoy, tôi nghĩ cậu đến cửa hàng quần áo cũng không phải để kết giao bằng hữu.” Madam Malkin đột nhiên xuất hiện thay đổi không khí hòa hoãn giữa hai người, cũng cắt đứt câu chuyện.

“Nếu người muốn giống một bức tượng điêu khắc để người ta vây xem, ta tuyệt đối không ý kiến. Nhưng tha thứ cho ta, ta không muốn như thằng đàn đứng ở cửa ra vào của cửa tiệm bán quần áo làm tiêu bản!” Đứa trẻ liếc mắt về phía cửa ra vào, hai người đứng gần cửa chính khiến cho cửa tiệm lâu đời này có tỉ lệ quay đầu lại rất cao.

—— Nó tuyệt đối sẽ không nhìn lầm, thậm chí có hai người phụ nữ thần kinh trông thấy bóng lưng của khổng tước bạch kim làm ra một biểu tình bị mê đảo.

“Nhưng để người chú ý cũng không phải lỗi của chúng ta, không phải sao?” Sinh vật lóe sáng không hề tự giác cao ngạo nói.

“Nhưng ta không muốn ngày mai trên « Nhật Báo Tiên Tri » nhìn thấy tin tức càng thêm kinh bạo.” Thanh âm trầm thấp mềm mại như lông thiên nga cắt đứt biểu hiện tự kỷ của thiếu chủ bạch kim. Người đàn ông mặc áo choàng đen từ trên cao nhìn xuống hai người trong tiệm, đôi môi mỏng mím chặt, trong đôi mắt Hắc Diệu Thạch bắn ra ánh sáng sắc bén, khiến cho người thừa kế Malfoy đã tiếp nhận huấn luyện để vương từ nhỏ cũng không khỏi cảm thấy co rúm lại.

“Nếu như chân của người còn có đủ công năng thì xin người vận dụng chúng đi qua bên này.” Lướt qua thiếu niên bạch kim, ánh mắt sắc bén nhìn về phía đứa trẻ còn lại. Thanh âm lơ lửng tràn đầy không kiên nhẫn, nhưng đứa trẻ lại nghe ra sự lo lắng trong giọng nói kia.

—— A, được rồi, đối phương tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

Vứt bỏ thiếu chủ bạch kim đang hơi sững sờ, đứa bé thông dong đi đến cửa chính của tiệm quần áo. Hai cặp mắt đen đối diện nhau, thật lâu người đàn ông mới cau mày ném một câu, “Đuổi kịp.” Sau đó áo chùng đen cuộn cuộn thẳng đến cửa hàng đưa phép.

Đứa bé chạy chậm theo. Ngay lúc nó vừa rời khỏi cửa hàng Madam Malkin, sau lưng truyền đến thanh âm của Lucius, “Chúng ta gặp lại ở Hogwarts.” Trong đôi mắt xám xanh tràn ngập vui vẻ cùng chờ mong. Đứa trẻ bĩu môi, không quay đầu lại.

—— Hogwarts a, nơi khiến mọi người chờ mong!

14. Chương 14: Màu Xanh Cùng Màu Đỏ

Hành trình kế tiếp, dưới sự ra sức chém giết của hai vị Xà vương lớn nhỏ, toàn bộ mọi người ở Hẻm Xéo đều phải lùi bước, bán kính năm mét quanh hai người trở thành trạng thái chân không quỷ dị. Mà ngoài phạm vi năm mét lại có vô số kẻ không sợ chết – tạm thời cho rằng là sư tử – đang cố gắng tiến gần về vị trí trung tâm. Nhưng dưới sự tẩy lễ bằng ánh mắt tử vong, các sư tử đều ào ào ngã xuống.

—— Nếu như anh em sinh đôi nhà Weasley sinh ra sớm một chút, họ nhất định sẽ lập tức mở ván đánh cược, đánh cược ai có thể tới gần hai người kia trước.

Dưới ảnh hưởng của loại khí thể phi phạm này, ngay cả lão Ollivander cũng không thể phát huy tiềm chất lão luyện lâu bầu của mình, dứt khoát trực tiếp để cho tiểu Snape chọn đưa phép. Sau khi đứa bé lần thứ ba thành công phá hủy cửa hàng đưa phép cũ nát, tiểu Snape lấy được đưa phép định mệnh của nó – hoa mộc, tâm đưa phép là kì lân, mười ba tấc rưỡi.

Đón nhận ánh mắt sắc bén của Severus, lão nhân không sợ chết vượt khó tiến lên, không ngừng nói đùa phép kia có bao nhiêu đặc biệt, có bao nhiêu không bình thường.

“Thưa ngài, ngài nhất định sẽ thành công.” Xà vương đại nhân đối với những lời này cười nhạt, y nghiêm trọng hoài nghi lão già này đối với ai cũng nói như vậy.

Rời khỏi cửa hàng của lão điên, buổi mua sắm hôm nay coi như chính thức hoàn thành. Severus còn muốn đến Hẻm Knockturn mua mấy thứ, nhưng cái phiên toái nhỏ đang đi theo y, khiến y không thể đi được. Cau mày tự hỏi là nên đưa đứa nhỏ về nhà trước hay để nó ở Hẻm Xéo chờ mình.

Đứa trẻ im lặng đứng bên cạnh y, hoàn toàn không quan tâm đến phản ứng của người qua đường. Nó thích thái độ của người đàn ông. — Không để ý tới những tên ngu ngốc tự cho là đúng kia, ta không quan tâm bị bất cứ kẻ nào xa lánh, cũng không sợ hãi trở thành tiêu điểm bị chú ý, ta chỉ đi con đường thuộc về ta.

Không ngừng vuốt ve đùa phép vừa có được. — Đây là của nó, đùa phép chỉ thuộc về nó. Ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao lớn, nhìn nhìn lại chính mình – tương lai mình có thể mạnh như y không, có thể mạnh hơn cả y không?

Trong lòng đứa bé dâng lên một ý chí chiến đấu, giống như lần đầu tiên hai người gặp mặt, nó muốn vượt qua người đàn ông này, chiến thắng y, khiến cho tất cả mọi người lúc nhìn thấy mình không phải trước tiên nghĩ đến người kia, mà là nghĩ đến bản thân mình.

Nó không muốn mình trở thành cái bóng của người này trong mắt người khác, cho dù họ giống nhau đến vậy, cho dù nó kỳ thật rất ưa thích, rất tôn kính người này. Nhưng nó muốn mọi người nhìn thấy nó cũng chỉ có thể nghĩ đến nó là Severus Snape, nó chỉ là chính bản thân nó, chỉ làm chính nó!

“Ta đưa cậu về nhà trước. . .” người đàn ông toàn thân màu đen cúi đầu nhìn nó.

“A!” Đứa trẻ bị giật mình có chút phản ứng không kịp.”Tốt. . .”

“Severus! Cậu cũng tới mua đồ hả!” Một thanh âm thanh thúy vui sướng cắm vào, ngay sau đó một thân hình nhỏ màu hồng phấn cùng với tiếng cười bổ nhào vào người đứa trẻ, toàn thân đứa trẻ hắc y cứng ngắc, khuôn mặt nhỏ tái nhợt lập tức trở nên đỏ bừng.

“Lily. . .” Đứa bé khần trương mở miệng, nắm lấy hai tay của cô bé đang đặt trên người mình.

“Sớm biết như vậy mình liền cùng đi với cậu.” Cô bé tóc đỏ có chút mất hứng phàn nàn, nhưng đôi mắt to sáng ngời màu xanh biếc kia vẫn tràn đầy vui vẻ cùng tò mò.

“Mình. . . Mình không biết hôm nay cậu cũng đi, mình vừa mới nhận được thư thông báo.” Đứa trẻ vẫn cứng ngắc nói, cực lực đè nén sự hưng phấn của mình. Khóe mắt liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, kinh ngạc phát hiện đối phương không có phản ứng gì, trên khuôn mặt vốn không có biểu tình hiện tại càng thêm trống rỗng, cả khuôn mặt giống hệt như mặt nạ không có chút cảm giác chân thật nào.

— Rất kỳ quái, phản ứng rất kỳ quái.

Hơn nữa đứng kề sát người đàn ông, nó có thể rõ ràng cảm nhận thấy thân thể cao gầy vô cùng cứng ngắc kia, giống như mỗi tác cơ thể đều bị kéo căng quá mức. Thậm chí cách áo chùng nó còn có thể phát giác hai bàn tay nắm chặt của y. Loại cảm giác này tựa như dùng tất cả lực lượng để ngăn cản chính mình làm một chuyện gì đó.

— Có chuyện gì nguy hiểm sao?

Đứa bé kéo kéo áo chùng của người bên cạnh, toàn thân y run rẩy một chút, sau đó thanh niên lấy lại tinh thần miễn cưỡng cho đứa trẻ một cái nhướn mày nghi vấn.

— Đây là cái nhướn mày khó coi nhất nó từng thấy.

— Đứa bé càng nghi hoặc.

“Severus, người này là ai vậy, hai người thật giống nhau!” Tiếng nói thanh thúy của thiếu nữ phá vỡ không khí giăng co giữa hai người, đôi mắt to xanh biếc của Lily tò mò nhìn Severus, hoàn toàn không bị khí thế của người trước mắt dọa lùi bước.

— Merlin, tới cứu ta đi!

Đáng tiếc không ai có thể nghe được tiếng rên rỉ trong lòng nam nhân, Merlin cũng không phải đang làm chính sự gì, hẳn chỉ là một tên chết tiệt thích xem diễn!

“Ông ấy là em họ của mẹ mình, hôm nay cậu dẫn mình đến mua đồ.” Mặc dù có chút lo lắng, nhưng đứa bé cũng không muốn ở chỗ này quấy rầy người đàn ông trầm tư.

“Chú ấy chính là người lần trước cậu nói dạy tri thức ma pháp cho cậu sao? Thật tuyệt cú mèo nha!” Cô bé có đôi mắt màu xanh biếc hưng phấn nói. Nhưng thấy đối phương vẫn không có phản ứng gì, Lily có chút bị đả kích.

Thế nhưng tâm tình của trẻ con rất dễ chuyển tốt, huống chi Lily Evans là một tiểu sư tử chân chính.

“Severus, mình muốn đi ăn kem, mình chưa từng ăn đồ ăn vặt của thế giới ma pháp, cậu cùng đi ăn thử với mình được không.” Cô bé ôm lấy cánh tay của cậu bé, tràn ngập chờ mong mà đóng cửa.

Vốn muốn nói “Mình không thích đồ ngọt”, nhưng tiểu Snape, dưới loại ánh mắt mong chờ này, rất nhanh thua trận. Hơn nữa trực giác của nó nói cho nó biết, hiện tại người nó cần ở một người trong chốc lát, đứa trẻ sẵn sàng lưu lại không gian cho đối phương.

“Lát nữa ta chờ người ở tiệm kem. . .” Ngắc đầu người kia không có biểu tình gì, đứa bé không xác định hỏi. Sau khi nhận được một cái gật đầu cho phép gần như không thể nhận ra của đối phương, thân ảnh màu hồng phấn liền vui sướng lôi kéo con rắn nhỏ màu đen cứng ngắc phóng tới tiệm đồ ngọt. Lưu lại người đàn ông cao lớn phủ toàn màu đen, một mình ngơ ngác ngóng nhìn, ngóng nhìn bóng dáng màu đỏ không ngừng dao động trong tầm mắt kia, tội nghiệt sâu nặng nhất ở đời trước của y, kiếp nạn của y.

— Lily. . .

Chật vật chạy trốn tới một góc rẽ vắng vẻ, Severus chặt chẽ dựa vào một mặt tường, mong muốn duy trì thân thể đang không ngừng run rẩy của mình.

Che lại đôi mắt, y để mặc cho giọt nước mắt đục ngầu từ khóe mắt trào ra. Merlin biết rõ vừa rồi y mất bao nhiêu khí lực mới không làm ra chuyện gì thất lễ. Nhìn thấy đôi mắt phỉ thúy thuần khiết kia, y cảm thấy trái tim của mình đang run lên. Tình cảm mãnh liệt phức tạp gần như ức chế không được muốn phun trào.

— Cô ấy còn sống, cô ấy còn sống!

Cô ấy không trở thành một thi thể lạnh như băng nằm trước mặt y. Cặp mắt mê người kia còn lóe lên hào quang của sự sống, chứ không phải vĩnh viễn mất đi linh động như trong trí nhớ. Cô ấy cùng thẳng nhái ác ma hoàng kim nhà Potter của cô ấy còn chưa trở thành gông xiềng trên người y, còn chưa ở trong mộng không ngừng nhắc nhở tội nghiệt của y, còn chưa để lại gánh nặng trên linh hồn đã sa đọa của y, còn chưa. . . Còn chưa. . .

Hết thấy đều chưa xảy ra, tất cả mọi người còn sống, cái gì cũng chưa xảy ra!

— Thật tốt, thật cô ấy còn sống, thật tốt. . .

Người đàn ông rơi lệ đầy mặt ra sức bấu tay vào bức tường sau lưng, y có thể cảm giác được tay y đang chảy máu, nhưng y không quan tâm, cảm giác đau đớn có thể khiến y xác định mọi việc hiện tại đều là chân thật. Người đã chết vẫn còn sống, còn cuộc đời của y vẫn chưa rơi xuống địa ngục.

— Ca ngợi Merlin, ca ngợi ngài. . .

Severus ngẩng đầu nhìn bầu trời, y không biết cảm giác này có phải là một loại cứu rỗi hay không. Nhưng y biết xiềng xích nặng nề trong tâm hồn y bắt đầu buông lỏng. Giờ phút này y cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng, giống như linh hồn cũng trở nên thoải mái hơn.

— Lily, kiếp này nhất định sẽ không để em chết đi lần nữa!

Severus dùng hai tay gắt gao ôm lấy thân thể mình, tùy ý để sự yếu ớt khó gặp ở y phóng thích ra, lúc này y mới chân chính cảm nhận được ánh bình minh của tân sinh mệnh, tựa như trên con đường hắc ám đầy bụi gai mà y vẫn phải gian nan bước đi một mình kia, rốt cục xuất hiện bóng dáng của ánh sáng.

—— Có thể còn sống, thật tốt!

“Sev, người họ hàng kia của cậu thật là nghiêm túc.” Cô bé tóc đỏ vừa ăn ly kem mùi ô mai vừa nói.

“Cậu ấy luôn như vậy, nhưng ổng không có ác ý.” Cậu bé tóc đen trả lời, sau đó nhẹ nhàng cắn cái bánh ngọt vị cà phê – mùi vị cũng không tệ lắm. Tiền mua thức ăn đương nhiên là Prince cho nó, thật ra từ khi nó bắt đầu đến trang viên Prince học tập, Taren đã thuyết phục nó lấy một ít tiền về nhà.

“Nếu người cha nghiện rượu kia của con có tiền, hẳn có thể đi mua rượu, cho nên sẽ không đánh đập mẹ của con.” Lão nhân nói với nó như vậy.

“Vì sao không đưa mẹ trở về.” Cậu bé quật cường hỏi.

“Con cũng biết, mẹ của con không muốn rời khỏi cha con, đây là nguyên nhân chủ yếu.” Lão nhân có chút đau thương nói, “Ông cũng hy vọng mỗi ngày có thể nhìn thấy con gái của mình.”

“Chủ yếu?” Đứa bé thông minh lập tức bắt được trọng điểm.

“Đúng vậy, đây chẳng qua là một trong những nguyên nhân. Ông không muốn lừa gạt con, Severus.” Lão nhân yêu thương vuốt ve tóc của nó, “Còn về những nguyên nhân khác, con còn nhỏ, không cần quan tâm nhiều như vậy. Đợi sau này khi con trưởng thành, tự nhiên sẽ hiểu.”

“Cậu chỉ không thích náo nhiệt, cũng không thích trẻ con mà thôi.” Cậu bé trở về hiện tại, nhàn nhạt nói.

“Nhưng mà, mình nhìn ra được chú ấy đối với cậu không tệ.” Lily vui vẻ nói, cô bé cảm thấy cao hứng thay cho người bạn của mình.”Mấy ngày hôm trước mình thấy dì Eileen, xem ra tinh thần của dì đã tốt hơn nhiều.”

“Ừm, mẹ đang uống thuốc.” Khóe miệng của cậu bé lộ ra nụ cười vui mừng khó gặp.

“Đúng rồi, Sev.” Cô bé dừng lại một chút, sau đó tràn ngập chờ mong hỏi, “Cậu có thể dạy mình những thứ cậu học được không. Hôm nay mình phát hiện mình cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu. Mình sợ sau khi đến trường mình sẽ không thể thích ứng.”

Sự lo lắng của Lily là có đạo lý, nhưng nó không được sự đồng ý của Prince, cho nên nó không thể trả lời khẳng định.

“Mình cần xin phép.” Cậu bé do dự nói, nhưng khi nhìn thấy sự thất vọng toát ra từ đôi mắt của cô bé, lại bổ sung, “Nếu cậu của tớ đồng ý, mình sẽ dạy cậu. Hơn nữa, Lily cậu thông minh như vậy, không thể không thích ứng. . .” Tiểu Snape đỏ mặt cúi đầu xuống, nó gần bị nụ cười tươi rói của cô bé làm cho choáng váng hoa mắt.

“Ah, Sev!” Cô bé bỗng nhiên bỏ nhào vào nó, “Mình biết cậu là tốt nhất!”

Cậu bé lập tức trở thành trái cà chua chín, mặt nóng hôi hổi. Trong lòng nó không được tự nhiên chửi bới người đàn ông nọ đi rồi không trở về, ngoài miệng cũng không buông tha cho cô bé đang vô cùng hưng phấn. “Lily, mau buông tay ra! Đầu óc của cậu bị kem đông lạnh hư mất rồi à!”

Cô bé hoàn toàn không để ý tới lời nói không được tự nhiên của nó, tiếp tục biểu đạt tình cảm hữu nghị của mình.

—— Như vậy, rất tốt.

Giờ phút này, Severus Snape trẻ tuổi cảm thấy mình rất hạnh phúc.

Người mẹ yêu thương nó, ông ngoại hiền lành, Prince lời nói độc ác không được tự nhiên nhưng hết lòng dạy dỗ nó – nó cảm thấy hai người là ngang hàng – xét theo mặt nào đó thì người đàn ông kia cũng đóng vai

trò người cha, nhưng nó tuyệt đối sẽ không để cho đối phương biết suy nghĩ của mình. Còn có người bạn thân thiết cùng tương lai đáng mong đợi.

Nếu nói còn có cái gì không hài lòng, thì phải là nó còn chưa đủ mạnh, vẫn không thể bảo vệ những thứ thuộc về mình.

— Nó muốn trưởng thành, nó phải trở nên mạnh mẽ hơn!

15. Chương 15: Dây Đưa Cùng Trở Về

“Không nên khiêu chiến sự kiên nhẫn của ta, Severus.” Nam nhân anh tuấn mang đôi mắt màu đỏ dùng ngữ khí cực kỳ không kiên nhẫn uy hiếp, thanh niên hắc y đối diện thở hổn hển.

— Chết tiệt, vì sao Hắc Ma Vương lại xuất hiện ở chỗ này!

Hơn nữa vì sao hắn chết tiệt cái gì cũng không nói liên tục tiếp công kích chính mình, y làm chuyện gì khiến chúa tể hắc ám tức giận sao? Nhưng nếu cực kỳ tức giận, thì tại sao người đối diện còn mang nụ cười đều trên mặt. Hơn nữa từ lúc bắt đầu chỉ dùng các loại lời nguyên giày vò y, mà không trực tiếp thưởng cho y một cái “Avada Kedavra”!

Đặc biệt khiến Xà Vương muốn giết người là cái gì kêu – không cần khiêu chiến sự kiên nhẫn của ta – Người không nói muốn làm gì, ta sao có thể biết phải làm thế nào!

Hoàn toàn không hiểu ra sao, trong lòng Xà Vương không chút keo kiệt hỏi thăm cả nhà từ trên xuống dưới của Ma Vương, thậm chí không buông tha xà tổ đại nhân của học viện mình.

Y thật muốn biết tên chết bầm khoác da Ma Vương có tư duy có thể so với Mandrake, hành động thì như lũ sư tử ngu xuẩn này đến tốt cùng muốn làm gì.

— Đúng vậy, y biết rõ, người này không phải Hắc Ma vương. Chỉ có cùng một khuôn mặt mà thôi.

Dựa vào vách tường, Severus há lớn miệng thở hổn hển, đôi mắt màu đen nhìn chăm chú kẻ địch đối diện, thân thể đã cực kỳ mệt mỏi không chịu nổi chế nhạo.

— Chật vật đến như thế! Thật sự rất mất mặt!

Nam nhân trước mặt có mái tóc đen và đôi mắt màu đỏ, khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ. Đúng vậy, giống hệt Lord Voldemort. Thế nhưng đối với y, kẻ đã vô cùng hiểu Ma Vương sau khi hóa điên, lại có cuộc trao đổi sâu sắc với Ma Vương ở thời đại này, Severus dám dùng thiên phú ma được của mình ra đánh cược, người này không phải người mà đoạn thời gian trước mình đã gặp.

— Như vậy. . . Là trường sinh linh giá?

Bởi vì chiến đấu trong thời gian dài, thể lực hao tổn rất lớn làm cho gián điệp hai mặt thất thần trong nháy mắt, nhưng hoàn toàn vì sơ hở nhỏ bé này lại để cho vị Ma vương “Hư hư thực thực” kia vốn không cách nào xâm lấn đầu óc của y tìm được cửa đột phá. Không tiếng động sử dụng “Chiết tâm trí thuật” nhanh chóng tìm kiếm tin tức mình muốn.

— Trường sinh linh giá?

— Thú vị, thoát nhìn người làm hắn cảm thấy hứng thú này còn vượt xa khỏi tưởng tượng của hắn.

Vị Ma Vương nào đó bị câu dẫn ra ham muốn tìm tòi nghiên cứu đang muốn theo manh mối “Trường sinh linh giá” này tiếp tục tìm kiếm nhiều hơn, lại ngay lúc vừa tiến vào sâu hơn đã bị nặng nề bắn ra ngoài.

“Chết tiệt!” Severus thấp giọng mắng, y hiểu rõ hình ảnh vừa rồi đã đầy đủ để người đối diện sinh ra hoài nghi, nếu hắn thật là trường sinh linh giá của Ma Vương thì chuyện này hồng phúc rồi!

Người vừa đột nhiên xuất hiện đã công kích y này có sức mạnh rất khủng khiếp, tuy kém Ma Vương chân chính, nhưng tuyệt đối mạnh hơn y nhiều. Không rõ chi tiết của đối phương, lại không biết hắn có mục đích gì, Xà vương chỉ có thể miễn cưỡng giằng co với hắn –đứa bé kia vẫn đang chờ y.

“Làm sao Severus biết chuyện trường sinh linh giá vậy hả?” Chỉ đùa phép vào người nam nhân đang mệt mỏi, ngục Ma Vương mỉm cười mở miệng, nếu như xem nhẹ sát ý ẩn hiện trong mắt của hắn thì nụ cười này tuyệt đối có thể làm tan nát trái tim của rất nhiều phụ nữ.

“Ta không biết ngươi đang nói gì!” Xà vương mạnh miệng hung hăng cãi bướng.

—— Thừa nhận chính là muốn chết!

“Nghe. . .” Ngữ điệu nâng lên cao cao, nhìn người quá mức quật cường trước mắt, hắn có chút hiểu cảm giác của chủ hồn – Đúng vậy, hắn là trường sinh linh giá, tính đến hiện tại là trường sinh linh giá mạnh nhất cũng lý trí nhất – vương miện Ravenclaw, tác phẩm thứ hai của Ma Vương. Thế nhưng về vấn đề lý trí này thì không ai có thể chứng minh.

“Crucio!” Người một giây trước còn mỉm cười đột nhiên công kích, Severus nhờ vào bản năng chiến đấu nhiều năm nhanh chóng né tránh lời nguyện không thể tha thứ, trở tay ném ra một cái “Colloportus” (Nhanh chóng giam cầm). Ma Vương hết sức đơn giản ngăn chặn công kích không tính là lời nguyện này.

“Lúc quyết đấu, sao có thể dùng loại công kích dịu dàng như vậy chứ? Entrail-expelling (Đào tràng chú).” Lại nhẹ nhàng thêm một lời nguyện, bộ dạng của Ma Vương phảng phất như một vị giáo sư đang dạy học sinh phương pháp quyết đấu, nếu xem nhẹ nội dung của chú ngữ.

“Protego!” Severus miễn cưỡng ngăn trở lời nguyện đang bay tới, nhưng bởi vì mất trọng tâm mà nặng nề ngã xuống đất, tiếp theo lại có một cái “Crucio” tiến đến từ phía sau lưng. Xà vương hét lên đau đớn, cắn chặt răng muốn đứng lên, nhưng toàn thân kịch liệt đau nhức cùng hai chân bủn rủn khiến y té ngã một lần nữa.

Ngục Ma Vương không tiếp tục phát động công kích, cũng không bồi thêm cho y một lời nguyện tra tấn nào. Chỉ đứng nhìn nam nhân bởi vì đau đớn mà giãy dụa giống như đang xem một vở kịch, trong mắt lộ ra ánh sáng khác thường.

Cảm giác ngục Ma Vương đang chăm chú nhìn, Xà vương cắn chặt môi ngăn đầu nhìn về phía đối phương. Y đã hiểu nam nhân đối diện không muốn giết y, chỉ đang chơi một trò chơi với y – trò chơi tra tấn!

—— Hắn muốn xem kịch, chính mình quyết không để hắn toại nguyện, hắn càng muốn nhìn bộ dạng sụp đổ cầu xin của mình, chính mình lại càng không thể kêu gào một tiếng nào.

Nam nhân run rẩy một tay nắm lấy đùa phép, một tay bấu chặt vách tường. Ánh mắt của y đã bắt đầu tan rã, nhưng con ngươi màu đen vẫn kiên quyết trợn to, thẳng tắp nhìn chăm chú vào màu đỏ đối diện.

Thời gian dài tra tấn khiến y cảm thấy tinh thần đang tiến vào biên giới của sự sụp đổ, đầu óc y bắt đầu mê mang, tư duy cũng bắt đầu hỗn loạn. Toàn thân cứng ngắc, run rẩy, kháng cự. Y có thể ngửi thấy mùi máu, không biết là từ môi dưới bị cắn rách, hay là từ ngón tay bị bấu nát.

Mí mắt y nặng nề giống như gắn vào hai con quỷ khổng lồ, thân thể y như một bãi bùn nhão, y biết mình sắp duy trì không nổi nữa. Càng lúc càng mạnh, không chỗ nào không cảm thấy đau đớn khiến y nổi điên, mà hiệu quả ‘mê người’ kèm theo của lời nguyện – thần kinh càng thêm mất kiểm soát – lại khiến y cảm giác không tìm thấy con đường giải thoát.

Hiện tại y cũng chỉ nghĩ cắt bỏ toàn bộ thịt trên người mình, dùng để tiêu trừ nỗi đau đớn vô cùng vô tận này.

Bất đắc dĩ nhìn người nam nhân chết sống cũng không chịu mở miệng rên rỉ, ngục Ma Vương – vương miện tiên sinh cảm thấy rất không nói gì. Chỉ là một yêu cầu nhỏ nhỏ như vậy cũng không chiếm được thỏa mãn, mình lại không thể thật sự giết y. Không thể vi phạm ước định với chủ hồn, tuy hắn đồng ý trở về, nhưng cũng muốn trước khi mất đi ý thức độc lập và thân thể tìm chút việc vui làm.

—— Đáng tiếc lại gặp một người chết sống không chịu cúi đầu như vậy.

Thở dài một tiếng, ngài vương miện vung đưa phép kết thúc cái lời nguyện dài đến mười lăm phút này. Trong nháy mắt phóng lỏng xuống khiến nam nhân gần như không thể khống chế trực tiếp tê liệt té trên mặt đất, lồng ngực phập phồng kịch liệt, sắc mặt trắng dọa người.

— Tuy không thể giết nhưng có một số việc cũng cần tìm hiểu rõ ràng.

Ngài vương miện đi đến bên nam nhân, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể suy yếu, kéo vào trong ngực. Buồn cười phát hiện người này cư nhiên còn có khí lực cứng nhắc. Cố ý ôm người càng chặt một chút, không bận tâm tiếp nhận một ánh mắt dao bởi vì tình huống thân thể mà không hề có chút lực sát thương, hẳn biết rõ hiện tại đối phương căn bản không có khí lực nói chuyện.

Nhẹ nhàng vuốt mái tóc ẩm ướt mồ hôi của nam nhân, ngài vương miện để đối phương dựa vào ngực của mình nghỉ ngơi. Bàn tay chậm rãi vuốt ve phía sau lưng, tưởng tượng thân thể bóng loáng làm người ta mơ màng phía dưới bộ quần áo đen kịt này.

— Chủ hồn cư nhiên không trực tiếp ăn người này! – vị trường sinh linh giá có tư duy rõ ràng khác với người thường trong lòng bội phục chủ hồn 0. 1 giây.

Nam nhân hô hấp dần dần bằng phẳng, thân thể cũng không vô ý thức run rẩy, chỉ là cái tư thế đáng giận bị kẻ địch ôm vào trong ngực này khiến y không cách nào thả lỏng thân thể. Cứng đờ tùy ý để tay của đối phương từng chút từng chút vuốt ve lưng của mình, tóc cũng bị nắm trong tay vuốt vuốt, động tác kia tựa như đang chơi đùa với một con búp bê xinh đẹp.

— Nhưng y không có bất kỳ một chỗ nào giống búp bê, y rất khẳng định.

Cảm thấy lỗ tai hơi ngứa, giật giật thân thể, y mới nhận ra nguy Ma Vương không biết lúc nào đã đem đầu tiến đến bên tai y. Vô ý thức cứng lại thân thể, nhưng bởi vì bản thân ở trong hoàn cảnh bị hạn chế, động tác này của y chẳng khác nào là đang cố gắng chui vào trong ngực của đối phương.

Giáo sư đại nhân nhut chí hồng hồng lỗ tai xoay mặt qua hướng khác, không muốn để ý đến cái tên vô sỉ hơn cả phiên bản Ma Vương mặt rắn kia – không biết tên này là phiên bản thứ mấy.

“Severus. . .” Ngài vương miện phát hiện so với việc nhìn người này giây dựa cùng thống khổ, thì như vậy càng thú vị hơn một chút. Tà ác dán vào lỗ tai đối phương nhẹ nhàng thổi khí, cảm nhận được người trong ngực một chút một chút run rẩy, sự vui vẻ trong mắt hẳn càng đậm – phải nói đây mới là trời sinh biến thái sao?

“Chuyện trường sinh linh giá từ chỗ nào biết được?” Chơi thì chơi, điều phải biết thì vẫn phải hỏi rõ ràng.

Dự đoán được vấn đề của đối phương, Severus nhắm mắt lại, cắn răng thật chặt, bế quan bí thuật toàn diện khởi động. – Quyết không thể lại xuất hiện sai lầm.

Không nói?

Nhìn phản ứng giống hệt như đà điểu của nam nhân, ngài vương miện đột nhiên cảm thấy người âm trầm lạnh lùng này thật ra rất đáng yêu – ha, độc xà đáng yêu – tổ hợp hoàn mỹ đến cỡ nào!

“Đã nói với người khác chưa?” Nguy Ma Vương được đăng chân lên đăng đầu khe liếm lỗ tai ửng hồng của nam nhân một chút, dẫn đến người trong ngực đột nhiên giây dựa, đôi mắt một mực nhắm chặt mở ra, hung hăng liếc hẳn một cái.

— Đáng tiếc người là dao thốt, ta là thịt cá. Trong tình trạng bị nửa đùa giỡn này, ánh mắt dao dù có lảng lệ hung ác đến mức nào cũng không hề có chút khí thế.

Ngài vương miện biểu lộ tựa như đang nhìn người yêu không được tự nhiên của mình, tràn đầy sùng nịch cùng ôn nhu, chỉ là loại thân sắc này không đạt đến đáy mắt.

“Severus, nếu không chịu nói lời nào, ta tuyệt đối không ngại làm hết toàn bộ trình tự a.” Gần như dán cả thân mình lên người nam nhân, nguy Ma Vương dùng ánh mắt chứng minh hẳn tuyệt đối rất nghiêm túc.”Ồ đây tuy không có người nào, nhưng vẫn là Hẻm Xéo a!” – Xảy ra chuyện gì, tất cả mọi người đều biết.

— Cứ như có gì khác biệt vậy.

Xà vương khinh thường cười nhạt.

“So với loại vô danh tiểu tốt như ta, ‘Hắc Ma vương cường bạo đàn ông trên đường phố’, loại tiêu đề này càng có sức hủy diệt hơn nhiều a.” Chậm chậm dùng thanh âm như lông thiên nga lên án, Severus chuẩn bị ột cuộc chiến quang co lòng vòng.

“À, không sao.” Ngài vương miện không để ý nói, “Nếu như bị nhìn thấy thì cũng là chủ hồn bị khinh bỉ mà thôi, không liên quan gì đến ta.” Thoải mái thừa nhận thân phận trường sinh linh giá của mình, vừa nói, hắn vừa dùng hành động chứng minh mình nói được thì làm được. Đầu lưỡi mềm mại linh hoạt chậm rãi dờ xuống dưới dọc theo đường cong của cổ Severus, thè lưỡi liếm liếm, trêu đùa. Hàm răng cũng thỉnh thoảng gặm cắn một chút, lưu lại vài dấu ấn.

“Chết tiệt, người đang làm gì đó!” Vô lực xoay đầu, muốn tránh khỏi những cái liếm hôn cực kỳ quỷ dị, Merlin biết rõ cái lưỡi trơn ướt kia căn bản không có chút nhiệt độ.

—— Đây là trắng trợn ụy hiếp!

Bỏ qua sự giãy dụa không chút hiệu quả của đối phương, ngài vương miện dùng tay trực tiếp giật ra cổ áo màu đen của nam nhân, làn da trắng nhợt lộ ra trong không khí, da thịt bóng loáng như đá cẩm thạch hiện ra ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng, vô cùng mê người.

Hung hăng cắn vào lồng ngực mê người kia, rốt cục thoả mãn nghe được tiếng kêu đau đớn đầu tiên của nam nhân. Ngài vương miện liếm liếm vết máu trên vết thương, ngẩng đầu, trong con ngươi huyết hồng tràn đầy chiếm hữu, cuồng nhiệt đến mức khiến Severus nhìn không được co rúm lại.

—— Biểu tình như dã thú nhìn thấy con mồi.

“Kỳ thật như thế nào cũng không sao cả.” Thanh âm của ngục Ma Vương có chút khàn khàn, “Những chuyện này đều là chuyện mà chủ hồn nên phiền não, ta chỉ là thuận tiện giúp hắn giải quyết phiền toái.” Không hề nháy mắt nhìn chằm chằm đối phương, ngài vương miện cúi đầu hôn thật sâu lên đôi môi mỏng lạnh. Cạy mở hàm răng cắn chặt ra, hắn tinh tế thưởng thức ngọt ngào trong miệng đối phương, chăm chú lưu lại dấu vết của mình ở mọi nơi. Cho đến khi đem người hôn gần như muốn tắt thở, mới bằng lòng buông tha đôi môi mê người kia.

Người tái nhợt nhiễm lên đỏ ửng, có vẻ có chút mị hoặc. Tiếc nuối lại hôn lên khóe miệng của đối phương, ngài vương miện thở dài một tiếng dịu nam nhân ngồi xuống, dùng tay nhẹ nhàng cài lại vạt áo bị giật mở toanh, thương tiếc sửa lại mái tóc rối bời. Ngón tay xoa đôi mắt Hắc Diệu Thạch, thanh âm của hắn có chút chua xót.

“Chỉ là muốn thử một lần đoạt lấy đồ vật của chủ hồn, đáng tiếc vẫn không được.” Nhìn trong mắt nam nhân toát ra nghi hoặc, hắn hảo tâm giải thích, “Phá hủy đồ vật của chủ hồn, hoặc là chiếm hữu đồ vật của chủ hồn. Đây chính là việc ta muốn làm. Đáng tiếc cho dù có ý thức độc lập, trường sinh linh giá vẫn là trường sinh linh giá, chủ hồn mới là chủ đạo chân chính. Người biết không?” Nâng lấy khuôn mặt nam nhân, hắn bắt đầu nói,

“Hắn vừa rồi rất tức giận. Một cái trường sinh linh giá lại muốn nhúng chàm thứ thuộc về hắn, quả thực là vọng tưởng. Yên tâm, người sẽ không gặp lại ta, Severus, ta sắp phải trở về rồi. Mặc dù ta là tự nguyện, nhưng hiện tại lại cảm thấy có chút lưu luyến.” Nâng lên nam nhân tiếc nuối hôn lại hôn, nhìn nam nhân vẫn trống rỗng tùy ý chính mình chi phối, ngài vương miện tự giễu cười cười. “Nhưng hắn sẽ có được trí nhớ của ta, cần thận một chút nha!”

Cuối cùng để lại một dấu ấn trên đôi môi có chút sưng đỏ, ngục Ma Vương lập tức biến mất giống như lúc đến, tựa như ở một góc đường yên tĩnh của Hẻm Xéo chưa bao giờ tồn tại người này.

Severus giật mình sững sờ nhìn con đường không có vật gì, thần thờ thật lâu. Cho đến khi đầu đường xuất hiện một thân ảnh màu đen nho nhỏ.

Đứa bé nho nhỏ kia sau khi nhìn thấy y đột nhiên xông đến, nắm chặt cổ áo của y rộng to, “Ông không có não sao! Một mình ở chỗ này giả làm tiêu bản!”

“Voldemort các hạ, có chuyện gì sao?” Ma Vương mắt đỏ bỗng nhiên dâng trào ma áp khiến nam nhân tóc bạc đối diện cảnh giác.

“Không, không có việc gì.” Đôi mắt Ma Vương tối sầm lại, “Chỉ là một chút chuyện nhỏ của ta. Tiếp tục đi.”

— Trường sinh linh giá không nghe lời nên bị xử lý! Không nên tùy tiện phá hoại hiệp ước giữa chúng ta. . . Nói cho cùng mi cũng chỉ là một cái trường sinh linh giá. Cự nhiên dám mưu đồ nhúng chàm thứ thuộc về ta, xem ra là ta đã quá khoan dung.

“Nói cách khác. . .” Nhìn người nam nhân tóc bạc nghiêm nghị, Ma Vương mắt đỏ nâng khóe miệng lên, “Lúc này đây, bất kể dùng thủ đoạn gì, cũng nhất định phải khiến cho Gellert Grindelwald đi ra từ Nurmengard.”

Nam tử tóc bạc đứng lên cung kính hành lễ với Voldemort.

“Không cần cảm ơn ta, Karlane Vincent. Ta chỉ vì lý tưởng của chính mình.” Đối mặt với thuộc hạ trung thành nhất, tín nhiệm nhất của Ma Vương đời thứ nhất, Gellert Grindelwald. Đương đại Ma Vương đứng lên, ngạo nghễ nói, “Thay vì ngu ngốc dần dần hư thối ở chỗ đó, không bằng nắm giữ thế giới một lần nữa.”

“Không làm nô bộc của thiên đường, chúng ta hát vang trong địa ngục!”

Nam nhân tóc bạc bắt tay với Ma Vương mắt đỏ, “Chúng ta hát vang trong địa ngục!”

— Severus, lúc này ta nhất định sẽ thắng, nhất định!

16. Chương 16: Dòng Họ Cùng Vinh Quang

Từ ngày đó về sau, người nam nhân kia bình thường trở lại, tựa như không có xảy ra sự kiện “Cứng đờ ở Hẻm Xéo”.

Đứa bé dùng khóe mắt nhìn lướt qua nam nhân yên tĩnh ngồi đọc sách bên cạnh, trên khuôn mặt sắc bén không có biểu tình gì, chuyên chú mà bình thản, tuy rằng cau mày, cũng chỉ là đang tự hỏi.

— Giống như một người không có việc gì!

Trong lòng con rắn nhỏ hừ một tiếng, quay đầu chuyên chú nhìn vạc ma được của mình.

— Nó không thể quên cảm nhận ngày đó sau khi nó tiễn Lily đi lại phải đứng một mình ở cửa hàng đồ ngọt, chờ rất lâu cũng không thấy nam nhân xuất hiện. Nôn nóng, lo lắng, áp lực, bức dọc. . . Trong lòng nó thề vô số lần, nếu nam nhân xuất hiện nó nhất định phải hung hăng mắng y một trận.

— Đồ chết tiệt! Cự nhiên ỉnh leo cây!

Cuối cùng nó cũng chịu không được, bắt đầu đi khắp nơi tìm kiếm. Từ con đường đông đúc dòng người dần dần chuyển vào một con hẻm nhỏ quanh quẽ, cho đến khi ở một chỗ rẽ đột nhiên phát hiện nam nhân co quắp ngồi dưới đất, biểu tình mờ mịt trống rỗng. Nó liềm lĩnh xông qua, nắm lấy cổ áo nam nhân lớn tiếng mắng, gầm thét. Nó không quên khí tức truyền ra từ thân thể của y lúc ấy – mê mang mà tuyệt vọng.

Người luôn luôn cường thế kia lúc này tựa như một bức tượng, thân thể hư nhược, thần sắc mỗi mảy, bất kỳ người nào có mắt nhìn đều có thể thấy rõ ràng sự suy yếu của y.

— Còn có cái dấu ấn khắc trên làn da tái nhợt kia, đó là cái gì?

Con rắn nhỏ nhớ đến Taren trêu đùa cho nó xem bài báo kia, lúc ấy nó hung hăng khinh thường bức ảnh tận lực quay chụp này, nhưng lúc này đứa bé từ nhỏ lớn lên ở khu dân nghèo nghĩ tới một ít chuyện không tốt.

— Không thể nào, nam nhân mạnh mẽ như vậy, tuyệt sẽ không bị người. . .

— Ngay lúc đó nó hung hăng lay động đối phương, cho đến khi con người không có tiêu cự kia rốt cục ngừng tụ ánh sáng. Nam nhân nhìn nó, nhìn chăm chăm thật lâu, sau đó dang tay ôm chặt nó vào lòng. Nó có thể cảm nhận được đối phương cực lực áp chế nhưng thân thể vẫn đang run rẩy, tiếng thở hổn hển đứt quãng cùng tiếng rên rỉ khàn khàn như có như không từ đỉnh đầu truyền đến.

Nó không biết nam nhân bị làm sao, đối với người mới quen không đến một tháng nhưng lại khiến nó sinh ra tình cảm quyến luyến này, nó theo bản năng không muốn nhìn thấy biểu hiện yếu ớt của đối phương. Để mặc cho cánh tay mạnh mẽ ôm chính mình thật chặt, con rắn nhỏ không được tự nhiên an ủi Xà Vương, “Ông như vậy thật quá khó coi, nếu để Taren biết thì sẽ cười cho coi.”

“Không nên diễn trò ở chỗ ngu ngốc này ột đám không có đầu óc xem.” . . .

Thật lâu, nam nhân không còn run rẩy, nhưng cũng không buông nó ra, mà là bất ngờ mang theo nó trực tiếp đến Spinner’s End. Ném nó về nhà, sau khi vứt mấy thứ đồ vật vừa mua cho nó, nam nhân một câu cũng chưa nói, quay người lại một lần nữa dọn chỗ biến mất khỏi tầm mắt của nó.

Con rắn nhỏ mơ hồ hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì. Một mặt dùng răng độc non nớt phun nọc độc, một mặt nhớ lại tất cả mọi chuyện xảy ra hôm nay.

— Nam nhân giấu diếm nó rất nhiều chuyện, nhưng nó không thể tùy tiện hỏi. – Đó là bí mật của đối phương, việc riêng của đối phương. Cũng giống như chính nó cũng có những chuyện tuyệt không muốn để cho người khác biết đến. Vì vậy đối với biểu hiện kỳ quái của nam nhân, nó lựa chọn tôn trọng.

— Cho nên có thể nói Severus Snape quả thật là một tiểu xà Slytherin trời sinh, không phải sao?

Đứa bé kết thúc hồi tưởng cũng hoàn thành ma được trong tay, nghiêm túc đồ vô lộ, sau khi dán kín miệng lộ, nó say mê nhìn nhan sắc trong suốt kia.

“Không đủ tinh thuần.” Một bàn tay lớn cầm lấy lộ ma được từ trong tay nó, đặt ở trước mắt nhìn, “Khi quấy chưa nắm chắc được tốc độ. Cho vỏ quả sung vào chậm hai giây. Cuối cùng không kịp thời làm lạnh.” Bình tĩnh đánh giá, tình chuẩn vạch trần những điều chưa hoàn hảo, ở vấn đề ma được Severus tận lực ít chạm chọc những thiếu sót của đứa trẻ, bởi vì y hiểu rõ hơn bất cứ kẻ nào, đứa bé trước mắt đã làm rất tốt rồi, chỉ là dùng tiêu chuẩn của đại sư ma được mà nói thì vẫn còn kém một chút.

Gật gật đầu, thu hồi lộ ma được đặt lên kệ cất giữ, đứa trẻ nhìn người đang sắp xếp lại dụng cụ làm ma được, do dự hỏi ra mục đích hôm nay, “Khi khai giảng, người sẽ đưa ta đến nhà ga sao?”

Nghe được câu hỏi của nó, động tác của nam nhân rõ ràng dừng một chút.

“Ta sẽ đưa người cùng Eileen đi.” Bình tĩnh trả lời, y không có bỏ qua nụ cười thật to lộ ra trên khuôn mặt của con rắn nhỏ – thôi thì tạm thời xem như nụ cười mà khoe miệng nâng lên vượt qua 30 độ là thật to đi.

— Tiểu quỷ này phát điên!

Kỳ thật trong lòng y có chút cảm kích sau sự kiện Hẻm Xéo đứa bé cái gì cũng không hỏi, mặc dù có đôi khi nhìn lên y, nhưng đối phương cũng không có ý rình mò việc riêng tư của mình.

— Nếu là đám sư tử chán sống kia, nhất định sẽ nghĩa chính ngôn từ đeo bám lấy người hỏi lung tung này nọ, dùng để thể hiện người có vị trí trong bộ não không có quá nhiều không gian của bọn họ.

— Loài rắn không cần tình bạn của sư tử!

Y không cần thứ tình bạn thoát nhìn lúc bình thường vô cùng quan tâm người, nhưng đến thời khắc mấu chốt lại vì “Lợi ích vĩ đại nhất” chết tiệt mà đẩy người vào hố lửa.

Y muốn chính là người bạn ở bất cứ thời điểm nào đều có thể hiểu được quan tâm để lại cho người không gian cá nhân đầy đủ. Muốn người bạn cho dù thân phận đối lập cũng sẽ không chỉ trích người – giống như nhà Malfoy, dù cho cuối cùng biết mình là gián điệp, bọn họ cũng chưa từng trách móc mình.

Đứa trẻ là Slytherin trời sinh, cho nên cả hai có thể hiểu biết lẫn nhau. Cho dù linh hồn giống nhau, nhưng khi kinh nghiệm nhân sinh của hai người bất đồng, hai người cũng sẽ có khác biệt.

Hiện tại Severus đã có thể tách biệt đứa trẻ cùng chính mình ra, bọn họ có thể làm bạn, những người bạn tâm linh tương thông, nhưng họ cũng không phải là một. Đứa trẻ có nhân sinh của mình, y chỉ cần yên lặng nhìn, khi cần thiết đẩy nó một chút – Slytherin chiếu cố chính mình, đứa trẻ không thể không hiểu chuyện này!

“Tiểu Severus đến trường, đừng quên viết thư a.” Taren, vĩnh viễn đến vô tung đi vô ảnh trong trang viên Prince, lại một lần đột nhiên xuất hiện. Đối với lão nhân hành tung quỷ dị này, hai con rắn lớn nhỏ hiển nhiên đều đã thành thói quen.

—— Không phải nói rắn mới là loài động vật ẩn nấp giỏi nhất sao?

“A, nha.” Con rắn nhỏ trả lời qua loa, nhưng một giây sau đã bị lão nhân ôm vào trong ngực.

“Taren, thả con xuống, con đã nói con không phải con nít!” Đứa trẻ đỏ mặt chỉ trích, thế nhưng đối phương cười vô cùng bình thản, thân thiết vuốt ve mái tóc đứa bé, lão nhân ôn hòa nhìn con rắn nhỏ đang tức giận.

“Thông thường chỉ có con nít mới nói mình không phải con nít!” Taren trêu tức cười, sung sướng nhìn mặt đứa trẻ tóc đen càng đỏ hơn. – Đứa cháu trai nhỏ đáng yêu của ông thật đúng là dễ thẹn thùng mà!

“Nhớ kỹ a, con ta...” Lão nhân đột nhiên thu hồi biểu tình đùa giỡn, xoay đầu đứa bé đến góc độ có thể đối mặt với ông. “Con là đứa cháu ngoại ta thương yêu nhất, tự hào nhất.”

Taren nghiêm túc nhìn đứa bé, con người màu nâu đậm lộ ra chăm chú hiếm thấy, “Bất cứ lúc nào, cũng phải nhớ kỹ điều này, Severus.” Cái tên cuối cùng lão nhân nhấn thật nặng, phảng phất không phải nói ột mình đứa trẻ nghe.

Sững sờ hồi lâu, đứa bé đỏ mặt gật đầu thật mạnh, “Con biết, con sẽ nhớ kỹ.”

Taren đặt đầu đứa bé lên vai của mình, lướt qua thân thể nhỏ nhỏ nhìn người nam nhân đang im lặng nhìn chăm chăm ông, “Nhớ kỹ, Severus / Severus.”

Nam nhân nhắm mắt lại, sau đó lại kiên định mở ra, thông thả mà trịnh trọng gật đầu.

—— Ta sẽ nhớ kỹ, vĩnh viễn!

—— Ta vĩnh viễn xem đây là vinh quang, vẻ vang vì là cháu trai của Taren, vẻ vang vì dòng họ Prince!

“Rất tốt.” Buông đứa trẻ, lão nhân mỉm cười nói với hai người, “Hiện tại quý ngài nhỏ của chúng ta cần phải về nhà ngủ một giấc, sau đó chuẩn bị công việc khai giảng của mình một chút. Còn phải nhớ mang lời hỏi thăm của ta ẹ của con.”

—— Khi đứa trẻ đến trang viên Prince lần thứ ba, Taren liền đưa khóa cổng cho nó, như vậy lúc nào nó muốn tới thì cũng có thể tới.

Đứa trẻ chỉnh lại quần áo một chút, cầm lấy khóa cổng rời đi. Trước khi đi hai cặp con người đen nhìn nhau một cái, sau đó lập tức tách ra.

—— Không có lưu luyến, họ đều phải tiến lên phía trước theo con đường của chính mình, tuyệt không quay đầu lại!

“Thật là một đứa bé tốt, đúng không?” Nhìn Severus, lão nhân cảm thán nói, “Có thể nhìn thấy nó lớn lên thật tốt.”

“Chỉ cần đầu óc của nó không bị sự tử đồng hóa.” Mặt lạnh thản nhiên trả lời.

“Severus, ma được là không có thành kiến học viện.” Taren ôn hòa nói, nhìn thấy biểu tình khinh thường trong dự liệu của thanh niên, giống như vừa mới nuốt con sên.

“Nhưng đám sự tử vĩnh viễn không cách nào nhận thức được vẻ đẹp của ma được! Bọn chúng chỉ biết ngu xuẩn dùng đũa phép biểu hiện trong đầu óc phế thải của chúng còn lại một chút năng lực tự hồi! Nhưng trên thực tế cái không gian bé nhỏ kia được giữ lại chỉ vì nhồi nhét vào càng nhiều thứ phế thải hơn nữa!” Vị đại sư ma được vĩnh viễn không thừa nhận sự tử có năng lực trở thành đại sư ma được khinh thường nói.

“Đúng vậy, ma được không có thành kiến học viện, nhưng mà. . .” Như thuyết phục chính mình, lão nhân gật gật đầu, “Nhưng mà con người thì có thành kiến ngành học. Khi ta đến trường có không ít người thậm chí không tin ma được học là ma pháp.”

“Bởi vì chúng không biết Muggle không làm được ma được. Cho nên vĩnh viễn không cách nào hiểu được khi chế ma được phải đưa chuẩn xác ma lực vào như thế nào.”

“Phù thủy có thể không chế ma lực vô cùng tốt đều có một linh hồn tinh khiết. – Linh hồn của đại sư ma được vĩ đại là thuần khiết.”

Nhìn nam nhân có chút kinh ngạc, “Phải biết rằng trong quá trình chế ma được ma lực sẽ được chậm rãi rót vào, dòng chảy ma lực chậm rãi này không giống khi phóng thích chú ngữ, đó là chuyện hoàn thành trong nháy mắt, không cần nghị lực cường đại cùng lực tập trung từ đầu đến cuối.

Nhưng ma được lại cần. Muốn chế tác ra ma được hoàn mỹ, luôn luôn đòi hỏi đại sư ma được đầu nhập toàn bộ tinh lực cùng thể lực, lại còn cần tinh chuẩn nắm chắc mức độ cùng tốc độ ma lực đưa vào. – Xét theo một góc độ nào đó, ngay cả đại sư chú ngữ vĩ đại nhất cũng chưa hẳn có thể làm được điểm này. – Severus, ta nghĩ chưa từng có người nào nói những điều này với con.”

Đại sư ma được trẻ tuổi gật gật đầu, những điều này y biết, nhưng y vẫn không cách nào nói được cụ thể như Taren. Hơn nữa y không hề biết chế ma được lại còn có thể quan hệ đến vấn đề linh hồn.

— Đồng thời y cũng không tin lắm, bởi vì y cảm thấy linh hồn của mình đã không hề tinh khiết, nó đã sớm bị ô nhiễm. Nhưng y không có cách nào phản bác lời của Taren, bởi vì sâu trong nội tâm, y cũng tin tưởng vững chắc điểm này.

“Nhớ kỹ, đây là gia huấn nhà Prince.” Cuối cùng lão nhân nghiêm túc nói.

— Trái tim dơ bẩn vĩnh viễn không cách nào va chạm vào chân lý linh hồn. Severus à, thật ra linh hồn con chưa bao giờ sa đọa, nhưng không biết đến khi nào con mới có thể ý thức được điều này. . .

“Chúng ta lấy ma được để kiêu ngạo, quá trình chế tạo chính là quá trình chúng ta giành lấy vinh quang.”

“Đúng vậy.” Khuôn mặt lạnh lùng thoáng nhu hòa một chút, con người đen trắng bỗng nhiên lên ánh sáng, “Đề cao danh vọng, giành lấy vinh quang, thậm chí. . . Ngăn cản tử vong!” Hai vị đại sư ma được nhìn nhau cười.

— Đây là, kiêu ngạo thuộc về Prince!

17. Chương 17: Thời Gian Cùng Thư Tín

Severus thân yêu,

Nhận được thư của con, ông và Prince đều rất vui. Nhưng sao con có thể nhẫn tâm chỉ viết một câu đơn giản “Khá tốt” như vậy? Phải biết rằng chúng ta khoảng một tháng mới có thể thu được một bức thư của con, loại thái độ qua loa này thật sự làm ông rất thương tâm. Tiểu bảo bối Sev của ông cứ nhiên không muốn để ông ngoại của mình biết tình huống ở trường đến như vậy! Lần sau nhớ kỹ nhất định phải viết hết một tấm da dê nghe không !

Làm một trưởng bối quan tâm con, lại phải bắt đầu dĩ thông qua phương pháp khác để biết được tình huống của con. Về phần có phải là sự thật hay không, bọn ta không thể nào khảo chứng, cho nên để bọn ta có thể biết tình huống chân thật của con, mau chóng gửi thư về đi con à.

Một ít tình huống mà bọn ta thông qua cách khác biết được, hy vọng có thể có ích cho việc học tập của con.

Đối với việc con vào Slytherin, bọn ta đều thật vui mừng, cũng cho rằng là hiển nhiên. Tuy rằng ông là Ravenclaw còn Severus chưa từng học Hogwarts, nhưng bọn ta đều tôn trọng sự lựa chọn của con. Tin rằng con sẽ trở thành một Slytherin vĩ đại.

Về vấn đề kết bạn của con, tuy rằng khi tộc trưởng Malfoy tự viết thư gửi Severus đã nhắc đến, hình như Slytherin rất không thích con thân cận với một nữ sinh Gryffindor, nhưng chúng ta cho rằng con có quyết định của bản thân mình.

Lily là một cô bé không tệ, lại là bạn của con. Làm trường bồi dưỡng hữu của con, ông không chủ trương việc chọn lựa bạn bè mà lại có thành kiến học viện trong đó. Đương nhiên quyền quyết định cuối cùng là của con.

Về phần lời phản đối trong Slytherin, con có thể không cần để ý tới, loài rắn biết tự chiều cố bản thân, đây là lời khuyên Prince cho con.

– Slytherin không cần người khác thừa nhận, chúng ta chỉ giữ gìn kiêu ngạo cùng lý tưởng của mình. Cho dù là con đường trần ngập bụi gai, chúng ta cũng sẽ tiến về phía trước, tuyệt đối không quay đầu lại.

Ông nhớ rõ đây là thủ tục của Slytherin. Bà nội tốt nghiệp từ xà viện của ông nói cho ông biết, đồng thời câu này cũng được Prince tán thành.

Cho nên, con của ta, đừng quên lời ông nói với con – ông tự hào vì con!

Cuối cùng kèm theo lời hỏi thăm ân cần của Prince – “Chiếu cố chính mình. Không được thua lũ sư tử chết tiệt!”

Yêu con, Taren.

~Ngài Taren Prince, ngài Severus Prince thân mến,

Nhận được quà của hai người con thật sự rất vui. Mấy quyển sách ma pháp cùng búp bê ma pháp đáng yêu này đều khiến con thích đến không nỡ buông tay, con thật sự không biết phải biểu đạt lời cảm ơn của con như thế nào.

Đối với việc hai người bảo Sev chưa bao giờ kể chuyện ở trường cho hai người biết, con vô cùng lý giải. Cho dù ở trường, cậu ấy cũng rất ít nói chuyện. Nhưng con biết Sev chỉ là không được tự nhiên thôi.

Thế nhưng rất nhiều người không hiểu, hơn nữa bởi vì sự phân tranh giữa Slytherin và Gryffindor, rất nhiều người không tán thành tình bạn của chúng con. Đặc biệt là James Potter và Sirius Black, bọn họ thật sự rất đáng ghét, thường xuyên liên hợp nhau đi khi dễ người khác!

Nhưng cũng may trước khi Sev đến trường đã học một ít ma pháp, đa số tình huống đều sẽ không chịu thiệt, nhưng có mấy lần bị thương nhẹ. Con thật sự rất tức giận!

May mà Slytherin có vẻ như không tệ với Sev lắm, tuy con nghe nói lúc đầu cậu ấy phải chịu lạnh nhạt vì thân thể của mình, nhưng sau này chậm rãi tốt hơn, bởi vì Sev tài năng xuất chúng mà.

Lại có một học trưởng tên là Lucius Malfoy rất quan tâm cậu ấy, vị học trưởng kia là huynh trưởng Slytherin, cho nên những người khác cũng không dám gây chuyện với Sev.

Con thường thấy hai người xuất hiện cùng nhau. Nhưng con không thích Malfoy, bởi vì ánh mắt hằn nhìn con rất khinh miệt, có một lần hình như còn muốn mắng con, nhưng lại bị Sev cản. Nếu James Potter cũng có thể tiếp nhận ý kiến của người khác thì tốt rồi! Hắn thật sự rất đáng ghét!

Yên tâm đi, nếu Sev xảy ra chuyện gì, con sẽ lập tức báo cho hai người. Lần này con mượn cú mèo của Sev hồi âm cho hai người, cậu ấy hình như không quá cao hứng, là vì hai người tặng quà cho cậu ấy không nhiều bằng cho con sao? Sao có thể như vậy được? Sev thật sự rất không được tự nhiên !

Trần ngập tò mò cùng chờ mong về giới ma pháp, Lily.

~~Lily thân ái,

Cám ơn con nói tình hình của Severus cho chúng ta biết. Là người rất quan tâm nó, trong thời gian dài không thể biết tình trạng của nó là chuyện rất thống khổ. Nhưng đúng như lời con nói, cậu bé nhà chúng ta rất không biết cách diễn đạt, cho nên ta hy vọng việc trao đổi giữa chúng ta có thể là một bí mật nhỏ được giữ gìn trong thời gian dài, con có đồng ý không?

Về phần xung đột giữa James Potter và Severus, ta nghĩ ngoại trừ vấn đề về học viện hẳn còn có chút hiểu lầm nhỏ. Đối với loại tranh đấu giữa các thiếu niên, làm một thực nữ nên cố gắng tránh tham gia vào. Đương nhiên hành vi hai đánh một là sai lầm, nhưng chúng ta tin tưởng Severus có năng lực giải quyết vấn đề nhỏ của chính mình. Nếu sự việc thật sự xảy ra đến mức làm người ta tiếc nuối, văn phòng giáo sư là nơi tốt nhất để giải quyết vấn đề.

Hơn nữa một khi thiếu niên xúc động lên, thì chẳng ai có thể ngăn cản được, bất kể kẻ nào ngăn cản đều sẽ trở thành chất xúc tác. Cho nên Lily thân yêu, con là một cô bé thiện lương dừng cảm mà lý trí không phải sao? Có lẽ chúng ta có thể suy nghĩ thử xem? Dùng phương pháp khác giảm bớt phân tranh giữa các thiếu niên một chút?

Thật cao hứng con có thể thích thể giới ma pháp, chân thành mong ước con có thể hạnh phúc.

Cuối cùng, con cú mèo bay theo trở về sẽ làm phương thức liên hệ sau này của chúng ta.

Bằng hữu của con, Taren, Severus.

~Ngài Taren, ngài Severus thân mến,

Gần đây trong trường học đã xảy ra một chuyện rất đáng ghét, đồng thời cũng là trận đấu xảy ra giữa Sev và Black.

Từ lần trước nhận được thư của hai người, con liền tận lực thường xuyên xuất hiện ở trước mặt Potter, bởi vì con nhận ra nếu có con ở bên cạnh, hẳn ta sẽ chịu im lặng một chút.

Nhưng điều này lại không dùng được với Black, hẳn cảm thấy là Sev sai khiến con ly gián quan hệ giữa hắn và Potter. Con thật sự rất tức giận! Tuy rằng không thích Slytherin — ngoại trừ Sev — nhưng những học sinh họ Black khác đều biểu hiện rất giáo dưỡng, chỉ có Sirius Black luôn thích gây phiền toái.

Ngày đó bọn họ lại đã xảy ra tranh chấp, bởi vì Black nói Sev sớm muộn gì cũng sẽ trở thành sủng vật của học trưởng Malfoy! — Black là tên khốn kiếp! Con nhận định!

Sau đó Sev liền tranh luận với hắn. Tiếp đó Black tranh cãi không lại Sev, mà bắt đầu nói xằng nói bậy, hẳn thế nhưng lại nói ngài Severus Prince là..... Nga, từ ngữ vô lễ như vậy con thật không biết phải nói như thế nào! Hẳn nói ngài Prince là tình nhân của tộc trưởng Malfoy! Còn nói trên báo chí đều nói hai người bọn họ cùng một chỗ tình chàng ý thiếp !

– Con quả thực không biết hắn đang nói gì, ngay cả một đứa bé gái như con cũng không tin loại báo lá cải này, hẳn cứ nhiên tin tưởng lại còn tùy tiện nói lung tung !

Sau đó Sev liền tức giận, cho tới bây giờ con chưa từng thấy cậu ấy tức giận đến như vậy. Cậu ấy rút đũa phép cho Black một cái tiểu ác chú, ngay sau đó hai người liền đánh một trận. Lúc đầu còn dùng đũa phép, sau lại liền biến thành dùng nắm đấm đánh nhau, giống hệt như mấy thiếu niên ở thế giới Muggle! Nếu không phải Remus Lupin vẫn lôi kéo Potter, hẳn cũng đã nhào lên giúp rồi.

Cuối cùng là giáo sư McGonagall tách hai người họ ra, khi đó mặt của Sev bị sưng lên, môi cũng rách, trên người hình như còn bị gãy xương. Nhưng cậu ấy một tiếng cũng không nói. — Sev thật sự rất lợi hại!

Sau lại giáo sư McGonagall trừ mỗi người năm mươi điểm, cũng phạt cấm túc Black ba tháng. Nghe nói hiệu trưởng còn tìm hai người nói chuyện, nhưng nội dung con cũng không biết.

Sev phải ở bệnh thất ba ngày, con cảm thấy hai người nên đến thăm cậu ấy.

Có chút lo lắng, Lily.

~Hai. Tên. Khốn. Kiếp. Các. Người. Không. Được. Tiếp. Tục. Lợi. Dụng. Li. Ly!!! – Severus Snape

~Ngài Taren, ngài Severus thân mến,

Con không biết sao mà Sev biết con đang viết thư cho hai người, nhưng cậu ấy đã biết, hơn nữa cậu ấy phớt lờ con. Con thật đau lòng a! Cậu ấy cảm thấy con lừa gạt cậu ấy sao? Con thật sự không muốn mất người bạn như cậu ấy a!

Con nên làm sao bây giờ?

Mờ mờ, thương tâm, khổ sở, phiền muộn Lily.

~Severus thân yêu,

Rất xin lỗi về việc liên hệ với tiểu thư Lily Evans sau lưng con, nhưng ông nghĩ con có thể hiểu sự lo lắng cùng nhớ thương mà một lão nhân dành cho đứa cháu ngoại duy nhất của mình. Bởi vì con không muốn viết thư nói cho bọn ta biết tình hình của con nên bọn ta đành phải tìm hiểu một chút tin tức từ chỗ Lily, nếu việc này khiến con cảm thấy khó chịu, chúng ta thành thật xin lỗi con. Hơn nữa sẽ lập tức dừng loại liên hệ này. Con nói thế nào, Sev?

Tuy rằng bọn ta từng nói sẽ tôn trọng quyết định lựa chọn bạn bè của con, nhưng đối với thái độ gần đây của con, tiểu thư Lily Evans tỏ ra cực kỳ lo lắng và bối rối, nếu là vì chúng ta trao đổi thư từ khiến cho con sinh ra nghi ngờ về tình bạn với tiểu thư Evans, bọn ta sẽ cảm thấy thật tiếc nuối.

Nếu vì chuyện này mà gây trở ngại cho tình bạn tốt đẹp của các con, bọn ta cũng sẽ cảm thấy rất rất khổ sở. Nếu bởi vậy làm con mất đi lòng tin đối với bọn ta, bọn ta cũng sẽ vô cùng thương tâm.

Cho nên Severus, con có đồng ý cho Lily cùng bọn ta một cơ hội sửa sai hay không?

Cuối cùng ông tin rằng con sẽ không cự tuyệt giúp bọn ta mang một món quà nho nhỏ cho Lily đúng không?

Vĩnh viễn yêu con, Taren, Severus [Taren viết thay]

~Lily thân ái,

Ta nghĩ đây có lẽ là bức thư cuối cùng bọn ta gửi cho con, cảm ơn con giúp bọn ta quan tâm chiều cố Severus trong khoảng thời gian gần đây, nhưng những việc sau này nên để lại cho chính nó giải quyết đi.

Đối với chuyện bí mật nhỏ giữa chúng ta mang đến phiền phức cho tình bạn của các con ta cảm thấy thật có lỗi, nhưng ta nghĩ cậu bé không được tự nhiên nhà ta vẫn đồng ý bắt tay giảng hòa với con, dù sao con là một cô gái đáng mến như thế, lại giữ vững tình bạn tốt với nó nhiều năm như vậy.

Con cú mèo nhỏ này tặng cho con làm lễ vật đi, bọn ta đã nói cho nó hiểu sau này phải nghe lời con.

Lần thứ hai tặng lời chúc phúc chân thành nhất.

Bằng hữu vĩnh viễn của con, Taren, Severus.

~~Đối với việc làm của các người ta chỉ có thể sử dụng từ “Ngu xuẩn” để hình dung, hy vọng về sau các người có thể bảo vệ đầu óc của mình cho tốt, không cần lo lắng cho nó bị quỷ khổng lồ hôn!— Severus Snape.

Ngài Taren, ngài Severus thân mến,

Sev làm hòa với con rồi, Lily rất vui về a! Lần này sử dụng cú mèo của Sev hồi âm cho hai người, cậu ấy không tức giận. Sau này Lily còn có thể liên lạc với hai người như vậy không?

Vui vẻ, Lily.

.....

Tóm lại thời gian trôi qua trong lúc cú mèo vận chuyển thư từ cùng quà tặng, khi bọn nhỏ đột nhiên bừng tỉnh, thời gian một năm đã qua. Xe lửa Hogwarts trước sau như một chỗ đầy học sinh từ tòa lâu đài cổ xưa đến nhà ga chín ba phần tư.

Những phiền toái bé nhỏ lú lú ríu chạy đến trước mặt phụ huynh khẩn thiết miêu tả những việc xảy ra trong một năm. Gia đình quý tộc cổ xưa vẫn duy trì đáng điều tao nhã, ngẩng cao đầu biến mất khỏi nhà ga. Những cô chàng đến từ thế giới Muggle còn phải tiếp tục chuyến hành trình của họ, mà gia đình phù thủy bình thường thì cùng mọi người cười nói vui vẻ.

Đứa bé áo đen tạm biệt cô gái mắt lục tóc đỏ, đôi mắt hắc diệu thạch to tròn nhanh chóng xác định phương hướng của mình.

Kiểm chế sự kích động của mình, nó lao vào lòng một người phụ nữ mắt đen tóc nâu, nhỏ giọng thì thầm. Hình như đang oán trách đối phương nên nghỉ ngơi cho tốt chứ không nên tới đón nó, nhưng khuôn mặt bé nhỏ che giấu sau áo khoác của người phụ nữ lại lộ ra sự vui sướng rất rõ ràng.

Hai nam nhân bên cạnh, một người cao gầy mà âm trầm, một người hiền lành và ôn hòa, bọn họ yên lặng nhìn chăm chú hình ảnh này. Nụ cười im ắng không biết lúc nào nào hiện lên trên gương mặt của hai người, cho dù là nam nhân lạnh như băng âm trầm kia cũng không ý thức được khóe miệng của mình đã nâng lên hơn ba mươi độ.

“Như vậy chúng ta về nhà đi?” Lão nhân ôn hòa vui vẻ nói.

Người phụ nữ ôm đứa bé kinh ngạc nhìn lão nhân. Trên khuôn mặt tiều tụy tràn ngập khó tin.

“Chỉ là cùng nhau ăn một bữa cơm thôi, thỉnh thoảng trở về nhìn xem một chút cũng không có gì không được.” Lão nhân từ ái nhìn người phụ nữ, chỉ là trong biểu tình nọ ẩn chứa chút bi thương.

“Đi thôi.” Nam nhân vẫn luôn trầm mặc đông cứng nói.

Bốn người nắm khóa cổng về trang viên Prince.

– Ai cũng không ngờ đây là lần họp mặt duy nhất và cũng là lần họp mặt cuối cùng của toàn bộ gia tộc Prince sau khi Eileen Prince bị trục xuất khỏi gia tộc. Có lẽ vị Prince lớn tuổi đã sớm nhận ra, nhưng ông không nói gì cả. Hiện tại bọn họ thật vui sướng, không phải sao?

18. Chương 18: Rời Đi Cùng Lựa Chọn

1h sớm tháng 8 năm 1972 trời không âm u, thế nhưng ngọn núi phía sau trang viên Prince lại tràn ngập bi thương. Một ngôi mộ mới tinh đứng sừng sững trên sườn núi xanh biếc, trên bia đá cẩm thạch trắng ngần khắc sâu hàng tề văn đen thẫm. Nét chữ thon dài mà sắc bén.

Lời văn rất dài, gần như ghi lại toàn bộ nhân sinh của Taren Prince – từ khi sinh ra đến lúc tử vong, ông đã bước từng bước đến hết cuộc đời như vậy. Gia chủ đời thứ mười hai của gia tộc Prince, hiện đã vĩnh viễn ngủ say nơi thung lũng an bình lặng tĩnh này, giống như nụ cười lúc ông còn sống, khiến người ta cảm thấy vô cùng ấm áp.

Người đến viếng rất nhiều, có bạn học và giáo sư thời ông còn đi học, cũng có bạn bè mà ông kết giao sau này. Khác với rất nhiều tang lễ ở thế giới ma pháp, mỗi học viện đều có người đến tham gia lễ truy điệu.

Ravenclaw, Hufflepuff, Gryffindor, Slytherin cùng tập trung ở chỗ này, sư tử và độc xà luôn luôn xung khắc như nước với lửa, lúc này lại bình an không gây hấn. Bọn họ chỉ đến để tiễn đưa một lão nhân, một lão nhân đáng giá tôn kính.

“..... Khi ông ấy đến thế giới này, ông ấy chỉ có một mình; Khi ông rời đi thế giới này, ông ấy hạnh phúc. Rất nhiều người sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ ông, cuộc đời của ông ấy sẽ được ghi vào sử sách, lý tưởng của ông ấy sẽ được lưu truyền.....

Ông ấy cứ rời khỏi như vậy, bất kể có nhiệt tình yêu thương thế giới này bao nhiêu, cũng bất kể trên đời có bao nhiêu người yêu thương ông ấy thế nào. Ông ấy không nghe thấy lời níu giữ của chúng ta, nhưng chúng ta sẽ nhớ kỹ tên của ông ấy – Taren Prince, sinh ra trong hy vọng, lớn lên trong chiến hỏa, rời đi trong chúc phúc. Ông ấy rời đi bình tĩnh mà lại đột ngột, thậm chí ông ấy không để cho những người yêu thương mình cơ hội ôm lấy ông. Nhưng khi ông ấy nhắm hai mắt lại, ông ấy sẽ nghe được lời cầu nguyện của chúng ta, sẽ cảm nhận được lời chúc phúc của chúng ta.....

Ông ấy là một người vĩ đại, Merlin phù hộ linh hồn ông!”

Albus Dumbledore, vị bạch phù thủy lớn tuổi, hiệu trưởng Hogwarts dùng ngữ điệu tràn ngập bi thương cùng ca ngợi đọc điệu văn cho Taren Prince, vị gia chủ quá cố của gia tộc Prince. Trong đôi mắt mà lam của cụ chợt hiện ra ánh lệ, nhưng khuôn mặt già nua lại kiên định dị thường.

Trước mộ bia, Eileen Prince Snape khóc ngã xuống đất, con trai của bà, Severus Snape dùng cánh tay mảnh khảnh cố sức đỡ lấy bà. Cậu bé mở to đôi mắt đen bóng, không cho chất lỏng bên trong chảy ra, nhưng trên

khóe mắt và lông mi của nó lại vẫn hiện rõ vết nước mắt. Khuôn mặt nhỏ nhắn căng chặt, hàm răng cắn lấy môi dưới, thân thể gầy yếu hơi hơi run rẩy, nhưng lại quật cường không chịu phát ra bất kỳ âm thanh gì.

– Đứa bé mười hai tuổi ngay lập tức trưởng thành lên rất nhiều.

Nam nhân tóc đen mắt đen cam lặng mà xa cách đứng một bên. Về mặt y chỉ có một mảnh trống rỗng, lặng lẽ đến mức thậm chí không cảm giác có sinh khí. Thân hình cao gầy được hắc bào bao bọc đứng thẳng tắp, tấm lưng buộc chặt cứng ngắc, hai tay giấu trong hắc y siết chặt lấy nhau, móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay, mơ hồ có thể ngửi thấy mùi máu.

Hai mắt của y khô ráo, trong mắt không có một giọt nước mắt; Sắc mặt y tái nhợt, trên mặt không chút huyết sắc; Bờ môi của y xanh tím, trên môi không còn sức sống. Y đứng ở chỗ đó, lẳng lặng, nhưng không một ai dám đi quấy rầy y. Xung quanh y giống như chân không, áp khí trầm thấp băng lãnh khiến những người muốn thử đều lùi bước.

– Y cần bình tĩnh. Y phải bình tĩnh.

Mọi người nối tiếp nhau đặt hoa trước bia mộ, động tác của mỗi người đều vô cùng thành kính. Bọn họ tiến đưa lão nhân ngủ say ở nơi này.

Severus không biết lễ tang kết thúc khi nào, cũng không biết khi nào mà cả ngôi mộ cũng chỉ còn một mình y. Khi y rốt cục tỉnh lại từ những suy nghĩ sâu lắng, trên sườn núi phủ kín cỏ xanh chỉ còn tấm bia mộ màu trắng cùng những đóa hoa xinh đẹp.

– Y, là sinh mệnh duy nhất còn sót lại ở nơi chỉ tồn tại hắc ám này.

Đi chậm chậm đến trước mộ, y nhìn chăm chăm vào mộ bia. Lão nhân ôn hòa từ ái kia ngủ say ở nơi này. Tuy thời gian hai người họ quen biết không đến một năm, nhưng y sớm xem lão nhân là trưởng bối, là thân nhân của mình. Kiếp trước cô độc cả đời, đến khi chết cũng chỉ có tên nhãi nhà Potter ở bên cạnh khiến y chết không nhắm mắt. Kiếp này lại có thể quen biết lão giả cơ trí từ rất sớm, y rất cảm kích, rất vui mừng.

Hiện tại lão nhân này cũng đi rồi, nhớ lại cuộc nói chuyện ngày đó giữa ông ấy và mình, Severus hiểu được Taren Prince chưa bao giờ lưu luyến một cuộc sống trường sinh. Ông nói rằng mình rất hạnh phúc, có thể ở những ngày tháng cuối đời giải hòa với con gái, nhận lại cháu ngoại, thậm chí Merlin còn tử tế để cho ông nhìn thấy cháu ngoại trưởng thành sau này nữa chứ.

– Vậy, đã quá đủ rồi.

– Không, mấy thứ này không đủ, rất không đủ!

Lão khốn kiếp chết tiệt xem người khác như thăng dần mà đem ra đùa giỡn! Tại sao không nói sớm một chút, tại sao không nghĩ cách kéo dài sinh mệnh, tại sao đến cuối cùng vẫn có thể bình tĩnh như vậy!

– Ta, là đại sư ma được vĩ đại nhất a!

Severus cắn chặt răng, hai mắt vẫn trống rỗng như trước, nhưng lại gắt gao nhìn chăm chăm khối mộ bia kia. Y hiểu rõ hơn bất cứ kẻ nào, cho dù đến giây phút cuối cùng của cuộc đời, người mà lão nhân lo lắng nhất vẫn luôn là chính mình – một đứa cháu ngoại không thể tính là cháu ngoại của ông.

“Severus,” Lão nhân ngồi trên sô pha đột nhiên gọi tên thanh niên đang đọc sách ở đối diện. Đối phương nhướn mày làm một động tác nghi vấn kinh điển.

“Có một tin xấu cần nói với cậu” lão nhân chậm rãi nói. Thanh niên đặt quyển sách trên tay xuống, nhìn lão nhân chăm chăm.

“Không cần nghiêm túc như vậy, con ta, ta chỉ mong cậu có thể giữ bình tĩnh.” Nhìn đôi lông mày của đối phương nhíu chặt lại, Taren nâng tay vò vò đầu, hình như có chút không biết làm sao.

“Ta chỉ muốn nói cho cậu biết, ta có thể sẽ không sống lâu lắm.” Biểu tình của đối đối phương đột nhiên trở nên kinh hoàng, sau đó thay đổi thành vô cùng phẫn nộ, trước khi đối phương mở miệng, ông phát tay đánh gãy y. “Ta đã nói, mong cậu giữ bình tĩnh.”

“Người chết tiết khiến cho ta giữ bình tĩnh thế nào!” Thanh âm giận dữ đánh vỡ sự yên tĩnh vốn có trong phòng, toàn thân thanh niên hắc y đều phóng thích ra hơi thở nguy hiểm.

“Đừng như vậy, con ta. Người già đi, chung quy sẽ có một ngày phải đi gặp Merlin.” Taren bình tĩnh nói.

“Dumbledore hơn một trăm tuổi còn rất hoạt bát!” Severus lập tức phủ định lời giải thích này.

“Cậu hẳn là biết,” Taren chân thành nhìn hậu bối của mình, “Người gia tộc Prince luôn luôn đoản mệnh. Cha và ông nội của ta đều qua đời ở tuổi này.”

– Các đại sư ma được do quanh năm ngâm mình trong các loại ma dược làm thân thể có tính kháng được rất mạnh, ma dược bình thường không hề có tác dụng với bọn họ. Thế nhưng hành vi tự lấy thân mình thí nghiệm lại khiến trong cơ thể họ lắng đọng một lượng lớn độc tố, các loại độc tố này tăng dần theo năm tháng sẽ từ từ ăn mòn thân thể bọn họ. Thêm nữa, các đại sư còn có một đặc điểm chung là không thích ánh nắng mặt trời, không muốn vận động. Kết quả tổng hợp lại của tất cả những việc này, chính là trong gia tộc Prince – Gia tộc nổi tiếng về ma dược, tuổi thọ của các thành viên đều rất ngắn.

Điều này Severus biết. Nhưng y tuyệt đối không thể lý giải thái độ của Taren — loại thái độ không hề lưu luyến, không hề để ý chút nào này.

“Người không phải mới biết được gần đây.” Severus âm trầm nói.

“Phải, thật ra mấy năm trước ta đã cảm thấy thân thể của mình nhanh chóng lão hóa.” Lão nhân thở dài nói, “Ta vốn cho rằng ta sẽ cô độc lặng lẽ chết đi, đến chết cũng không thể gặp lại thân nhân.”

“Nhưng hiện tại đã khác, hiện tại đã khác rồi Severus. Ta rất vui vẻ, hoặc có thể nói ta rất hạnh phúc, con của ta.” Thanh âm vô cùng thỏa mãn của lão nhân làm người thanh niên Prince xúc động, y từng sờ nhìn đối phương, hình như muốn tìm lý do phản bác lại, nhưng không có kết quả.

“Ta.....” Thanh niên suy sụp dựa vào sô pha, di chuyển ánh mắt không nhìn đôi mắt màu nâu sậm của đối phương, y có chút nghẹn lời.

“Không cần lo lắng, con ta, ta không có bất cứ đau đớn gì.”

“Ta không phải quỷ khổng lồ không có đầu óc, ai lo lắng loại chuyện nhảm chán này. Taren người đang học theo sư tử sao?” Phản bác một cách điên cuồng, hai mắt trống rỗng của thanh niên có chút bối rối hiếm thấy.

“Ta biết, ta biết, Severus, ta biết lo lắng của cậu. Nhưng chuyện ta muốn nói hôm nay không phải chuyện này.” Lão nhân nghiêm túc nhìn đối phương, bắt buộc người đang tức giận bình tĩnh lại. “Ta muốn cậu cần thận suy nghĩ một vấn đề, sau đó cho ta một câu trả lời chắc chắn.”

Đôi mắt đen chưa tiêu tán tức giận trừng đôi mắt nâu sậm, xà vương giảm bớt khí thế lại.

“Ta hy vọng đây không phải một trò đùa nhảm chán không đầu óc.” Severus hừ lạnh nói.

“Đương nhiên, đương nhiên, Severus. Ta sẽ không lấy gia tộc Prince cùng sinh mệnh của những người ta yêu quý ra vui đùa.” Taren đứng lên, hơi hơi nâng cằm lên, bày ra dáng vẻ quý tộc hiểm có, ông trịnh trọng hỏi, “Severus, cậu có nguyện ý trở thành người thừa kế của gia tộc Prince không?”

Xà vương thanh niên sững sờ, y kinh ngạc nhìn lão nhân trước mặt, trong nháy mắt, y cảm thấy lão nhân cực kỳ cao lớn, khuôn mặt thương lão cũng không thể che giấu tinh thần toả sáng của ông, sinh mệnh kết thúc cũng không thể làm ông lùi bước.

Y bất an nhúc nhích một chút, vẻ mặt hơi bối rối. Há miệng thở dốc nhưng không có phát ra âm thanh, y vô cùng sốt ruột nắm lấy vải sô pha, vắt chéo hai chân, muốn biểu hiện mình đang rất thoải mái.

“Không cần vội trả lời, con ta, hãy nghe ta nói hết đã.” Tộc trưởng Prince đương nhiên ngăn cản toan tính lên tiếng để che giấu bất an của đối phương, bình tĩnh nói, “Severus, có mấy vấn đề cậu vẫn không hỏi ta,

đây là sự tôn trọng của cậu đối với ta, nhưng ta cho rằng cậu có quyền được biết. Mà sau khi nói hết, cậu cần nghiêm túc suy nghĩ những lời nói vừa rồi của ta.”

Thanh niên chậm rãi gật đầu, y biết sẽ có càng nhiều sự thật bày ra trước mặt y.

Đứng trước bia mộ nhớ lại những lời nói của lão nhân, Severus cảm thấy mâu thuẫn và dao động trước nay chưa từng có.

– Đúng vậy, y không muốn, không muốn lại bị cuốn vào quỹ tích lịch sử. Y muốn sống một cuộc sống bình lặng, bất cứ kẻ nào cũng không cần tới quấy rầy y, âm mưu, gia tộc, phân tranh, huyết thống cái gì, để cho tất cả chúng đi gặp Merlin đi thôi.

Tâm nguyện lớn nhất của y chính là cả đời có thể sống chung với ma được yêu quý của mình, cắt, nghiền nát, nấu, quấy..... Loại cảm giác tuyệt vời này, đối với y, hấp dẫn hơn rất nhiều so với bất kỳ một lực lượng nào.

– Y chịu đủ cái cảm giác chết tiệt bị kẹp giữa hai đại ma vương. Sự bình lặng khó được trong mấy ngày này làm y không bao giờ muốn cùng bất cứ bên nào nhắc lên quan hệ.

Nhưng mà..... Đúng như lời nói của Taren, cái tính trách nhiệm luôn luôn xuất hiện ở thời điểm không nên xuất hiện kia của y!

– Hơn nữa, ở thời đại hỗn loạn muốn duy trì tuyệt đối trung lập là không có khả năng, trừ khi người muốn để mặc cho người khác xâm lược. Bởi vì nếu không nghiêng về bất kỳ bên nào, khi người gặp nguy hiểm cũng không có bên nào ra tay giúp người. Trừ khi người đủ mạnh, hoặc căn bản không tồn tại thứ gì mà người muốn bảo vệ.

– Hiển nhiên, đối với trường hợp của Severus, hai điểm này y đều không có đầy đủ. Y không mạnh đến mức có thể đối kháng với chúa tể hắc ám hay bạch phù thủy, cũng không phải không có gì quyến luyến.

Cho nên y chỉ có thể lựa chọn, một lựa chọn tê tâm liệt phế!

– Phải, phải, trên thực tế y lại lần nữa đặt mình lên nơi đầu sóng ngọn gió. Lại lần nữa khiến mình bại lộ dưới răng nanh của hai bên.

– “Severus, năm đó ta xóa tên Eileen khỏi gia tộc Prince còn có một nguyên nhân trọng yếu khác, thật ra là không muốn để nó bị cuốn vào chiến tranh tàn khốc.”

“Gia tộc Prince tuy là một gia tộc lớn, cũng là một đại quý tộc như Malfoy. Nhưng nguyên nhân chúng ta luôn luôn chỉ chiếm một vị trí nhỏ nhoi ở thế giới ma pháp là vì tài năng ma được truyền lưu qua nhiều thế hệ của chúng ta. Cho nên chúng ta cũng không giống quý tộc Slytherin cường điệu thuần huyết.”

“Chúng ta tuy rằng không có liên hôn với Muggle, nhưng trong gia tộc Prince có rất nhiều phù thủy lai và phù thủy xuất thân Muggle tồn tại. Bà ngoại của ta chính là một máu lai.”

“Nhưng làm một quý tộc nhất định phải biết cách bảo vệ chính mình cùng gia tộc. Eileen rất yếu đuối, cũng quá nhất gan, nó không thể gánh vác trách nhiệm gia tộc. Nếu nó gả cho phù thủy, ta còn có thể chọn cho nó một người chồng thích hợp giúp quản lý gia tộc, chỉ cần trong các đứa con của chúng có một đứa họ Prince là được.”

“Nhưng Eileen gả cho Muggle. Bất kể là vì chính nó hay vì Prince, ta cũng không thể để nó kế thừa gia tộc. Cho nên xóa tên nó là lựa chọn duy nhất của ta.”

Khi nói đến đây, lão nhân tạm dừng, Severus có thể cảm nhận được sự đau lòng của ông. Sau khi sống chung, y biết rõ hơn bất cứ kẻ nào lão nhân đối diện yêu thương con gái mình đến mức nào, cho dù người kia không phải một tiểu thư quý tộc đủ tiêu chuẩn.

“Từ khi Eileen rời đi, ta vẫn nghĩ rằng gia tộc Prince sẽ bị tuyệt hậu. Tuy rằng ta biết Eileen có con, ta còn lên quan sát đứa bé kia. Nhưng đứa bé quá nhỏ vẫn không thể đảm đương trọng trách gia tộc, huống chi Eileen căn bản hoàn toàn không nói bất cứ chuyện gì về thế giới ma pháp, về gia tộc Prince cho nó biết.”

“Hơn nữa, tuy tàn nhẫn, nhưng ta không thể dễ dàng giao gánh nặng gia tộc lên người đứa bé kia, bởi vì làm như vậy chẳng khác nào đặt nó vào răng nanh của các quý tộc, hoặc nói càng trắng ra là vào phạm

vi của tử thần thực tử, vào trước mắt Lord Voldemort. Trong loại hoàn cảnh như vậy đứa nhỏ chưa từng được huấn luyện làm sao có thể bảo vệ được tư tưởng của mình. — Cho dù tương lai nó có thể vô cùng kiên cường!”

Lão nhân nhìn cháu ngoại sau khi trưởng thành của mình, ông biết khi còn nhỏ chàng trai này cũng phải trải qua vô số thống khổ cùng ức hiếp, nhưng những chướng ngại này không đánh bại được y, ngược lại làm y trưởng thành.

– Ông cảm thấy thật vui mừng.

“Sự xuất hiện của cậu mang đến hy vọng cho ta, con của ta. Lần đầu tiên ta nhìn thấy cậu trên báo, ta đã có một loại cảm giác, một loại cảm giác rằng cậu chính là cháu ngoại của ta.”

Taren ra hiệu bảo thanh niên hắc y nghe mình nói tiếp, Severus hiểu được tiếp theo mới là bí mật che giấu sâu nhất của gia tộc.

“Không ai biết, gia tộc Prince từng có một vị tổ tiên điên cuồng ham thích nghiên cứu ma thuật linh hồn. Thề nhất định phải làm ra ma thuật có thể chứa đựng linh hồn, để cầu trường sinh. Tuy rằng cuối cùng người đó thất bại, chết vì chính ma thuật do mình tạo ra. Nhưng ông ta giúp gia tộc lưu giữ lại một lượng lớn tư liệu nghiên cứu về linh hồn. Mà trong đó có một quyển là về chuyển sinh. Chúng nó đều để trong mật thất của trang viên, chỉ có gia chủ mới có thể xem.”

Thanh niên hắc y giật mình mở to hai mắt, lão nhân ra dấu ý bảo y tiếp tục nghe.

“Đồng thời, có một sản phẩm nghiên cứu kèm theo, hắc sắc tạo ra khế ước linh hồn của gia tộc. Hắc dùng bản thân cùng con của chính mình làm đối tượng thực nghiệm, đưa loại ma pháp gia tộc kia vào trong huyết thống. Phù thủy hắc có huyết thống Prince đều tự động chứa loại khế ước ma pháp này. Bởi vì là truyền thừa, cho nên chỉ có trưởng bối mới có thể cảm nhận thấy dấu hiệu của hậu bối, mà chiều ngược lại thì không thể thành công. — Phương pháp này so với ma pháp huyết thống càng thêm chuẩn xác hữu hiệu. Cách này có thể giúp thành viên gia tộc của chúng ta không bị thất lạc.”

“Đây cũng chính là nguyên nhân ta có thể nhận ra cậu.” Cuối cùng lão nhân tổng kết.

“Vậy, mẹ của tôi.....” Severus nhin không được đặt câu hỏi.

“Eileen không biết chuyện này. Cho dù nó có cảm giác thân cận khác thường với cậu, nó cũng không thể đoán ra cậu chính là con trai của nó. Huống chi ở thời đại này cậu vẫn còn tồn tại, ta nghĩ việc này cũng có khả năng hòa tan bớt loại cảm giác đó.”

“Có một đạo ta lo lắng linh hồn cậu và Sev có khả năng xung đột hay không, dù sao Merlin không thể để hai linh hồn giống nhau cùng tồn tại đồng thời. Nhưng cậu đã có thể xuất hiện ở nơi này, thì ít nhất chứng minh sự tồn tại của cậu là hợp lý. Còn về các vấn đề khác, bây giờ còn rất khó đoán.”

“Nhưng Severus.” Nét mặt của lão nhân có chút lo lắng, “Linh hồn của cậu cũng không ổn định, cậu phải chú ý điều này.”

Thanh niên gật gật đầu, lão nhân tiếp tục đề tài vừa rồi.

“Mà hiện tại ta nóng vội để cậu quyết định vấn đề có thừa kế hay không, cũng không phải bởi vì ta không còn sống được bao lâu, mà là..... Cậu có biết không, Đức có tin tức truyền đến.”

Nét mặt của thanh niên biến đổi rõ ràng khi nghe được chữ “Đức”.

“Gellert Grindelwald vượt ngục thành công, hiện tại không biết tung tích.” Lão nhân thở dài một tiếng, “Ta lớn lên trong cuộc chiến tranh đó.”

“Tuy rằng lần chiến tranh đó, chiến trường chủ yếu là ở Đức, nhưng nước Anh vẫn bị ảnh hưởng rất lớn. Ta không nhớ rõ sự việc cụ thể, nhưng ta tuyệt đối không bao giờ quên loại cảm giác này — khủng bố cùng kinh hoàng. Mỗi ngày người ta đều sống trong sợ hãi, ai cũng không thể được yên ổn.”

“Gellert Grindelwald và Voldemort vô cùng giống nhau, nhưng có một sự khác biệt hoàn toàn. Hắc so với Voldemort càng cố chấp, thậm chí có thể nói rằng đó đã là chấp niệm. Nhưng không người nào biết loại chấp niệm này là gì, bởi vì cho dù vẫn luôn tuyên dương thuần huyết, hắc lại chưa bao giờ thật sự lôi kéo

các quý tộc, cuối cùng lại lấy thân phận chiến sĩ một mình nghênh chiến với Dumbledore rồi bị đả bại, mà không phải lấy tư thế vương giả ngồi trên vương tọa – mấy việc này đều cho thấy hắn không giống chúa tể hắc ám hiện tại.”

Thanh niên nhú nhú mày, y cũng không phải rất hiểu rõ quan hệ giữa chúa tể hắc ám đời thứ nhất với lão hiệu trưởng, nhưng y biết khi hai người còn trẻ từng là bạn bè.

“Nhưng chính bởi vậy, hắn mới càng nguy hiểm. Nếu hắn không thay đổi, vẫn mang theo loại chấp niệm nguy hiểm này, lại còn liên thủ với Voldemort, hậu quả không thể tưởng tượng nổi. An toàn của gia tộc Prince cũng sẽ bị uy hiếp rất lớn.

– Ưu thế của chúng ta quyết định chúng ta sẽ là một trong các trọng điểm tranh đoạt của hai bên. Tầm quan trọng của một đại sư ma được trong chiến tranh, Grindelwald từng phát động chiến tranh không thể không biết. — Chúng ta cần phải đề những rắc rối có thể xảy ra.”

Lần đầu tiên thanh niên hắc y cảm thấy bất đắc dĩ đối với tài năng của mình.

“Mỗi gia tộc đều có chú ngữ phòng hộ của chính mình, chúng ta cũng vậy, chỉ cần gia tộc này có gia chủ tồn tại, thì loại chú ngữ này sẽ phát huy công hiệu. Công hiệu kia có thể bảo vệ tất cả thành viên của gia tộc.

– Đây cũng nguyên nhân căn bản khiến ta muốn cậu làm ra lựa chọn.” Lão nhân chờ mong nhìn đối phương, “Ta hy vọng cậu, Severus, có thể làm ra lựa chọn.” –

– Lão già này vĩnh viễn đều tự quyết định.

Gia chủ hắc y tân nhiệm của gia tộc Prince yên lặng khẽ chạm lên bia đá cẩm thạch lạnh như băng, một giọt nước mắt len lén chảy ra từ khóe mắt, rơi xuống những đóa hoa màu trắng, bắn ra tia sáng trong ngần.

Ông Taren đã ra đi, thật buồn, nhưng vẫn là câu nói cũ: sống nhiều hay ít không quan trọng, vấn đề là có hạnh phúc và thỏa mãn hay không mà thôi, ít nhất thì lúc ra đi ông cũng cảm thấy hạnh phúc mà ^^

Chỉ tội cho giáo sư, phải nói là Taren là người duy nhất trên đời này biết rõ lai lịch cũng như thương xót cho hoàn cảnh của giáo sư... Thế mà ... Haizzzz~ Thật buồn.~ Mọi người có thấy thế không?

Vẫn còn nhiều chuyện khá xót xa còn nằm đằng sau mọi người a...

Thôi, nói tới đây thôi, mạng hơi mạnh lên một chút là nhào lên post truyện đây, có ai khen Văn ko nào

19. Chương 19: Ma Vương Cùng Ma Vương

“Gellert Grindelwald, người định cả đời thôi rửa chết ở nơi này sao?” Thanh âm tao nhã trầm thấp tràn ngập sát khí cùng phẫn nộ, nam nhân tóc đen mắt đỏ âm trầm hít thở, đôi mắt lạnh như băng nhìn chăm chăm nam nhân tóc vàng trong nhà giam.

– Nam nhân kia đã không còn trẻ, trên khuôn mặt anh tuấn đã hiện ra dấu vết tang thương, nhưng so với tuổi thật của ông, vẫn là trẻ hơn rất nhiều.

Nam nhân trong nhà giam vẫn dựa vào đầu giường cũ nát không nhúc nhích, ánh mắt nhìn khung cửa sổ nho nhỏ ở mái nhà trên đầu — Đó là liên hệ duy nhất giữa ông với thế giới bên ngoài – Đôi mắt màu xanh da trời, nhìn chăm chú lên trời xanh, nam nhân như không có quan hệ gì với thế giới bên cạnh mình.

– Ai cũng không thể ngờ rằng, người này chính là vị chúa tể hắc ám đời thứ nhất năm đó từng đẩy cả giới phù thủy vào địa ngục – Gellert Grindelwald.

“Điện hạ.....” gã đàn ông tóc bạc có chút kích động gọi.

– Karlane Vincent — một người đàn ông vĩnh viễn trung thành với Gellert Grindelwald, từ lúc đầu đã là trợ thủ và quân sư đắc lực nhất, đồng thời cũng là bạn tốt từ thời còn đi học. Hai mươi bảy năm qua, bốn lần công phá thủ vệ ngục giam vọt tới trước mặt quân vương của hắn, chỉ vì có thể mang đi người nam nhân từng cho hắn lý tưởng cùng tín niệm. Hôm nay là lần thứ năm họ gặp nhau trong ngục. Nhưng quân vương của hắn vẫn không hề có mong muốn rời đi — hoặc có thể nói là vẫn tuyệt vọng như trước đây.

“Nhìn người trước mặt ngươi, Gellert Grindelwald!” Đại ma vương mắt đỏ đương nhiệm lạnh lùng nói, “Karlane Vincent, một người đàn ông cho dù ngươi đã buông tay, nhưng vẫn luôn giữ vững lý tưởng của ngươi. Ngươi cho hắn hy vọng, lại khiến hắn tuyệt vọng. Gellert, ngươi từ đầu tới đuôi luôn là kẻ nhu nhược!”

“Không, ngươi nói sai rồi, Ma Vương trẻ tuổi.” Nam nhân tóc vàng vẫn không nhúc nhích, chỉ dùng thanh âm đông cứng như con rối kia phát ra tiếng nói, “Ta không phải nhu nhược, bởi vì ta từ đầu đến đuôi vốn chính là một kẻ lừa đảo.”

Nam nhân vẫn luôn nhìn một khoảng trời nhỏ bé lộ ra từ cửa sổ trên mái nhà, giống như đó chính là toàn bộ thế giới.

“Kẻ lừa đảo? Không sai, ngươi vẫn luôn lừa gạt bọn họ, lừa gạt những người theo ngươi, thề trung thành với ngươi, phục tùng ngươi.” Voldemort khinh thường nói, hắn phát tay biến ra một cái ghế dựa thoải mái, ưu nhã ngồi xuống, bắt chéo hai chân, hai tay xếp thành tháp đặt trên đầu gối. – Tư thế kia giống như quân vương nhìn xuống thần dân của ngài.

“Dùng sức mạnh làm lý do tồn tại của chúng ta, chủng tộc ti tiện không xứng ngang vai ngang vế với chúng ta. Chúng ta từ nhỏ chính là vương giả, chúng trời sinh chính là nô lệ. Tín ngưỡng của chúng ta cường đại, chúng ta theo đuổi thế giới càng hoàn mỹ. Chúng ta sinh đã cao quý, chúng ta lấy thuần huyết kiêu ngạo mà tự hào. Nô lệ dơ bẩn không phải con dân của chúng ta, huyết thống thấp hèn không phải người của chúng ta. Là chúng làm bẩn vinh quang thuần huyết của chúng ta, là chúng giảm lên linh hồn cao quý của chúng ta. Chúng ta phải sáng tạo một thế giới chân chính, một bầu trời thuộc về những kẻ hùng mạnh như chúng ta.....’ ha ha, lời thề dễ nghe cỡ nào, mê hoặc lòng người cỡ nào. Ta cũng muốn học tập ngươi.” Cười lạnh trào phúng, Ma Vương mắt đỏ liếc nhìn người vẫn đang giả làm pho tượng.

“Ngài Voldemort, thỉnh đừng vũ nhục diện hạ. Tôi mời ngài đến là để giúp đỡ, chứ không phải để bôi nhọ lý tưởng của chúng tôi.” Karlane đứng một bên thấp giọng nói, trong giọng nói mang theo cảnh cáo.

“Ta hoàn toàn không có ý vũ nhục lý tưởng của ngươi, Karlane. Ngược lại, ta rất tán thưởng nó. Đồng thời ta cũng vô cùng thích ngươi vẫn luôn cố gắng vì lý tưởng này như ngươi. Thế nhưng.....” Mắt đỏ trầm trầm, “Này cũng không đại biểu ta cần tôn kính tên nhu nhược căn bản không có mặt mũi nhìn các ngươi bên trong kia.”

“Thưa ngài, thỉnh không nên tiếp tục nhục mạ.....”

“Hắn nói không sai, Karlane.” Tiếng nói khàn khàn cắt đứt vị trung thần muốn tiếp tục biện hộ cho Ma Vương tiền nhiệm, nam nhân này giờ vẫn như con rối không có sinh mệnh rất cuộc có động tĩnh, thân thể ông hơi nhúc nhích, đôi mắt xanh biếc đối diện mắt đỏ: “Ngươi biết rất nhiều, Ma Vương trẻ tuổi.”

“Chỉ là phát hiện một chút sơ sót, sau đó tìm hiểu nguồn gốc, vì thế biết được những chuyện càng thú vị.” Voldemort không chút để ý dựa vào tay ghế thản nhiên nói.

“Ta có thể hỏi là sơ sót gì không?” Trên mặt Ma Vương tóc vàng lộ ra sự tò mò.

“Chỉ là có một người vô ý nói một câu nhắc nhở ta.....” Ngừ khí cố ý chậm lại để hấp dẫn sự chú ý của đối phương, “Y nói ‘Linh hồn của tôi không còn nguyên vẹn’. Một câu rất cổ chấp phải không? Nhưng câu này lại nhắc nhở ta.”

“Linh hồn.....” Gellert có chút đắm chiêu lăm lăm.

“Đúng vậy, linh hồn. Ta cho rằng thứ này rất kỳ diệu, không phải sao?” Ma Vương mắt đỏ sung sướng nói, rõ ràng cảm thấy thật vừa lòng với việc chính mình thành công khơi dậy hứng thú của đối phương. “Ngươi không phải cũng vẫn luôn tìm kiếm sao? Bí mật của linh hồn.”

“Ha ha.....” Nam nhân tóc vàng nở nụ cười, ông ngồi thẳng lưng lên, ngẩng đầu, trên mặt hiện ra thần sắc ngạo nghễ. Tư thế kia khiến quần áo rách nát của ông giống như chiến giáp vương giả. “Sức mạnh của linh hồn cường đại hơn bất cứ sức mạnh nào khác!”

“Như vậy người thì sao? Linh hồn của người thì sao? Sức mạnh linh hồn của người thì thế nào?” Nam nhân tóc đen cũng ngồi thẳng lưng, ngạo nghễ hỏi.

“Linh hồn của ta.....” Gellert hình như nghĩ tới gì đó, ông ngẩng đầu, say mê nhìn khoảng trời xanh biếc trên đỉnh đầu. “Linh hồn của ta sớm bị buộc chặt bên cạnh y rồi.”

“Y?” Voldemort lộ ra một chút nhiều chuyện hiểm hoi.

“Đừng nói với ta là người không biết, Ma Vương trẻ tuổi.” Gellert neho đôi mắt xanh biếc trong suốt của mình lại, nghiêng ngẫm nhìn chằm chằm đối phương, “Ta cũng không tin người đến đây mà không nắm chắc phần thắng.”

“Có hay không, phải xem quyết định của người.” Voldemort nhướn mày nhìn nam nhân trong nhà giam.

“Y..... Hiện tại..... Thế nào.”

“Hắn? Rất tốt. Ít nhất tốt hơn người rất nhiều!” Ma Vương mắt đỏ cười nhạo nói, “Nếu so sánh, hắn ngay thẳng hơn thoải mái hơn người rất nhiều.”

“Như vậy..... Cũng tốt.” Ma Vương tóc vàng lại nhắm hai mắt lại, “Đó là cuộc sống của y.”

“Nhưng ta lại có thể khiến hắn trở nên không tốt.” Người bên ngoài nhà giam cười lạnh đầy ác ý, “Ta cũng sẽ không giống người, vì một vài lý do nhằm chán mà vứt bỏ lý tưởng.”

“Vây lý tưởng của người là cái gì, Ma Vương trẻ tuổi?” Thanh âm của nam nhân có chút hứng thú.

“Vinh quang thuần huyết!” Trả lời không chút do dự.

“Ha ha..... Ha ha ha ha.....” Ma Vương tiền nhiệm cười đến run rẩy. Ông ngửa đầu bả vai run run, cười không chút hình tượng. Ma Vương đương nhiệm ngoài cửa cau mày, hai tròng mắt đỏ sậm tràn ngập huyết tinh sát khí. Mà Karlane Vincent đều hiểu hai vị ma vương thì có chút bất an căng thẳng khuôn mặt, ánh mắt dao động giữa hai người.

“Xin lỗi, ha ha.....” Ma Vương tóc vàng ngừng cười, “Ta rất xin lỗi vì hành vi thất lễ vừa rồi của ta.”

“Thật đáng tiếc, ngài Ma Vương tiền nhiệm,” Ma Vương tóc đen nguy hiểm nói, “Ta hy vọng nhận được một lời giải thích hợp lý.”

“Đương nhiên, ta có lý do của ta, Ma Vương trẻ tuổi.” Gellert trịnh trọng nói, “Người không phải đang lừa mình dối người sao? Vinh quang thuần huyết? Đừng tưởng rằng ta ở trong này, thì thật sự cái gì cũng không biết, ngài Voldemort. Hơn nữa năm đó khi người vừa nhập học, ta còn chưa định cư ở trong này.”

Voldemort không trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm đối phương.

“Ta có sức mạnh, ta khát khao quyền lực, ta theo đuổi vinh quang.”

“Điều này cũng không chỉ giới hạn trong thuần huyết, hoặc quý tộc.” Gellert cúi đầu bình tĩnh nói. “Người rất giống ta. Chúng ta đều là loại người vì đạt được mục đích của mình có thể đẩy vô số người xuống địa ngục. Chúng ta không cần lợi dụng bất cứ kẻ nào, bất cứ vật gì, bất cứ tình cảm, chỉ cần có thể có giá trị sử dụng, đều sẽ chiếm đoạt không chút khách khí. Không thể giúp ích cho chúng ta, thì sẽ hủy diệt tuyệt không nương tay!” Đôi mắt xanh biếc đột nhiên trợn to, trong ánh mắt trống rỗng lần đầu tiên phủ lên cảm xúc, ngọn lửa cuồng nhiệt dần dần cháy lên từ đáy mắt.

“Sức mạnh, quyền lực, vinh quang, kiêu ngạo, cảm giác quân lâm thiên hạ và được hàng vạn người quỳ lạy đối chúng ta có sức hấp dẫn trí mạng. Điên cuồng nhưng bình tĩnh, tàn nhẫn lại lý trí, thủ đoạn cùng cướp đoạt, quyền mưu và thao túng. Chúng ta thích, chúng ta say mê loại cảm giác nắm giữ tất cả trong tay này. Chúng ta vui vẻ, có quyết tâm, lại giỏi về thao túng tất cả. Đây — mới là dã tâm chân chính của chúng ta!” Ma Vương tóc vàng đứng lên, đi đến trước mặt vị Ma Vương trẻ tuổi, vẻ mặt thật giống như thấy được đồng minh tri kỷ nhất.

“Ta thừa nhận, đó là dã tâm của ta, lý tưởng của ta. Nhưng người đừng quên, Gellert Grindelwald, lý tưởng và dã tâm của người sớm đã bị mai táng trong nhà giam lạnh lẽo hoang tàn vắng vẻ này! Bắt đầu từ thời khắc người khoan tay chịu trời kia!” Ma Vương tóc đen cũng đứng lên ngạo nghễ nhìn tiền bối của hắn. “Tất cả dã tâm của người cộng lại cũng cần bản kém cỏi hơn sự trời buột linh hồn mà hắn dành cho người, từ lúc bắt đầu người đã thua. Triệt để!”

“Chẳng những thua tất cả của mình, của những người tín ngưỡng người, thậm chí ngay cả linh hồn của người cũng đã sớm thua trận. Hiện tại người chỉ là một cái xác, một cái xác trống rỗng khoác bộ da Gellert Grindelwald! Trước mặt hắn người vĩnh viễn không xoay người được! Vĩnh viễn không thắng được!”

“Đủ rồi!” Ma Vương tóc vàng bộc phát ma lực đã cô đọng rất lâu ra, áp lực cực mạnh bỗng thổi quét qua toàn bộ nhà tù. Karlane ma lực tương đối thấp lao đảo lùi lại, Voldemort ế thêm một bức tường bảo vệ cho hai người, thế này mới có thể ngăn trở ma áp công kích.

“Ta biết.....” Gellert há miệng thở hổn hển, “Ta biết người là muốn chọc giận ta, ta biết.....”

“Đây đều là sự thật, tất cả sự thật mà người không muốn thừa nhận!” Ở phía sau bức tường bảo vệ, Voldemort tiếp tục thêm chút củi vào ngọn lửa.

“Cho dù ta ra ngoài, ta cũng tuyệt đối không giúp người.”

“Ta biết, chúng ta chỉ là lợi dụng lẫn nhau.” Ma Vương trẻ tuổi mỉm cười nói.

Thật lâu sau, Ma Vương tiền nhiệm rút cuộc khôi phục bình tĩnh. “Lợi dụng cái gì?” Ông thần nhiên hỏi, “Lợi dụng ta giúp người kiềm chế y, sau đó để người đánh bại y?”

Về mặt đầy biểu cảm “Người là ngu ngốc sao”, Voldemort cười lạnh nói: “Chỉ là muốn thông qua người, khiến hắn từ bỏ đối phó ta mà thôi. Đã không có hắn gây trở ngại, chuyện của ta làm sẽ càng thuận lợi. Mà ta..... Cũng không cần dùng cái loại phương pháp vòng vèo này để đạt được mục đích của mình. Đúng như lời người nói..... Cảm giác ta theo đuổi là điều khiến tất cả, là địa vị và vinh quang cao nhất!”

“Nếu người muốn cả thế giới cúi đầu với người, y tuyệt đối sẽ không đồng ý.” trong giọng nói của Gellert rõ ràng đã có chút rung động.

“Không cần.” Voldemort ngạo nghễ nói, “So với việc làm một bạo chúa điên cuồng dùng vũ lực giải quyết tất cả, ta càng thích là một người cầm quyền có thể thao túng hết thảy. Cái thú vị của trò chơi là ở quá trình chứ không đơn giản chỉ là kết quả của nó. Đường nhiên nếu đã chơi, thì nhất định phải thắng, đây là quy tắc.”

“Bất quá có vài thứ nếu thật sự có thể có được, hiện tại ta nguyện ý buông tay cái loại dã tâm này.”

“Người có thể làm tất cả những việc người muốn, chỉ cần người không cản trở kế hoạch của ta.”

“Người..... Ma Vương trẻ tuổi, người cũng không giống với lời đồn đãi.” Ma Vương tóc vàng hiếu kì mà nghiêng ngả nói.

“Ta nghĩ rằng loại người như chúng ta chỉ tin tưởng hai mắt của mình. Hơn nữa.....” Khóe miệng cong lên một độ cong nhu hòa, “Có vài thời điểm, con người là sẽ thay đổi.” Voldemort cũng không nhận ra, đây là lần đầu tiên trong hôm nay hắn lộ ra biểu tình có độ ấm.

“Ta rất muốn nhìn thấy người nào có thể ảnh hưởng đến Ma Vương như vậy?” Gellert giống như ngả ngón nói.

“Như vậy câu trả lời của người là đồng ý?” Voldemort giả vờ thắc mắc.

“Ta không có lý do cự tuyệt, không phải sao?” Gellert nheo mắt, nở một nụ cười mê người, người hiểu biết ông như Karlane lúc này lại ngửi thấy mùi âm mưu — mỗi khi quân vương của hắn lộ ra loại vẻ mặt này, thì cho thấy rằng ngài ấy đang tính kế gì đó.

– Thế nhưng điều này chứng minh, vua của hắn rốt cuộc sống lại .

Trên mặt Karlane Vincent tràn đầy kích động.

“Rất xin lỗi, Karlane. Còn có.....” Gellert quay đầu nhìn người bạn tốt nhất cũng là thuộc hạ trung thành nhất của mình, “Vất vả.”

“Vinh hạnh của tôi, điện hạ.” Nam nhân tóc bạc hành lễ hỏi thăm của quý tộc.

– Đôi mắt hần đã ướt ướt.

“Như vậy, chúng ta đi thôi.” Ma Vương tóc đen trẻ tuổi ưu nhã xoay người, áo chùng xanh đen hoa lệ quay cuồng sau người, khí thế kia thật giống như bá chủ sắp quân lâm thiên hạ.

Bởi vì vừa rồi ma lực đã hủy hơn phân nửa nhà giam, Ma Vương tóc vàng tiền nhiệm cũng không tốn chút sức lực nào ngạo nghễ rời khỏi nhà tù ngục giam cầm ông hai mươi mấy năm này. Sau hai mươi bảy năm, ông rốt cục lựa chọn rời khỏi nơi này, lại lần nữa dùng hai tay chạm vào lý tưởng của mình.

Ông đi từng bước, bước đi vững vàng mà kiên định. Cho dù phía sau chỉ có một thuộc hạ, ông cũng giống hệt như đang dẫn dắt thiên quân vạn mã.

– Ma Vương trẻ tuổi à, không thể dễ dàng bạo lộ nhược điểm cho người khác thấy! Như vậy sẽ khiến đối thủ có cơ hội phát giác sự yếu ớt trong linh hồn người.....

20. Chương 20: Khai Giảng Cùng Tân Sinh

Tháng 9 năm 1972.

Không nói năm này xảy ra bao nhiêu chuyện, cũng không nói năm này có bao nhiêu người trở thành bức họa. Ngay ngày khai giảng trường Hogwarts năm nay, bọn nhỏ vẫn đứng giờ lên xe lửa, xuất phát về phía tòa lâu đài cổ xưa kia.

Đứa bé tóc đen mang vẻ mặt tối tăm ngồi một mình trong một căn phòng, tâm trạng của nó rất không tốt. Một tháng trước ông ngoại yêu thương nó nhất vừa qua đời – lão nhân khiến nó tôn kính từ tận đáy lòng – cứ như vậy mỉm cười nhắm hai mắt lại ngay trước mặt nó. Cho dù sau này đứa trẻ trưởng thành thành một người rất kiên cường, nhưng hiện tại Severus mười hai tuổi vẫn là một đứa bé, một đứa bé có chút trưởng thành sớm mà thôi.

Trong những tháng ngày ở cạnh nhau, lão nhân cho nó ảm áp cùng quan tâm khiến nó lần đầu tiên kiêu ngạo vì mình là một thành viên của gia tộc Prince, hơn nữa ngôn ngữ trí tuệ của trưởng bối cũng hòa tan sự cuồng nhiệt với sức mạnh vốn có trong lòng nó.

Nó yêu Taren Prince — tuy rằng nó chưa từng nói ra.

Từ khi lão nhân qua đời, thân thể mẹ vốn đã không tốt giờ càng suy yếu hơn. Khi nó rời đi, người phụ nữ vì tang cha mà vô cùng bi thương kia, vừa mới phục hồi từ một cơn bệnh nặng. Nó cực kỳ lo lắng mình rời đi có thể khiến mẹ càng thêm tiêu tụy hay không.

– Mà người đàn ông kia, nghe nói là cha nó, tạm thời vì say rượu đánh nhau mà bị giam vào nhà tù Muggle — đây là chuyện tốt.

Nó cũng không lo mẹ không có người chăm sóc, gia đình ở trang viên Prince được lệnh tạm thời phục vụ ở Spinner’s End.

– Tuy rằng nó hoàn toàn không thể lý giải loại sinh vật kỳ dị này, nhưng mà..... Không thể phủ nhận chúng nó là chuyên gia làm việc nhà.

Mà càng làm tâm trạng của nó thêm hậm hực là vì nam nhân âm trầm lạnh lùng cùng tên với nó, gia chủ đương nhiệm của gia tộc Prince. Tên kia cư nhiên ném nó một mình ở nhà ga rồi dọn đồ mất! Rõ ràng từ học kỳ này tên khốn kiếp kia chính là giáo sư phòng chống nghệ thuật hắc ám của nó, vậy mà không mang theo nó trực tiếp đến trường, lại muốn nó lãng phí mấy tiếng đồng hồ với một đám quý khổng lồ nhỏ phiền phức chết người.

Nghĩ đến đây, tiểu xà bắt mắt hừ một tiếng.

– Nói cái gì ngồi xe lửa đến trường là quy định học sinh nhất định phải tuân thủ! Căn bản chính là ngại phiền phức cố ý quăng mình qua một bên!

“Nga, Severus, tôi biết ngay cậu nhất định sẽ trốn đi một mình!” Cửa đột nhiên bị kéo ra, thanh âm hoa lệ quấy nhiễu tiểu xà đang trong tình trạng áp suất thấp. Giọng điệu cùng giả cười mà tiểu quý tộc bạch kim vẫn tự hào cũng chỉ chiếm được một ánh nhìn tử vong được phát huy mười phần của đối phương.

“Malfoy ngay cả lễ phép cơ bản nhất cũng đã quên rồi sao!” Tiểu xà non trẻ đã bắt đầu mọc ra răng độc, “Hay là vì quá tưởng nhớ người bạn gái xinh đẹp kia của anh, làm cho đầu óc quái đản của anh đã bị nội tiết tố nhét đầy rồi phải không?” Đã có người muốn nghe mắng, Severus — Xà Vương tương lai — sẽ tuyệt không bỏ qua.

“Tôi biết cậu không có ý này, người bạn thân yêu của tôi.” Ở điểm này, tiểu khổng tước đã nhận được chân truyền của cha — lão khổng tước, “Cậu xem, tuy rằng tôi và Narcissa đã hai tuần không hẹn hò riêng, nhưng tôi vẫn vứt bỏ thời gian hạnh phúc tuyệt vời của mình để tìm kiếm một con rắn nhỏ mất tích, không phải sao?”

“Tôi nghĩ tôi không có vinh hạnh trở thành vật cưng của người thừa kế gia tộc Malfoy, tôi ở đâu cũng không liên quan đến anh. Hơn nữa.....” Tiểu xà giả cười, “Tôi nghĩ thiếu gia nhà Malfoy và tiểu thư Black thường xuyên xả giao hẳn là sẽ lợi dụng bất cứ một vũ hội quý tộc để tăng tiến tình cảm của hai người. Cho nên không cần nói việc làm của anh vĩ đại bao nhiêu, như vậy sẽ khiến tôi phát ngán.”

“Cậu nói thế nào cũng được, Sev.” Cười không quan trọng, Malfoy chỉ nghe điều mình muốn nghe, “Đến toa xe của tôi ngồi đi, có rất nhiều người muốn làm quen với cậu.”

“Tôi không có chút hứng thú nào với trò chơi dối trá của quý tộc,” Ánh mắt Severus trầm trầm, “Tôi nghĩ anh rất rõ ràng, Lucius, bọn họ muốn làm quen chỉ là người có khả năng trở thành người thừa kế gia tộc Prince.”

Lucius thu nụ cười giả tạo về, nghiêm túc nhìn người bạn không được tự nhiên lại nhạy cảm của mình, “Tôi hiểu tâm tình của cậu, Severus. Lúc này nói mấy chuyện đó quả thật rất làm người ta bực bội. Nhưng mà.....” Đôi mắt xanh xám chân thành nhìn màu đen, “Cậu là một thành viên của Prince, điều này không thể phủ nhận.”

Đứa bé tóc đen trầm mặc, nó hiểu ý của Lucius. Làm một thành viên gia tộc, nó cần phải — khi gia tộc xảy ra biến cố trọng đại, vì gia đình này chia sẻ một ít gánh nặng.

Nó biết hiện tại người nam nhân cùng tên với nó kia rất mệt, vô cùng mệt. Tuy rằng không biết, tại sao người đó lại chọn thời điểm này đến Hogwarts dạy học, nhưng nó biết, nam nhân đang bảo vệ gia đình này, bảo vệ nó. — Có lẽ nó cũng không nên tùy hứng như vậy.

“Tôi hiểu, Lucius.” Đứa bé lạnh lùng nói, “Nhưng tôi không am hiểu việc này..... Lát nữa làm hư chuyện.....”

“Yên tâm, Sev.” Thiếu gia bạch kim kiêu ngạo ngẩng đầu, “Không có ai dám bắt kính với bạn của Malfoy, cho dù có, Malfoy cũng tuyệt đối sẽ không cho phép.”

Đưa tay vỗ vỗ bàn tay được chăm sóc vô cùng cẩn thận của tiểu khổng tước, “Đi thôi, tôi không muốn còn chưa làm việc, thì lại bị hoa mắt trước.”

“Nga, Sev thân ái, vì sao cậu không thể thẳng thắn bày tỏ ca ngợi của cậu vậy?” Tiểu quý tộc bạch kim vô cùng đau buồn nói.

Tiểu xà làm một vẻ mặt “Mình muốn ới” ra, cảm giận xoay người bỏ đi, áo chùng đen vẽ nên một đường cong tuyệt đẹp hung hăng vứt người nào đó còn đang tự kỷ qua một bên.

– Gia tộc khổng tước dư thừa nội tiết tố đáng chết!

So sánh với cuộc sống thông dong [?] của tiểu xà trên xe lửa, vị giáo sư ma được tiền nhiệm nào đó lại lần nữa ngồi trong văn phòng hiệu trưởng Hogwarts — hoặc nên nói là giáo sư ma được tương lai – giáo sư phòng chống nghệ thuật hắc ám đương nhiệm Severus, nhìn lão ong mật ngồi đối diện cười giống như Công

Tước Mật lại tung ra loại kẹo mới, đột nhiên cảm thấy mình hình như lại bị lọt hố — hơn nữa còn là chính mình tự nhảy xuống.

– Taren chết tiệt, sắp chết còn thêm phiền phức ỉnh!

Đại sư ma được đen mặt, toàn thân phóng thích ra lãnh khí, ánh mắt âm u nhìn lão ong mật đang đẩy mạnh tiêu thụ đồ ngọt ỉnh. – Tình cảnh quen thuộc cỡ nào! — Trong nội tâm hung hăng đánh chính mình, Xà Vương đau thương nghĩ.

“Nga, Severus, người trẻ tuổi hẳn là nên có sức sống chút. Thử chút nước mật buổi thế nào?” Ánh mắt lão ong mật ánh mắt híp thành vầng trăng khuyết, bộ râu bạc thật dài run run, tự nhiên đẩy một ly đồ uống tỏa ra mùi vị ngọt ngào nồng nặc không biết tên về phía Xà Vương, biểu tình của người nhìn như thấy ma cà rồng đang nhảy điệu vẩy rơm, vô cùng vận vẹo.

(.shenmeshi /Recreation/UploadFiles_4239/200705/20070510180558333.jpg) (còn gọi là điệu nhảy hô lap, một điệu nhảy chú trọng động tác tay chân và eo. Đây là vũ điệu đặc trưng cho Hawaii, có nhiều hình thức biểu diễn: đơn hoặc nhóm)

“Tôi giả thiết, tiệc tối lập tức sẽ bắt đầu, Albus!” Xà Vương cắn răng uy hiếp nhẹ nhẹ, “Nếu cụ muốn đẩy mạnh tiêu thụ đồ ngọt của mình, tha thứ tôi không thể lý giải khẩu vị quý dị của cụ. Hoặc cụ căn bản là già rồi nên hồ đồ, đã không thể phân biệt được, sự khác nhau giữa đồ uống và thuốc độc?!”

“Nga, thầy không thích đồ ngọt sao? Thật là tiếc nha.” Lão ong mật hoàn toàn không tỏ ra chút tiếc nuối nào tự mình bưng cái ly chứa chất lỏng không biết tên kia lên, nhấp một ngụm đầy thỏa mãn. “A, cực kỳ độc đáo.” — Lão ong mật kiểm định.

– Quả thật cực kỳ độc đáo!

Gián điệp hai mang tiền nhiệm có sức nhẫn nại hơn người không ngừng tiến hành tự thôi miên chính mình — không thể vì giết chết cái lão ong mật phá hoại xã hội này mà bị tổng vào Azkaban! Y là một Slytherin lý trí chứ không phải sư tử xúc động ngu xuẩn, điều này rất mất mặt!

Xà Vương cảm thấy mình hẳn nên bắt đầu suy xét làm sao thần không biết quỷ không hay xử lý lão già khốn kiếp này, sau đó hủy thi diệt tích. Mục đích tồn tại của sinh vật mặc áo chùng trắng sao quý dị đối diện này chính là khiến mình nổi điên – so với chúa tể hắc ám còn có lực sát thương hơn!

“Nếu không có chuyện gì khác, tôi không có thời gian uống trà chiều với cụ, Albus! Cụ có thể trao đổi tư tưởng với vật cưng của cụ!” Xà Vương hết sạch kiên nhẫn.

“Severus.” Lão hiệu trưởng phát tay trán an Xà Vương đang nóng nảy, đôi mắt xanh thăm nhìn đối phương từ phía sau cặp kính hình trăng khuyết, “Tôi mong thầy có thể giữ bình tĩnh, bất luận gặp tình huống gì.”

Tự hỏi những lời này có chạm bẫy gì không, Xà Vương trầm mặc một lúc lâu.

“Tôi cũng không phải sư tử ngu xuẩn.” Xà Vương mạnh mẽ xác minh thuộc tính của mình.

“Tôi biết, con trai. Thầy tuy không nhập học ở đây, nhưng tôi nhìn ra thầy hẳn là thuộc về xà viện. Nếu thầy tốt nghiệp ở Hogwarts, thầy có lẽ sẽ trở thành một Slytherin.” Dumbledore bình tĩnh nói ra, hình như không hề có chút hoài nghi nào đối với sự thật này.

“Không hề nghi ngờ.” Severus trả lời đầy kiêu ngạo, nhưng trong nội tâm y đang trải qua một trận phong ba.

– Nơi này đã không còn là trường học của y, nơi y từng xem như là mái ấm của y, nơi y trải qua những năm tháng cuối đời.

“Tôi nghĩ Taren đã nói cho thầy biết một ít về chuyện của các Nhà. Nhưng tôi cho rằng, đó dù sao cũng là phiên diện.” Lão hiệu trưởng ôn hòa nói, “Tôi mong thầy có thể thông qua hai mắt của mình để xác nhận, để đánh giá, để lý giải.”

“Đương nhiên.” Xà Vương nghiêm túc nói, “Tôi vĩnh viễn chỉ trung thành với trái tim và linh hồn mình.”

Trên mặt Dumbledore lộ ra nụ cười, “Tôi tin, con trai.”

“Không nên dùng sự hiểu biết vốn có của cụ để đánh giá tôi, Albus!” Severus đứng lên âm u nói, “Còn có..... Tôi không phải con của cụ!” Áo chùng đen bỗng tung bay, nam nhân toàn đen bước nhanh rời đi.

– Cho dù trở lại nơi này, y cũng không chịu sự khống chế của lão ong mật, không chịu sự khống chế của bất cứ kẻ nào!

Một lần nữa trở lại căn hầm thuộc về mình, Severus lẳng lẳng hồi ức lại hành trình nhận chức giáo sư Hogwarts — hoặc nên nói là hành trình bị ép buộc trở thành giáo sư.

– Gặp quý cái phòng ngừa biến cố!

“Severus, con suy nghĩ rõ ràng rồi?”

“Đúng vậy, tôi đã suy nghĩ kỹ, tôi đồng ý.” Thanh niên toàn thân đen nói không hề cảm tình. Giống như nội dung câu chuyện không liên quan gì tới mình.

“Con hiểu rõ ý nghĩa trở thành người thừa kế Prince không?”

“Có, bảo vệ gia tộc, bảo vệ người nhà, bảo vệ tôn nghiêm.” Vẫn lời trình bày thẳng thắn.

“Con có thể bảo đảm lập trường trong chiến tranh không?”

“Có, chúng ta vĩnh viễn trung lập, chúng ta chỉ làm theo niềm tin của bản thân, cho dù tan xương nát thịt cũng không kẻ nào có thể làm lung lạc ý chí của chúng ta.” Trong tiếng nói trống rỗng có một chút tự hào.

“Con có thể hết lòng tuân thủ lời thề của mình không?”

“Có, tôi kính dâng linh hồn của chính mình.” Câu trả lời kiên quyết không chút do dự.

“Ta, tộc trưởng đời thứ mười hai của Prince, Taren Agoda Prince tuyên bố, Severus Adrian Prince là người thừa kế của gia tộc ta, quyết định này có hiệu lực ngay tức khắc. Sau khi ta chết cậu ấy sẽ trở thành tân tộc trưởng của gia tộc Prince.” Trong tay lão nhân xuất hiện một cái huy hiệu do thanh kiếm và bụi gai hợp thành.

“Tôi vinh hạnh và trịnh trọng tiếp nhận.” Thanh niên vươn tay nhận lấy cái huy hiệu kia, huy hiệu lập tức phát ra ánh sáng bạc, sau đó dung nhập vào bàn tay tái nhợt.

“Nghỉ thức hoàn thành, con của ta.” Lão Prince có chút mệt mỏi nói, nghỉ thức lấy huy hiệu ra khiến ông tiêu hao một lượng lớn ma lực, “Quả nhiên cần phải sớm chọn ra người thừa kế.”

Trầm mặc đỡ lão nhân ngồi xuống, Severus cũng ngồi vào chỗ đối diện với lão nhân.

“Bước tiếp theo ông quyết định thế nào?” Bình tĩnh đặt câu hỏi, y sớm đoán được Taren nhất định còn có những chuyện khác muốn nói với y.

“Con rất hiểu ta, Severus.” Lão nhân vui mừng nở nụ cười, “Nhớ nguyên tắc của gia tộc không?”

“Chúng ta vĩnh viễn đứng ở trung lập.”

“Đúng vậy, không đầu nhập vào bất cứ phe nào, không trở thành công cụ thực hiện dã tâm của bất cứ kẻ nào.” Taren chăm chú nhìn thanh niên, “Cho nên, vì lý tưởng của chúng ta, chúng ta, hoặc nên nói là con nhất định phải có một chỗ dựa cùng hậu thuẫn. Đương nhiên cũng không phải chúng ta phụ thuộc vào hậu thuẫn này, mà là phải có một lợi thế để đặt điều kiện.”

Prince trẻ tuổi cau mày, y có dự cảm không dễ chịu, cảm giác giống như mình lại phải đi làm chuyện gì đó không thể không làm.

“Con biết ta đang nói gì, cũng biết uy hiếp lớn nhất của con là cái gì.” Nhìn hậu bối sắc mặt ngưng trọng, lão nhân thở dài nói, “Ta tin lúc con có quyết định cũng đã nghĩ đến hậu quả này, chúng ta nhất định phải chứng tỏ ọi người thấy lập trường của chính mình.”

“Cách tốt nhất để chứng minh chúng ta không phải thuộc phe chúa tể hắc ám là đầu nhập vào Dumbledore, nhưng đây là chuyện chúng ta tuyệt đối sẽ không làm. Nhưng vào Hogwarts dạy học lại ít nhất có thể chứng minh quyết tâm không muốn tham gia vào chiến tranh của chúng ta. Đồng thời nếu con và tiểu Sev đều ở

trong trường, là hai thành viên cuối cùng của gia tộc Prince, hệ thống phòng ngự của trường học sẽ bảo vệ các con. Như vậy bàn tay của chúa tể hắc ám và tử thần thực tử sẽ không thể dễ dàng uy hiếp đến các con.”

“Mà đồng thời chúng ta cũng không công khai tuyên bố chúng ta giúp đỡ Dumbledore. Hành động như vậy vừa không phản đối Chúa tể hắc ám lại không ủng hộ Bạch Phù thủy, miễn cưỡng xem như một loại biện pháp vẹn toàn đôi đường.”

“Ông cho rằng người lãnh đạo của hai bên hắc bạch sẽ mắc mưu dễ dàng như vậy?” Severus cười trào phúng.

“Không, mục đích của chúng ta chỉ là để bọn họ hiểu được lập trường của Prince — trung lập.”

“Trong chiến tranh không người nào có thể bo bo giữ mình.” Chiến sĩ từng trải qua chiến tranh trống rỗng nói.

“Vậy thì phải xem lựa chọn của con, Severus, lựa chọn của người thừa kế gia tộc Prince.” Taren tin nhiệm nói, “Ta tin vào quyết định của con, bất cứ lúc nào, con của ta. Con là Slytherin mềm lòng nhất mà ta từng thấy!”

“Ông nói đùa gì vậy!” Xà Vương cảm thấy bị vũ nhục. Làm Xà Vương tăng hãm lúc trước liên tục mười mấy năm đứng đầu bảng “Giáo sư khiến người ta sợ hãi nhất”, y mềm lòng lúc nào!

“Con không để ý quy định ngu xuẩn, nhưng đối với người và việc con thật sự để ý, con luôn luôn đều rất mềm lòng, cực kỳ mềm lòng. Con thật sự rất đơn thuần, con của ta.”

Xà Vương cảm thấy mình đã tức giận đến mức nói không ra lời. — Được rồi, được rồi, y chỉ là không có biện pháp với người già và trẻ em, cho nên y mới chán ghét hai loại sinh vật không biết trong đầu suy nghĩ cái gì này nhất!

“Đến Hogwarts làm giáo sư?”

“Đúng vậy, Severus, con có thể xin chức giáo sư phòng chống nghệ thuật hắc ám. Nghe nói chức vị đó mỗi năm đều thay đổi người.” Giọng điệu của Taren có chút châm chọc.

— Nga, được rồi được rồi, dù sao mình cũng không phải không có kinh nghiệm. Một lần nữa trải nghiệm cảm giác tra tấn đám tiểu quỷ không đầu óc kia, cũng không phải hoàn toàn không có lạc thú!

Xà Vương nỗ lực thuyết phục chính mình, trở về dạy học cũng không có gì không thể.

“Dumbledore là một phù thủy vĩ đại, cũng là một hiệu trưởng vĩ đại. Nhưng con người dù sao cũng không thể hoàn mỹ được, con của ta, rồi con sẽ hiểu.”

“Taren.....” Severus do dự một chút, biểu tình rối rắm trên mặt cho đối phương biết lời nói kế tiếp của y có khả năng thật đáng sợ, “Tôi không biết ông có phát hiện hay không..... Phát hiện.....” vén tay áo lên y nghiêm túc cho lão nhân thấy bí mật dơ bẩn nhất của mình — Dấu hiệu hắc ám.

Nhìn thấy dấu hiệu màu đen xấu xí trên làn da tái nhợt kia, vẻ mặt của lão nhân rõ ràng ngưng trệ trong chớp mắt, ngay lúc Severus muốn mở miệng giải thích, Taren lại đánh gãy y.

“Ta chỉ muốn hỏi con một vấn đề, Severus.” Lão nhân nghiêm túc nói, nhưng trong giọng nói cũng không thể hiện bất cứ sự không tín nhiệm nào. “Con có thể nói cho ta biết, đời trước khi con nghênh đón tử vong, linh hồn của con có sa đọa không?”

“Không có!” Trả lời không chút do dự, “Tôi chưa từng bán đứng linh hồn của chính mình.”

“Vậy.....” Nhẹ nhàng chạm vào dấu hiệu vặn vẹo kia, người bị chạm vào khẽ run một cái, lại ổn định thân thể. “Đây chỉ là nhắc nhở, một nhắc nhở con không nên giẫm lên vết xe đổ mà thôi. Không cần để ý nó, con của ta.”

Thanh niên cúi đầu thật thấp, y chưa bao giờ biết ơn một người như thế này. Nếu năm đó thứ lão hiệu trưởng cho y là lý do sinh tồn, thì Taren cho y chính là sự tín nhiệm quý giá nhất. Đây trở thành sự hỗ trợ cho y một mình tiếp tục đi trên con đường đầy chông gai, cho dù cô độc, y vẫn sẽ đi tiếp, một mình, tuyệt không quay đầu!

Nội tâm bình tĩnh bắt đầu gợn sóng, tâm giáo sư phòng chống nghệ thuật hắc ám kiên định mở đôi mắt hắc diệu thạch như màn đêm ra, ánh mắt của y thâm thúy mà cố chấp. Y đứng dậy rời khỏi hầm, đi về phía đại sảnh.

– Y muốn đi chào đón “Tiểu quý phiến chết người” này cùng với cuộc đời hoàn toàn mới của y.

Ở phía sau y, áo chùng đen tung bay.

21. Chương 21: Rung Chuyển Cùng Thảo Luận

Năm 1972, một năm đã được định trước sẽ không yên bình.

Sau khi tin tức kinh hoàng chúa tể hắc ám đời thứ nhất Gellert Grindelwald vượt ngục truyền ra, toàn bộ thế giới phù thủy lập tức rơi vào khủng hoảng. Các phù thủy trẻ tuổi không trải qua đại chiến lần đó thì không có sự hiểu biết trực tiếp gì, nhưng những phù thủy cùng các gia tộc phù thủy bị sự tổn thương nghiêm trọng trong cuộc chiến năm đó, thì lập tức nhận ra mức độ đáng sợ của sự việc này.

– Vị Ma Vương tóc vàng anh tuấn kia, từng dùng khuôn mặt mỉm cười như thiên sứ cùng các thánh đồ của hắn, thoải mái đẩy cả giới phù thủy, thậm chí toàn bộ thế giới vào địa ngục.

Các phù thủy lớn lên trong cuộc chiến tranh kia càng nhớ như in thời kỳ thơ ấu hỗn loạn, bất an, tràn ngập sắc thái khủng bố của mình — Đây cũng không phải kỷ ức tốt đẹp gì.

Bộ Pháp Thuật Đức lập tức ban bố lệnh truy nã quốc tế, yêu cầu tất cả chính phủ phù thủy đều phải trợ giúp bắt Gellert Grindelwald.

Một bài báo trên [Nhật Báo Tiên Tri] giải thích tâm trạng bối rối hiện tại của các phù thủy rất tốt — “Hắn làm sao trốn thoát? Vì sao hắn lại vượt ngục? Hiện tại hắn ở nơi nào? Hắn muốn làm gì? Giới phù thủy lại sẽ trở thành địa ngục sao? Chiến tranh có thể lại bắt đầu sao? Chúng ta cần chuẩn bị cái gì? Thế giới của chúng ta còn có hy vọng hay không?”.....

Đầu đề và nội dung như thế giống như những quả bom liên kết lại ném về phía các phù thủy nước Anh, nhất là những phù thủy bình thường thuộc giai cấp bình dân. Tin tức bị phong tỏa cùng với dư luận xã hội, khiến bọn họ hoảng sợ không thể chịu nổi dù chỉ một ngày. Nhưng vào lúc này, vị trưởng giả lớn tuổi được gọi là bạch phù thủy vĩ đại nhất của thế kỷ lại lần nữa đem lại chút an bình cho những kẻ đang bối rối này.

– “Chúng ta đã từng chiến thắng ác quỷ, chúng ta cũng sẽ chiến thắng ác quỷ thêm lần nữa!”–

Cần phải thừa nhận, có một số người là lãnh tụ trời sinh. Bất kể lời nói của cụ có gì bảo đảm hay không, cũng không nói lão hiệu trưởng có khả năng kia hay không, sau khi cụ công khai phát biểu tuyên ngôn của mình trên báo chí, rất nhiều người cảm thấy sự hưng phấn và kích thích trước nay chưa từng có — đương nhiên đây phần lớn là Gryffindor đã tốt nghiệp hoặc các sư tử đang học ở Nhà này. Nhưng không thể phủ nhận, hỗn loạn khơi dậy trong xã hội vì tin tức Ma Vương vượt ngục dưới sức mạnh tinh thần mạnh mẽ của bạch phù thủy dần dần được bình ổn. Sinh hoạt của mọi người hình như lại trở về nguyên dạng. Chỉ cần người nói ra những lời này cũng thoải mái như vậy là được.

Trong phòng hội nghị bí mật ở trang viên Potter ngồi đầy người. Bạch phù thủy mặc áo chùng trắng sao, đội mũ phù thủy cao cao hình như hoàn toàn không cảm nhận thấy sự hoang mang cùng buồn rầu của những người khác, vẫn giữ nguyên tâm trạng ngày nào cũng như trải qua lễ giáng sinh của cụ, sung sướng cường chế đẩy mạnh tiêu thụ đồ ngọt của mình ọi người.

Các thành viên Hội Phượng Hoàng đã quá quen với việc này, sau khi cau mày qua loa tiếp nhận vị giác quý dị của cụ, lập tức trong nội tâm không ngừng đánh đập giác quan quá mức nhạy bén của mình, đồng thời thề lần tới nhất định phải mang theo ma được vô vị!

Sau khi cậu Weasley tóc đỏ trẻ tuổi hấp tấp xông vào phòng họp, thành viên Hội Phượng Hoàng xem như đã đến đông đủ.

Phù thủy lớn tuổi ho nhẹ một tiếng, “Như vậy bây giờ cuộc họp của chúng ta bắt đầu.” Ted Tonks đang bị đồ ngọt vùi lấp từ trong lòng cảm tạ người bạn học cũ rút cuộc xuất hiện đồng thời giải cứu hắn khỏi nước sôi lửa bỏng này.

“Arthur, cậu đến muộn.” Kingsley Shacklebolt — một thần sáng da đen cao lớn chính trực — dùng ánh mắt trách cứ nhìn Arthur Weasley đang chảy mồ hôi đầy đầu, các thần sáng rất chú trọng kỷ luật.

“Xin lỗi,” Cậu Weasley xin lỗi cười cười với mọi người, ngẩng đầu nhìn bạch phù thủy ngồi ở tận cùng bên trong, người kia cho hắn một nụ cười ôn hòa. “Thật ra là có tin vui.....” Arthur Weasley, người thanh niên đã qua hai mươi tuổi này, hiện tại vẫn cười giống y một đứa trẻ to xác.

“Nga, Arthur,” Frank Longbottom thở dài nhìn người bạn, “Đừng thừa nước đục thả câu!”

“Arthur, Molly đâu, sao cô ấy không đến?” Austin Potter phát hiện cặp vợ chồng luôn như hình với bóng, bây giờ chỉ có một người.

“Molly.....” sắc mặt cậu Weasley sắp vượt qua màu tóc của cậu. “Molly cô ấy không thể đến. Bởi vì cô ấy..... Mang thai!”

“Nga, chúc mừng cậu, Arthur. Đây đã là đứa con thứ hai của cậu rồi!” ông Longbottom kích động nói — Là một nam tính độc thân, hắn lúc này càng hiểu rõ niềm vui khi có con.

“Đúng vậy, đúng vậy, đây đều là công của Molly. Đợi lát nữa tan họp, tôi muốn dẫn cô ấy đến St. Mungo kiểm tra, Molly mong là con gái. Nhưng tôi không quan tâm có nhiều tiểu sư tử một chút!” Vị sư tử Weasley đầy sức sống vừa tốt nghiệp lập tức dẫn vợ bỏ trốn này, đến nay vẫn còn đắm chìm trong cuộc sống hôn nhân tuyệt vời. Cho dù kinh tế túng quẫn cũng không thể làm giảm sự hưng phấn của hắn. Tâm trạng khoái hoạt của Arthur khiến phòng họp vốn ngột ngạt có chút sức sống.

“Cho dù là con gái, cũng nhất định là một tiểu sư tử cái.” Moody cao giọng nói. Đưa tới ánh mắt gào thét của các sư tử cái mà dẫn đầu là McGonagall.

“Được rồi,” Bạch phù thủy lớn tuổi đột nhiên lên tiếng, bình ổn không khí trong phòng họp, “Arthur, đây thật sự là một việc khiến người ta vui sướng. Nhưng tôi cho rằng chúng ta hẳn là nên bàn luận chủ đề hôm nay trước.”

Sư tử sức sống vô hạn lập tức thay đổi biểu tình nghiêm túc, sắc mặt của các thành viên Bộ Pháp Thuật dẫn đầu là Kingsley biến thành ngưng trọng.

“Tôi tin, mọi người hẳn đều biết hôm nay chúng ta muốn thảo luận chuyện gì.” Ánh mắt xanh thẳm nhìn vào mỗi người đang ngồi, “Về chuyện Gellert Grindelwald vượt ngục, tôi muốn nghe cái nhìn của mọi người.”

“Mấy đứa nhỏ trẻ tuổi một chút cũng chưa từng trải qua cuộc chiến kia, chúng sẽ không thể hiểu được tâm trạng của những người trưởng thành trong chiến hỏa như chúng ta.” Là chủ nhân của chỗ hội họp — trang viên Potter, ông Austin Potter lên tiếng đầu tiên. Người đàn ông trung niên gần bốn mươi tuổi này, hiện tại có sự bình tĩnh cùng trầm ổn không giống với các sư tử khác — tuy rằng thời học sinh của ông cũng hỗn loạn như vậy.

“Đúng vậy, Austin, tôi còn nhớ rõ thủ đoạn của Gellert Grindelwald. Tuy rằng khi đó tôi cũng không ra chiến trường, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được sự tàn nhẫn và lãnh khốc của người kia.” Viện trưởng sư viện nghiêm túc tán đồng bổ sung, “Tôi không muốn để những đứa bé hiện tại phải trải qua chiến tranh lần nữa.”

“Chiến tranh là tàn khốc,” Dumbledore thở dài, làm người tự tay chấm dứt trận chiến đó, cụ thể rõ cảm giác tuyệt vọng sâu sắc kia hơn bất cứ người nào.

“Albus, cụ lo chuyện này có liên quan đến Voldemort sao?” Kingsley hỏi ra nghi vấn của mọi người.

“Đúng vậy, Kingsley, tôi nghi ngờ hai người kia có khả năng đã hợp tác với nhau.”

“Điều đó không có khả năng.....” Moody táo bạo gào thét.

“Bình tĩnh, bình tĩnh, Alastor, bạn tôi, nghe tôi nói xong đã.” Ẩn ẩn trán, vị trưởng giả lớn tuổi bình tĩnh nói, “Xét thấy Gellert Grindelwald ở trong ngục Nurmengard hai mươi bảy năm mà vẫn không vượt ngục.

Theo tôi biết trong khoảng thời gian này thuộc hạ của hắn từng vài lần đột phá phòng tuyến nỗ lực cứu hắn, nhưng hắn cũng không rời khỏi nơi đó.— Đây cũng là nguyên nhân mấy năm gần đây sự cảnh giác của tôi đối với nơi đó có chút giảm nhẹ — Đây là sai lầm của tôi. Nhưng như vậy càng chứng tỏ phía sau sự kiện lần này hiển nhiên có ẩn tình khác.”

“Cụ cho rằng là Voldemort thuyết phục ông ta vượt ngục?” McGonagall lo lắng hỏi.

“Tôi hoài nghi như vậy. Xem xét theo hành vi của Gellert Grindelwald, hắn vốn cũng không tính vượt ngục. Hiển nhiên là có nhân tố gì đó thúc đẩy hắn thay đổi chủ ý. Mà ở giai đoạn hiện tại tôi có thể nghĩ đến chỉ có.....” Trong giọng nói của bạch phù thủy cũng mang theo lo lắng.

“Bọn họ muốn làm gì, Albus, cụ có thể phân tích ra cái gì không?” Lão Potter luôn luôn có thể nắm lấy trọng điểm.

“Không rõ,” Lão hiệu trưởng lắc đầu.

“Sau khi vượt ngục Grindelwald cũng không lập tức làm ra chuyện gì, cũng không xuất hiện ở trước mặt mọi người,” ông Longbottom cẩn thận phân tích, “Điều này có cho thấy rằng, ông ta còn chưa chuẩn bị đầy đủ?”

“Hoặc là có âm mưu gì khác.” Cậu Tonks này giờ vẫn im lặng lập tức bổ sung.

“Có một chỗ sơ hở, Albus.” Lão Potter hình như nghĩ đến cái gì, “Khi Grindelwald vượt ngục, Voldemort không có rời khỏi nước Anh, mà ở trong Nurmengard không thể truyền tin tức ra bên ngoài bằng ma pháp, bọn họ làm sao liên lạc với nhau được?”

“Đây cũng là chỗ tôi không hiểu, Austin.” Lão hiệu trưởng gật gật đầu, “Tin tức tôi thu được cũng cho thấy, Voldemort luôn ở Anh quốc, mà Gellert Grindelwald là người không dễ dàng tin tưởng người khác. Tôi không thể tưởng tượng bất cứ kẻ nào có thể thông qua lời nhắn hoặc người đại diện làm dao động ý nghĩ của hắn.”

“Hiện tại vấn đề trọng yếu là, hắn đi ra!” Moody lớn tiếng nói, thanh âm hùng hậu làm cho lỗ tai mọi người đau nhói.

“Alastor, đây không phải quyết đấu công bằng một chọi một! Không phải cầm dũa phép ném chú ngữ cho nhau thì có thể giải quyết vấn đề!” McGonagall, thuộc về số ít người có thể khiến lão sư tử điên cuồng nghe lời, lớn tiếng nói.

“Mọi người sẽ không quên bị kịch của Samson Lupin, hiện tại con cậu ta vẫn phải chịu đựng hậu quả của cuộc tập kích tàn khốc kia!”

— Tám năm trước thần sáng Samson Lupin phụ trách bao vây thanh trừ phù thủy hắc ám bị phù thủy hắc ám liên thủ với người sói trả thù, trong đêm trăng tròn bị người sói tập kích bất ngờ đoạt mất sinh mệnh. Mà đứa con trai còn nhỏ Remus Lupin của ông ta thì biến thành người sói.—

“Đúng vậy, lúc chúng ta đối phó với kẻ địch, cũng cần phải bảo vệ chính mình. Tuyệt đối không thể lơ đãng xúc động.” Austin Potter có giao tình thâm sâu với lão Lupin nhớ đến người bạn cũ, không khỏi có chút thương cảm.

“Chơi trò đối trá, đó là thói quen của rắn độc!” Moody không hài lòng phản bác.

“Không phải chơi trò đối trá, là đùa giỡn thủ đoạn, bạn tôi.” Bạch phù thủy lên tiếng ngăn cản cuộc tranh cãi có khả năng xảy ra, “Chúng ta cần hoàn thiện kế hoạch đối phó với kẻ địch. Chúng ta phải giành được thắng lợi cuối cùng.”

“Giáo sư Dumbledore, tôi và Molly nhất định ủng hộ quyết định của thầy.” Cậu Weasley tóc đỏ kích động nói.

“Arthur, cậu đã không còn là học sinh, không cần lại gọi tôi là giáo sư.” Vị trưởng giả hiền lành nhìn đứa trẻ to xác đang kích động.

“Dạ.....” Hơi xấu hổ sờ sờ tóc, cậu Weasley— đứa trẻ không trưởng thành — đỏ mặt nói, “Tôi gọi quen rồi, hiệu trưởng.....”

Tất cả mọi người nở nụ cười, bọn họ luôn thích sư tử trẻ tuổi hoạt bát chính trực này.

“Kế hoạch cụ thể, tôi nghĩ bây giờ còn chưa thể quyết định, xét thấy đối phương cũng không làm cái gì. Nhưng mở cuộc họp hôm nay là mong mọi người có thể bình tĩnh ứng phó với những việc ngoài ý muốn. Đồng thời trong trường học, tôi và Minerva sẽ bảo đảm an toàn cho bọn nhỏ. Hogwarts vĩnh viễn không nên trở thành chiến trường.” Lão hiệu trưởng nghiêm túc nói.

“Cánh tay của tử thần thực tử tạm thời còn chưa công khai vươn đến trường học, nhưng không thể phủ nhận trong trường học đã có những đoàn thể nhỏ có khuynh hướng về mặt này. Nhất là..... trong Slytherin.” Giọng điệu của Austin Potter có chút lo lắng.

“Một đám tiểu tử thần thực tử rắn độc hắc ám!” Moody không ngừng trào phúng.

“Alastor!” Nữ vương sư viện ẩn ẩn có dáng vẻ tức giận. Moody trề môi hừ một tiếng.

“Trường học sẽ không trở thành doanh trại đào tạo phù thủy hắc ám của bọn họ.” Lão hiệu trưởng kiên định nói, “Bọn nhỏ có quyền lựa chọn con đường của mình.”

“Tóm lại, Albus, tôi tin phán đoán của cụ.” Lão Potter vẫn rất kính trọng vị trưởng giả trước mắt.

“Austin, về phía các quý tộc phải nhờ anh chú ý một chút.” Dumbledore tín nhiệm nhắc nhở.

“Đương nhiên, Albus.”

“Thần Sáng chúng tôi cũng sẽ mở to hai mắt theo dõi hành động của phù thủy hắc ám, bất kể đó có phải là rắn độc gian xảo hay không.” Trong mắt Kingsley luôn luôn không chứa được một hạt cát.

“Albus, còn có một vấn đề,” Lão Potter chần chờ đặt câu hỏi, “Giáo sư phòng chống nghệ thuật hắc ám mà cụ vừa mời.....”

“Tôi tin ánh mắt của Taren sẽ không sai lầm” Lão hiệu trưởng ôn hòa gật đầu – Nhân phẩm của lão Prince luôn luôn làm người ta kính trọng.

“..... Tôi cũng không nghi ngờ phán đoán của lão Prince.” Austin Potter hình như có chút dăm chiêu.

Cuộc họp của Hội Phượng Hoàng liền trôi qua trong sự thảo luận của một đám sư tử lớn nhỏ. Là người tổ chức hội nghị, tộc trưởng gia tộc Potter từ đầu đến cuối đều cau mày, dường như luôn có tâm sự. Ông đang nhớ lại nội dung bức thư con trai gửi cho ông – Severus Prince — một con rắn độc âm trầm bất công, nhưng..... Cực kỳ hùng mạnh!

22. Chương 22: Trường Học Cùng Giáo Sư

Bất kể Hội Phượng Hoàng lên mở bao nhiêu hội nghị, hay các quý tộc tử thần thực tử tổ chức bao nhiêu vũ hội, thì mấy việc này đều không liên quan gì nhiều đến các tiểu động vật còn được bảo vệ bởi trường học. Có lẽ một vài người thừa kế gia tộc đã nghe được chút tin đồn, nhưng họ vẫn chưa tốt nghiệp nên không thể trực tiếp tiếp quản công việc của gia tộc. Vì vậy tuy bên ngoài nước miếng bay đầy trời, nhưng tình hình trong vườn trường Hogwarts vẫn tương đối an bình.

– Đương nhiên, là tương đối.

Đối với các tiểu động vật, nhất là các tiểu động vật nằm dưới, lớp phòng chống nghệ thuật hắc ám đáng sợ hơn rất nhiều so với lò sát sinh của chúa tể hắc ám. Mà giáo sư phòng chống nghệ thuật hắc ám, đối với các tiểu động vật, thì kinh khủng hơn chúa tể hắc ám nhiều.

– Không, có lẽ là trong trường học nên hai người này căn bản không thể gặp chung lại nói.

Không đến một tháng sau khai giảng, vị giáo sư Prince này đã vinh quang leo lên vị trí dẫn đầu hàng loạt bảng xếp hạng của Hogwarts như “Giáo sư làm người ta sợ hãi nhất”, “Giáo sư đáng sợ nhất”, “Giáo sư không thể đắc tội nhất”. Hơn nữa vượt qua vị trí thứ hai rất xa.

Nhưng song song đó môn phòng chống nghệ thuật hắc ám — môn học bị nguyên rủa này — lại kì lạ mà trở thành một trong những môn học được chào đón nhất.

Tuy rằng bỏ phiếu tất nhiên lấy Slytherin làm chủ — cho dù không rõ nguyên nhân, nhưng vị giáo sư này rõ ràng thiên vị cho xà viện, đây là rõ như ban ngày. Mà tiếp theo chính là các Ravenclaw có tinh thần tìm tòi nghiên cứu và muốn học những thứ hữu ích — nọc độc không thể gây trở ngại khát vọng đó, bọn họ muốn ép khô mỗi giọt kiến thức của vị giáo sư này — đương nhiên đây là mơ mộng hão huyền.

Về phần các sư tử, bọn họ đã kêu khổ thấu trời. Tuy rằng xà viện và sư viện vẫn không ngừng phân tranh, sau khi thế lực của Voldemort mở rộng thì loại xung đột này càng nghiêm trọng hơn, nhưng trong trường học chưa từng xuất hiện một người quang minh chính đại đem việc trừ diệt sư tử trở thành niềm vui như thế — mà giáo sư Prince của chúng ta liền khai sáng truyền thống này.

Mỗi khi đến tiết phòng chống nghệ thuật hắc ám của Slytherin và Gryffindor, trong trường học thậm chí có người mở ván cá cược, cược xem tiết này sư tử sẽ bị trừ bao nhiêu điểm — nghe nói tỉ lệ đặt cược còn khá cao.

Mà tất nhiên vị giáo sư này đã bị các tiểu sư tử lên phong cho hàng loạt danh hiệu đặc biệt như “Con dơi già bóng nhẫy”, “Ma cà rồng”.

– Giáo sư Prince bị phong danh hiệu vui vẻ tiếp nhận mấy cái danh xưng đó, sau đó bóc lột đá quý nhà Gryffindor càng hung ác hơn.

Nhưng cho dù như vậy các học sinh trong trường vẫn rất thích học môn học này, bởi vì không có tiểu động vật nào quên được, lời nói của vị giáo sư này ở lớp phòng chống nghệ thuật hắc ám đầu tiên, lời ca ngợi và cảm thán thẳng thắn không hề giữ lại đối với nghệ thuật hắc ám kia. Đương nhiên còn có kỹ thuật điều luyện cùng với thái độ không chút lưu tình nữa.

– “Nghệ thuật hắc ám,” Trong giọng nói của Severus tràn ngập ca ngợi, “Đa dạng, phong phú, biến hóa nhanh chóng, không có giới hạn. Cận chiến với chúng nó, giống như đang chiến đấu với một con quái vật nhiều đầu, vừa chém rơi một đầu, lập tức lại mọc ra một đầu mới, so với cái đầu trước càng hung ác, càng gian xảo hơn. Các trò phải đối mặt với một thứ gì đó biến ảo khó đoán, không thể hủy diệt.”

Tất cả mọi người đều vươn dài cổ nhìn vị giáo sư màu đen, mặc dù trên mặt vài Gryffindor lộ ra khinh thường và chán ghét, nhưng dưới tiếng nói âm trầm giống như thổ thổ cùng với ánh mắt sắc bén như dao của giáo sư, đều thua trận lui xuống.

“Cho nên, phòng ngự của các trò,” Severus hơi nâng cao âm lượng, “Cũng nhất định phải linh hoạt để biến đổi, có nhiều sáng tạo giống như nghệ thuật hắc ám mà các trò cần đối phó vậy.”

Ánh mắt y lảng lảng quét nhìn các học sinh đang tập trung tinh thần phía dưới, khi ánh mắt xẹt qua James Potter và Sirius Black, y nhìn thấy sự khinh thường rõ ràng trên mặt bọn họ.

“Trò Potter, trò Black, hình như hai trò có chuyện thắc mắc.” Tiếng nói của Severus thông thả mà biếng nhác, thân trên của y hơi dựa vào bục giảng, hai tay ôm ngực.

“Tôi chỉ không hiểu, tại sao hiệu trưởng Dumbledore lại mời một phù thủy hắc ám làm giáo sư của chúng tôi!” Potter trưng cầu cách nhìn của nhóm sư tử xung quanh, sau khi nhận được vài tiếng vui cười, ngắc đầu ngạo mạn nhìn giáo sư áo đen.

“Gryffindor trừ năm điểm, bởi vì tự cao tự đại!” Severus sung sướng trừ điểm, nói thật, sau khi quay lại trường học thời điểm có thể khiến y cảm thấy cân bằng nhất là lúc tra tấn sư tử. Giống cảm giác năm đó khi nhìn thấy Black vượt ngục – Cảm giác báo thù thật sự rất tuyệt vời.

“Thầy, không thể.....” James Potter kích động phản bác. – Giống hệt con của cậu ta.

“Gryffindor lại trừ năm điểm, bởi vì chống đối giáo sư.” Không để ý tới sư tử còn muốn nói cái gì, Severus dùng đũa phép gõ gõ vào bảng đen, trên mặt xuất hiện một hàng chữ.

“Ta giả thiết các trò vẫn chưa học được cái gì trong môn học này ở năm nhất.” Chậm rãi phun ra lời châm chọc mềm mại, ánh mắt giáo sư áo đen đảo qua mỗi học sinh, khi ánh mắt y dừng lại ở bất cứ người nào, tiểu động vật đều sẽ không nhịn được run lên, ngay cả Slytherin cũng không ngoại lệ.

“Nhưng chúng tôi biết rất nhiều!” Hình như Sirius Black rất muốn gỡ hòa lại một ván cho bạn của mình.

“Gryffindor trừ năm điểm.....” Y ngẩng đầu khinh miệt nhìn Black mặt đỏ lên, “Lớp học của ta không cần mấy lời vô nghĩa!”

“Điều này không công bằng!” Thiếu niên tóc xoăn kêu to, đối lấy là bị Slytherin nhạo báng tập thể.

Severus vì loại phản ứng trong dự đoán này mà nhếch mép lên, tạm thời xem như là một nụ cười vừa lòng.

“Sự ngu xuẩn tự đại của Gryffindor sẽ khiến các trò mất mạng trên chiến trường, điều này không làm ta nghi ngờ chút nào.” Dùng đũa phép gõ lên tay, Severus đi đến giữa phòng học, sau đó bỗng nhiên xoay người nhìn thẳng Black và Potter, “Các trò ngông cuồng muốn công bằng với đối thủ, nhưng cái đầu ngu xuẩn của các trò cũng không biết chiến tranh chân chính sẽ không coi trọng công bằng, kẻ địch chỉ biết nghĩ tất cả biện pháp lấy đi cái mạng nhỏ bé của các trò!”

“Hiệu trưởng Dumbledore sẽ bảo vệ trường học.” Black không phục nói.

Severus nở một nụ cười giả tạo, “Vây thì chờ hiệu trưởng vĩ đại của chúng ta đến thu dọn cho trò đi, trò Black.”

Y nhanh chóng quay về bục giảng, sau đó dùng một loại thanh âm không vang dội nhưng có lực chấn động tuyệt đối nói với mỗi người trong phòng, “Nhưng hiện tại ta là giáo sư phòng chống nghệ thuật hắc ám, ta mới là người chủ đạo, trong tiết học này các trò nhất định phải nghe lời ta!”

“Bây giờ lấy đũa phép của các trò ra, hai người lập thành một tổ, đứng mặt đối mặt.” Mệnh lệnh ngắn gọn hạ xuống, y nhìn một đám tiểu động vật hỗn loạn đều tìm được tổ hợp.

“Hôm nay chúng ta học lời chú ‘Expelliarmus’ (Giải giới: tước vũ khí).” Severus gọi thiếu niên tóc đen trong hàng ngũ Slytherin ra, “Trò Snape trò lên làm mẫu ọi người.”

Thiếu niên gạt đầu một cái ngắn gọn, sau đó đi đến phía trước phòng học.

“Dùng đũa phép của trò tấn công ta.” Severus bày ra tư thế không hề phòng bị, ý bảo đối phương tùy ý công kích.

Giải giới đối với thiếu niên mà nói vẫn rất đơn giản, bọn họ từng cùng nhau luyện tập vô số lần.

Rút đũa phép ra, thiếu niên nhắm vào cổ tay giáo sư áo đen hô lớn: “Expelliarmus!” Đũa phép của Severus, theo tiếng hô, bay khỏi tay y.

Sau khi triệu hồi đũa phép lại, y gạt gạt đầu, “Rất tốt, Slytherin thêm năm điểm.”

“Lại thử một lần.” Lần này y đặt đũa phép trước người.

Thiếu niên lại nhanh chóng ếm “Expelliarmus”, nhưng lúc này đũa phép của Severus lại không nhúc nhích chút nào. Ra hiệu kêu thiếu niên trở về chỗ ngồi, giáo sư áo đen nhìn các tiểu động vật trong lớp.

“Bây giờ, ai có thể nói cho ta biết, tại sao hai lần chú ngữ giống nhau nhưng lại có kết quả bất đồng?”

Lily ngồi trong nhóm Gryffindor nhanh chóng giơ tay lên, nhưng Severus lại lựa chọn một nữ sinh Slytherin trả lời, thiếu nữ tóc đỏ hiển nhiên có chút không vui đối với việc này. Y có thể nghe rõ ràng Potter đang mặt dày mày dạn lấy lòng Lily, “Lão chính là bất công, chỉ thiên vị rắn độc Slytherin, Lily cậu đừng đau lòng.”

Thiếu nữ tóc đỏ trừng Potter một cái, “Giáo sư Prince từng dạy bảo tôi.”

Đối thoại kế tiếp y không muốn nghe, hiện tại việc này cũng không liên quan gì nhiều đến y, hơn nữa hai người kia giống như lịch sử, bất kể thế nào cũng sẽ đi tới cùng nhau. Không biết là may mắn hay bất hạnh.

Nữ sinh Slytherin kia trả lời rất chi tiết.

“Bởi vì lần đầu tiên giáo sư không có áp dụng bất cứ biện pháp phòng ngự gì, chẳng khác nào là một Muggle cầm đũa phép, cho nên Snape dễ dàng đánh rơi đũa phép của ngài. Còn lần thứ hai hiển nhiên ngài áp dụng phòng ngự cần thiết, cho nên cậu ta thất bại.”

“Rất tốt, Slytherin thêm hai điểm.” Severus nói tiếp, “Đừng nghĩ rằng học xong chú ngữ liền thiên hạ vô địch, ma lực không đủ cường đại, kinh nghiệm không đủ phong phú cũng đều sẽ bị đánh bại.” Nói tới đây y dừng lại một chút, “Mà mấy cái ác chú bé nhỏ khiến các trò tự hào.....” Ánh mắt y đảo qua phía Gryffindor, “Chỉ có thể giúp các trò chết càng nhanh!” Giọng nói của y không chút lưu tình.

Chấm dứt hồi ức, thời gian quay trở về quỹ đạo bình thường, có vài người bắt đầu chịu không nổi!

“Tên khốn kiếp đáng chết kia lại có thể dùng loại lý do vô sỉ như tớ nói chuyện lớn gây ồn ào mà trừ điểm của tớ!” Một trong những nhân vật thủ lĩnh của tổ Gryffindor bốn người — James Potter — tức giận bất bình nói.

“Lão dơi già bóng nhẫy kia chỉ là chướng mắt chúng ta, thật muốn có một ngày nào đó có thể hung hăng đánh lão một trận!” Sirius bởi vì bạn thân bị người hăm hại mà đồng dạng tức giận mưng mưng.

“Con quỷ hút máu kia thật con mẹ nó khốn kiếp, cư nhiên dùng ma pháp không gây chế nhạo tớ!” Nhớ tới mình trước công chúng, bị đối phương dùng ma pháp không gây hung hăng quăng ra ngoài, thiếu niên đầu tổ chìm liền vô cùng tức giận.

“Nếu để tớ biết được nhược điểm của lão, tớ tuyệt đối sẽ không bỏ qua lão!” Sirius Black ác độc nói.

“Sẽ không bỏ qua ai?” Một tiếng nói trầm thấp khiêu khích đánh gãy tiếng mắng của hai người, “Cái loại ngu ngốc phẫn trên cổ chỉ là vật trang trí như các người chỉ xứng xách giấy cho y.”

“Không, Severus, quan điểm của cậu ảnh hưởng đến mỹ học của tôi.” Giọng nói hoa lệ phủ định giả thiết của thiếu niên tóc đen, “Tôi không cảm thấy giáo sư Prince đồng ý để loại sư tử vô giáo dục này đụng chạm vào đôi giày cao quý của thầy ấy!”

Thiếu niên cao gầy cười nhạo một tiếng, “Tôi vô cùng đồng ý quan điểm của anh, Lucius. Tôi cảm thấy rất tiếc nuối vì quan điểm vừa rồi của tôi.”

“Khốn kiếp, Snivellus, Malfoy!” Sư tử Potter nổi điên, “Bọn răn độc dơ bẩn gian xảo, hôm nay ta nhất định phải cho chúng mày một bài học!” Nó muốn trút tất cả căm hận đối với giáo sư phòng chống nghệ thuật hắc ám lên người tiểu Snape có bộ dạng cực kỳ tương tự lão.

“Chỉ bằng người?” Severus trào phúng cười lạnh, “Ta có lý do hoài nghi dựa vào loại chỉ số thông minh có thể nấu thuốc trị sang thành thứ nước nổ tung kia của người có thể làm ra hành động phức tạp như vậy hay không.”

“Đổi chiều kim chung!” Black đứng bên cạnh tức giận đến mặt đỏ bừng nhảy ra ném một ác chú nhỏ về phía thiếu niên tóc đen.

Thiếu niên nhanh nhẹn tránh né. “Tarantallegra.” Xoay người lập tức cho hai sư tử một lời chú dùng đùa giỡn.

“Tôi đã nói mà, Severus.” Thiếu chủ bạch kim tao nhã xoay người, “Năng lực hành động của sư tử luôn luôn dùng tốt hơn nhiều so với đầu óc của chúng.”

“Hôm nay đầu óc của anh thật hiếm khi không bị kích thích tố chiếm cứ, Lucius.” Lại tránh thoát đòn công kích liên tiếp của đối phương, tiểu xà trào phúng đáp lại.

“Cảm tạ lời ca ngợi của cậu.” Gia tộc bạch kim thật đúng là chỉ nghe lời bọn họ muốn nghe.

“Bởi vì khả năng lý giải vụng về của anh, tôi cảm thấy thật bi ai cho ông Malfoy.” Ném một thần chú khóa chân, thiếu niên thở dài nói. Hai người này hình như hoàn toàn không coi hai sư tử đang nổi giận ở đối diện ra gì. Nhưng trên thực tế lực chú ý của bọn họ vô cùng tập trung, chỉ là dựa vào chỉ số thông minh của sư tử thì không thể nào hiểu được sự gian xảo nhỏ nhỏ của Slytherin.

“Stupefy (Bùa choáng)! ” Black chính xác phóng ra một chú ngữ công kích, nhưng lại bị một câu chú từ xa xa bay tới trực tiếp triệt tiêu.

“Công kích giáo sư, Gryffindor trừ hai mươi điểm. Công kích bạn học, Gryffindor trừ mười điểm. Lén lút đánh nhau, Gryffindor lại trừ mười điểm.” Tiếng nói trầm thấp nhậm nhậm như tơ lụa thượng đẳng xẹt qua

dây đàn truyền đến, thanh âm tao nhã dứt khoát trừ đi đá quý của sư tử. Không cần quay đầu cũng biết người đến là ai — Hắc y Prince, giáo sư phòng chống nghệ thuật hắc ám.

“Thầy, khôn kiếp.....” Potter nhảy dựng lên muốn thanh minh.

“Nhục mạ giáo sư, Gryffindor lại trừ mười điểm.” Ngửa mặt nở nụ cười giả tạo, hắc y Prince trào phúng nhìn con sư tử— đã từng là kẻ địch của mình, đang kích động.

Sư tử còn muốn tiếp tục tranh cãi bị Lupin và Lily tới kéo lê về. Thiếu nữ mắt xanh tóc đỏ đã mơ hồ có chút khí thế nữ vương.

“Đủ rồi, Potter, tiết sau chúng ta còn có lớp. Nếu cậu không muốn bị trừ càng nhiều điểm hơn, thì bây giờ lập tức thu dọn đồ đạc lên lớp! Remus, Peter, hai cậu coi chừng Black!” Tiểu sư tử cái thành thạo bố trí nhiệm vụ, hiển nhiên đối loại chuyện này đã thấy quen đến nhàm rồi.

“Nhưng mà, Lily.....” James Potter đột nhiên từ tiểu sư tử nóng nảy chuyển biến thành chó Pug ngoan ngoãn còn có chút bất bình.

“Câm miệng, Potter.” Đôi mắt xanh biếc hung tợn trừng động vật chết tiệt phía sau một cái, “Giáo sư Prince, thật xin lỗi, chúng con có thể đi lên lớp không?” Tiểu sư tử cái cũng đột nhiên biến thành học sinh ngoan kính trọng giáo sư.

“Đương nhiên, trò Evans. Ta cũng không muốn thấy đá quý Gryffindor tiếp tục giảm xuống, tuy rằng ta đối mong đợi này cực kỳ hoài nghi.” Severus vẫn giả cười nhìn các sư tử bị quản chế, chỉ có ít ỏi vài người chú ý, khi y nhìn Lily Evans trong mắt toát ra sự dịu dàng nhàn nhạt.

– Đây tuyệt đối là ảo giác! Tiểu xà tóc đen tự thôi miên bản thân.

– Chuyện thú vị. Thiếu chủ bạch kim quyết định báo cáo cho cha phát hiện của mình.

Các sư tử trùng trùng điệp điệp rời đi, các tiểu xà mơ hồ có thể nghe được tiếng tranh cãi từ xa truyền lại. Bất quá nhìn sắc mặt giáo sư Prince dần dần âm trầm, cho dù là học sinh Slytherin cũng có chút chịu không nổi.

“Trò Snape, ta giả thiết trò có lời giải thích về hành vi vừa rồi của mình?” Thanh âm như tiếng đàn violon vang lên, nhẵn nhụi nhu hòa. Nhưng những người hiểu về vị giáo sư này đều biết, hình như giáo sư Prince rất tức giận.

– Mức độ dịu dàng trong giọng nói của vị giáo sư này luôn tương phản với tâm trạng của y.

“Tôi.....” Tiểu xà khô khan mở miệng.

“Sau bữa tối, đến văn phòng của ta cấm túc, trò Snape.” Lạnh lùng đưa ra phán quyết, hắc y Prince xoay người rời đi, gọn gàng dứt khoát.

“Dạ, giáo sư.” Tiểu xà trề môi hạ giọng trả lời.

– Khốn kiếp này, lại để nó mất mặt trước mọi người.

Nội tâm tiểu xà bốn bề gợn sóng mang theo áp suất cực thấp chạy về phía thư viện, làm một đám tiểu động vật phía sau kinh hoảng ngã trái ngã phải.

– Quả nhiên sức mạnh huyết thống thật là vĩ đại! Các tiểu động vật cảm thán.

Sau khi tra tấn các tiểu ưng và tiểu lửng năm ba xong, áo chùng đen của Severus tung bay mang theo khí thế mười phần đi về phía tầng hầm.

Trở lại căn hầm thuộc về mình, trong lòng y có loại cảm giác không nói nên lời. Nơi này từng là ngôi nhà thứ hai của y. Lúc trước khi thương lượng với Dumbledore, y lập tức đề xuất phòng làm việc của y nhất định phải đặt ở tầng hầm, lão hiệu trưởng vô cùng lý giải đồng ý.

– Bởi vì so với giáo sư phòng chống nghệ thuật hắc ám, gia chủ đương nhiệm Prince càng nổi tiếng hơn về ma thuật.

Tuy rằng phòng này không phải văn phòng viện trưởng mà năm đó y sử dụng, nhưng y vẫn có cảm giác thân thiết.

Tuy nhiên hôm nay có chút khác biệt, đúng vậy, rất khác biệt.

Trong tay siết chặt thiệp mời của câu lạc bộ Slug do cú mèo đưa tới – lời mời chân thành của Horace Slughorn.

Vài thập niên trước y cũng từng nhận được thiệp mời như vậy, lúc đó y rất hưng phấn. Nhưng bây giờ y chỉ cảm thấy đau đầu. Thiệp mời rất bình thường, vậy mà không hiểu sao Severus có thể ngửi ra mùi vị âm mưu trong đó, hoặc nên nói là mùi vị bất ngờ.

Nếu y đoán không sai, tiểu xà hắc cũng nhận được thiệp mời, điều này khiến y không thể không tham dự. Y còn nhớ rõ, lần đầu tiên mình gặp Chúa tể hắc ám chính là tại yến hội này. Mà hôm nay y lại có dự cảm giống như vậy. —Dự cảm làm toàn thân y lạnh run.

“Giáo sư, tôi đến cảm túc.” Giọng nói nhẵn nhụi vang lên ngoài cửa.

“Vào đi.” Cửa mở, thiếu niên áo đen đi vào.

Trải qua thời gian hơn một năm, Severus thay đổi rất nhiều. Đứa trẻ vốn gầy yếu vàng vọt, hiện tại đã không còn những biểu hiện bệnh trạng. Chiều cao phát triển thêm mười cm, thậm chí cao hơn một chút so với những đứa trẻ cùng tuổi, tuy rằng vẫn rất gầy, nhưng đã không có cảm giác suy dinh dưỡng. Tóc bóng nhẫy như trước, bất quá đã không còn vẻ dơ bẩn, chỉ mềm mại rủ xuống bả vai.

Thiếu niên đi đến trước mặt y. “Nhiệm vụ.”

“Nguyên liệu ở cái bàn bên kia, xử lý dựa theo yêu cầu trên tấm da dê.” Severus chỉ chỉ phía sau, “Ta cho rằng trò không phải loại sư tử ngu xuẩn lãng phí nguyên liệu.”

Thiếu niên hừ một tiếng, lập tức đi đến bên bàn đặt nguyên liệu, thuần thục đối phó với các loại nguyên liệu ma được.

Severus cúi đầu sửa chữa bài tập, khi y rốt cục phê một chữ T lớn lên mặt sau của một luận văn viết lung tung cuối cùng, mới ngẩng đầu nhìn tiểu xà đã làm việc gần xong.

Thiếu niên thu dọn dụng cụ xong quay đầu nhìn về phía người nam nhân đang nhìn chằm chằm vào mình.

“Tôi làm xong rồi.” Tiểu xà nhẹ giọng nói, bất quá biểu tình lại giống như đang chờ mong cái gì đó.

Rút dưa phép ra, Severus kêu tấm thiệp mời kia bay tới, ném cho thiếu niên, thản nhiên hỏi, “Nhận được không?”

Thiếu niên cúi đầu nhìn thoáng qua, gật gật đầu. “Tôi đã đồng ý.”

Severus cười lạnh làm ra biểu tình trào phúng, “Tự chủ trương.”

Thiếu niên cũng cười lạnh trở lại. “Chẳng lẽ thầy định cự tuyệt?”

“Không thể cự tuyệt.” Severus bình tĩnh nói, “Nhưng cũng không thể bị mê hoặc.”

“Đương nhiên, tôi cũng không phải người say mê lý luận sức mạnh tối thượng gì đó.” Thiếu niên cảm thấy năng lực của mình bị nghi ngờ, có chút không vui.

“Nhưng trò lại giống như sư tử không đầu óc, công khai đánh nhau trên hành lang!” Người lớn tuổi hơn lạnh lùng nhắc nhở.

“Tôi không đơn thuần chỉ dùng bạo lực, bọn người Potter mới như vậy.” Tiểu xà tự hào phản bác.

“Tự phụ.” Người lớn tuổi đánh giá, “Trong trường học tùy tiện dùng chú ngữ chính là một hành vi để người khác bắt được nhược điểm của mình. Ta giả thiết trò biết rõ sự tồn tại của chú thiểm hồi.” (Chú thiểm hồi: chú kiểm tra xem cây dưa phép vừa sử dụng bùa phép gì_ Có trong tập 4 lúc ông bộ trưởng kiểm tra cây dưa phép của Harry sau khi bị mất trộm)

Tiểu xà cúi đầu trầm mặc, nhưng trong mắt tràn ngập không phục.

“Bắt đầu từ ngày mai, buổi tối mỗi ngày, tới chỗ này. Ta dạy trò ma pháp không tiếng động không đưa phép.” Nhìn thiếu niên đang rối rắm, Severus quyết định trực tiếp nói thẳng mục đích.

Thiếu niên kinh ngạc ngẩng đầu lên, đôi mắt to đen bóng lấp lóe ánh sáng hưng phấn.

“Đừng dùng cái loại biểu tình giống như bị cửa kẹp này nhìn ta!” Người lớn tuổi gào thét, “Trò nên hiểu được, chế độ ngu xuẩn của trường học chỉ dành cho những kẻ cũng ngu xuẩn tương tự.”

“Đương nhiên, tôi vốn không định đi từng bước một.” Tiểu xà có chút đắc ý.

“Được rồi, trò có thể trở về.” Xong việc lập tức đuổi người, hắc y Prince không kiên nhẫn nói, “Đừng để ta biết trò vì đi chơi đêm mà bị bắt.”

“Được, giáo sư.” Trong giọng nói của tiểu xà lộ ra sự vui vẻ hiếm có.

Cho đến khi tiếng đóng cửa truyền đến, Xà Vương mới từ từ ngẩng đầu nhìn cánh cửa đã đóng chặt kia, giống như muốn nhìn ra manh mối gì đó.

Cùng lúc đó một con kim điêu hoa lệ nhanh chóng lượn vòng bay lên trời cao. Trong phòng ngủ của huynh trưởng xà viện, Lucius Malfoy nở nụ cười hứng thú bất minh.

23. Chương 23: Vũ Hội Cùng Lời Mời

Câu lạc bộ Slug – luôn là nơi hỗn loạn không chịu nổi. Có thể nhận ra hôm nay là vũ hội lớn, có rất nhiều người nhận lời mời đến tham dự, thậm chí còn có thể có người bên ngoài đến tham gia vũ hội này.

Severus Snape đứng một mình trong góc phòng, trong tay cầm một ly rượu đỏ có nồng độ còn thấp do Lucius đưa cho nó, vẻ mặt lạnh lùng nhìn những người trước mắt – Hoạt động nhằm chấm cở nào. Sớm biết như vậy nó nên ở lại trong hầm nghiền cứu ma dược!

– “Cậu phải làm chút gì đó, Severus.”–

Đều là lỗi của con khổng tước bạch kim Lucius kia! Hại mình đồng ý đến tham gia vũ hội này. Nó sẽ không thừa nhận mình vì muốn giúp hắc y Prince mới bị ép giao thiệp với đám thiếu gia quý tộc nhằm chận này.

– Nhìn đám người này xem, kẻ nào cũng mặc áo quần vô cùng ngăn nắp xinh đẹp. Đá quý trên người gần như có thể chiếu sáng đến lóa mắt người khác. Bôi dầu bóng cùng keo xịt khiến tóc hiện ra ánh sáng ngu xuẩn, giống hệt biểu tình dằn dặt khiến quý khổng lồ cũng phải xấu hổ trên mặt họ!

Các cô gái thì lắc lắc phần eo còn chưa phát dục thành thực, kéo kéo cái váy to dùng y hệt cái dù làm bộ làm tịch trước mặt các chàng trai. Mấy thiếu niên thì cực lực biểu hiện phong độ nho nhã, làm như người khác không biết trong phòng ngủ của họ còn có đồng vợ thối mang một tuần không giặt vậy.

Nga, một cái ly bị ngã đổ, ngay sau đó một giọng nữ cao bắt đầu ngâm nga về cái váy của cô nàng, tiếp theo một đám thân sĩ vây quanh xum xoe.

Chẳng lẽ chúng quên mình là phù thủy! Có một loại chú ngữ gọi là tẩy rửa (Scourgify)!–

Cau mày nhìn đám sinh vật ngoài hành tinh vô cùng hỗn loạn trước mắt, tiểu xà lại cảm thấy hối hận vì hành vi tham dự loại vũ hội này của nó.

– Đầu của họ đều bị quý khổng lồ làm thành quả bóng đá chơi rồi sao!

“Severus, tôi tìm cậu thật lâu!” Không cần ngẩng đầu cũng biết là con khổng tước bạch kim kia đến, trong tay còn nắm lấy tay vị hôn thê xinh đẹp của hắn – Tiểu thư Narcissa Black.

Bất kể thế nào thì khi Lucius anh tuấn đứng cùng với tiểu thư thủy tiên (Narcissus) xinh đẹp cũng khiến ánh mắt người ta phát sáng — Phải đồng ý rằng dung mạo xinh đẹp chính là tốt sao?

“Tôi chỉ là một nhân vật nhỏ bé không quan trọng, không làm phiền đại thiếu gia ngài tự mình tiếp đãi.” Tiểu xà cũng không thêm giữ gìn mặt mũi cho người bạn khổng tước của nó trước mặt vị hôn thê của hắn, xét thấy thiếu chủ bạch kim đã là học sinh năm thứ bảy, lập tức sẽ tốt nghiệp – phải tận dụng thời cơ!

“Severus, khó trách cậu không thích chỗ này,” Tiểu thư thủy tiên mỉm cười nhìn tiểu xà đen mặt, “Phải biết rằng cậu là học sinh năm hai duy nhất ở đây, vũ hội gì đó còn chưa có sức hấp dẫn với cậu.”

“Tôi nghĩ rằng cho dù tôi đến tuổi của hai người thì vũ hội cũng không có bất cứ sức hấp dẫn gì với tôi.” Severus khô khan nói – Thay vì ở chỗ này xoay vòng vòng, nó tình nguyện nhìn ma được khiêu vũ trong vạc.

“Đó là bởi vì cậu còn chưa có đối tượng thích hợp, người bạn thân ái ả.” Lucius đau thương ngâm nga, “Nếu cậu có thể cảm nhận được hạnh phúc của tình yêu, cậu sẽ không nói ra những lời khiến người ta sầu não như vậy.”

“Đầu óc anh bị nước tràn vào à, Lucius!” Tiểu xà phản bác không khách khí, “Cái đầu vốn đã rộng tuếch kia của anh bây giờ thật sự chỉ còn có nội tiết tố sao?”

“Cissy, em thấy chúng ta có phải nên giới thiệu bạn gái thích hợp cho cậu ấy sớm một chút hay không? Cậu ấy nhất định rất cô đơn nên mới thô lỗ như vậy.” Quý tộc bạch kim có chút chịu không nổi nói.

“Em đồng ý cách nhìn của anh, Lucius thân mến.” Cô gái thủy tiên biểu hiện nụ cười mê người của mình.

“..... Hai người dứt khoát kết hôn đi.....” Đã hoàn toàn không có lời bình luận gì về hai người có tương vợ chồng này, Severus bình tĩnh nói.

“Đúng rồi, Sev, cậu biết hôm nay sẽ có một đại nhân vật xuất hiện không?” Lucius cuối cùng cũng nhớ đến chính sự.

Tiểu xà cau mày, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó. “Là người kia mà anh nói.....”

“Phải, phải, Severus, cậu nhất định có thể hiểu cảm giác của tôi.” Đôi mắt màu xám tỏa ra ánh sáng hưng phấn hiếm có, ngay cả Narcissa đứng bên cạnh hắn cũng đầy vẻ chờ mong.

“Ngài ấy sẽ mang đến vinh quang cho chúng ta.” Lucius kích động nói.

“Tôi sẽ dùng đôi mắt để đánh giá.” Tiểu xà lạnh lùng trả lời – Nó sẽ không dễ dàng tin tưởng lời nói của bất cứ kẻ nào, cho dù người đó là người bạn thân nhất của nó cũng không được.

“Đương nhiên, cậu sẽ nhìn thấy.” Tiểu quý tộc bạch kim nháy mắt mấy cái đầy thần bí với tiểu xà, sau khi đổi lại một ánh nhìn trào phúng thì biết điều dẫn vị hôn thê của hắn đi giao tiếp với mấy đoàn thể nhỏ kế tiếp.

– Người kia sẽ xuất hiện? Chúa tể Hắc Ám của giới ma pháp — Lord Voldemort!

Rất nhiều năm sau, khi Severus nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy Lord Voldemort, nó vẫn là không nhận được cảm thán về cái loại rung động này. Nó biết nếu không có sự tồn tại của người nam nhân cùng tên với nó kia, nó nhất định đã sớm kính dâng lòng trung thành của mình cho Chúa tể hắc ám. Đối với việc này nó không hề nghi ngờ.

Nó nhớ rõ khi Chúa tể hắc ám từ cửa đi vào đại sảnh, tất cả những tiếng thét chói tai cùng âm ĩ đều rời xa nó, mắt nó chỉ còn có thể nhìn thấy người nam nhân cao lớn tao nhã, nét mặt có khí tức vương giả bề ngạo thiên hạ kia – sự tồn tại của nam nhân ấy như danh từ đại biểu cho sức mạnh cùng cường đại, khiến người ta không nhận được muốn ca ngợi.

Nó cảm thấy trái tim của mình sắp nhảy ra ngoài, hai chân nó vô ý thức run rẩy như muốn nhũn ra, đầu gối nó muốn tuân theo bản năng gấp khúc lại, nhưng lý trí giúp nó ngăn cản việc làm kế tiếp của chính mình. Bởi vì nó nhìn thấy một bóng dáng màu đen khác, người nam nhân kia từng nói với nó, sức mạnh cũng không thể đại biểu cho tất cả.

Trong một mảnh tiếng hoan hô cùng ca ngợi cuồng nhiệt, nam nhân hắc y cao gầy vẫn lạnh lùng nhìn chăm chăm vào sự tồn tại cường đại rung động kia. Trong mắt y không có cuồng nhiệt, không có sùng bái, không có ca ngợi, cũng chẳng có mê hoặc. Hình như người kia chỉ là một bức tranh tuyệt đẹp dành ọi người thưởng thức, hoàn mỹ nhưng không chân thật, cũng không có lực hấp dẫn để y theo đuổi.

– Severus Prince, trong trường học mọi người thường gọi y là hắc y Prince, ánh mắt của nam nhân này cứ như vĩnh viễn nhìn vào sự chân thật ở phía sau ánh hào quang rực rỡ, mà không phải bản thân ánh hào quang đó.

Giống như hiện tại, y đứng ở chỗ đó, tựa như đang xem một vở hài kịch. Mà nội dung vở kịch này thậm chí không thể khiến nét mặt y có chút biến hóa nhỏ nào. Nhưng vở kịch lại như có sức hấp dẫn đặc biệt nào đó, thu hút ánh nhìn của y thật sâu, khiến y không thể dời tầm mắt dù chỉ một phút.

Xà Vương nhỏ tuổi còn không thể lý giải loại tình cảm phức tạp này của đối phương, nhưng nó có thể tình tường cảm nhận thấy cảm xúc âm trầm băng lãnh cùng khí tức giãy giụa hậm hực của nam nhân. Bất đồng với không khí đang không ngừng lên cao trong đại sảnh, một khoảnh khắc bên người hắc y Prince đã sớm ngưng kết thành trạng thái chân không, không người tiếp cận.

Tiểu xà thử đến gần, nhưng cũng bị áp suất thấp nặng nề cản trở.

– Đó là lực lượng tinh thần không cho phép dễ dàng xâm nhập, dường như tôn nghiêm, dường như linh hồn.

Không hề nghi ngờ, người duy nhất ở nơi này có thể đột phá phòng tuyến mạnh mẽ như vậy, chỉ có vị ma vương mất đồ đang đối diện với nam nhân tóc đen mắt đen kia.

Trong hàng loạt tiếng thét được đè thấp, Chúa tể hắc ám từ từ đi về phía nam nhân đang toàn thân đề phòng. Ngón tay thon dài đặt lên bả vai y, một nụ cười khéo léo điểm xuyết trên môi hắc.

“Đã lâu không gặp, Severus.” Trong tiếng nói nhu hòa của ma vương có sự vui sướng rõ ràng, nhưng đồng thời lại mang theo chút tiếc nuối.

Hành động bất ngờ này của Chúa tể hắc ám khiến tất cả mọi người ở đây rất giật mình, mà các quý tộc trẻ tuổi sắp tiếp nhận công việc gia tộc đã bắt đầu chuẩn bị viết thư báo cáo tình huống về nhà.

Severus lạnh lùng nhìn ma vương, y biết chúa tể hắc ám, từng là học sinh giỏi nhất và hiện tại là nhà tài trợ lớn nhất của câu lạc bộ Slug, xuất hiện ở đây cũng không kỳ quái. Huống chi nơi này vốn là khu vực và không gian thuộc về Slughorn, tất cả ma pháp cùng quy tắc đều do lão quyết định, chỉ cần không uy hiếp đến Hogwarts, lão muốn làm gì ở trong này, thì ngay cả Dumbledore cũng không thể can thiệp.

Thế nhưng khi chúa tể hắc ám xuất hiện trước mặt mình, y không biết nên nói cái gì, cũng không biết nên trả lời thế nào, hành động khác thường của đối phương cũng khiến y có chút bối rối.

“Thật bất ngờ ngươi lại có thể đến trường học chỉ dạy cho đám tiểu quỷ kia,” Tay của ma vương cũng không rời khỏi bả vai của Severus, “Rất tiếc, tang lễ của Taren ta không thể tham dự.”

“Chúng tôi chỉ là những nhân vật nhỏ bé tầm thường mà thôi, không cần Chúa tể hắc ám cao cao tại thượng quá nhiều quan tâm.” Giảm bớt nọc độc của mình, Severus trả lời bình thản, y đã sớm từ bỏ ý đồ phỏng đoán tâm tư của ma vương.

Trong trí nhớ của y, thời gian này chúa tể hắc ám hẳn đã sớm mở rộng thế lực chính thức đối đầu với Hội Phượng Hoàng, bắt đầu những cuộc chiến tranh quy mô nhỏ. Mà danh từ “Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy” cũng đã sớm trở thành xưng hô của người này.

– Nhưng bây giờ những việc này đều không xảy ra. Phù thủy bình thường vẫn gọi vị này là Voldemort, cũng không vì cái tên này mà cảm thấy hoảng sợ. Phe cánh tử thần thực tử tuy rằng sớm thành lập, nhưng đến nay vẫn chưa công khai tuyên bố ngôn luận chống phù thủy lai và Muggle — tuy rằng tư tưởng của họ đích thật là như thế.

“Không, Severus, thứ ta quan tâm không phải gia tộc Prince, mà chỉ là một mình ngươi thôi.” Ma vương bỗng nhiên kề sát vào tai Severus, nhẹ nhàng nói, “Đừng quên giao ước của chúng ta.”

Tiếng nói của hắn rất trầm thấp, nhưng mấy người ở gần đó vẫn có thể nghe thấy, tiểu xà đứng bên cạnh Xà Vương nghe rõ những lời này, Lucius và Narcissa đứng phía sau ma vương cũng nghe được. Hai người liếc nhìn nhau một cái đầy thâm ý, sau đó lại chuyển tầm mắt về phía người đang là nhân vật trung tâm của vũ hội. Mà Rabastan Lestrange bên kia có chút đắm chiêu nhìn chằm chằm một màn trước mắt, trên mặt lộ ra một nụ cười quái dị.

– Làm em trai của hai thuộc hạ đắc lực nhất, Rodolphus Lestrange và Bellatrix Lestrange của ma vương, hiện tại hẳn hình như có dự định mới.

Severus đột nhiên lui về phía sau, y vốn đã đứng sát tường, bây giờ gần như là dán toàn bộ thân thể lên tường. Về mặt y nhìn chúa tể hắc ám giống như miệng bị nhét vào một trái chanh.

Ma vương sung sướng nở nụ cười, không rõ lý do. Nhưng Lucius Malfoy quen thuộc tác phong của ma vương lại rõ ràng cảm nhận thấy tâm trạng vui vẻ của Lord, đôi mắt màu xám của hắn nheo lại. Thiếu chủ bạch kim ngay từ đầu đã cẩn thận quan sát Severus Prince bắt đầu có một chút suy đoán kỳ diệu.

– Xem ra vị giáo sư Prince này còn có ý nghĩa sâu xa hơn so với miêu tả của cha.

“Severus, nhảy với ta một bản thể nào.” Chúa tể hắc ám lại nói ra những lời khiến mọi người rớt cằm — Ma vương bệ hạ vĩ đại cư nhiên chủ động mời một người khiêu vũ, người đó còn là nam nhân, lại là một nam nhân không có dung mạo xuất chúng!

“Xin các hạ không nên đùa giỡn tôi.” Xà Vương tỉnh táo lại từ trong khiếp sợ khô cần nói, trong giọng nói không có phần nộ, ngược lại mang theo một chút run rẩy mất tự nhiên, “Tôi chỉ là một giáo sư bé nhỏ không đáng kể, không gánh vác nổi trọng trách như thế.”

“Vậy là ngươi muốn cự tuyệt?” Ma Vương nhướng đôi lông mày thanh tú của hắn, cười đầy nguy hiểm, “Cự tuyệt lời mời của Chúa tể hắc ám của giới ma pháp?”

Đại sảnh lập tức lặng ngắt như tờ, ánh mắt của mọi người đều nhìn chằm chằm về phía hai người. Severus dựa sát vào tường, lưng thẳng tắp, đôi mắt hắc diệu thạch mê mang mà phức tạp trừng视 vị ma vương đứng đối diện ẩn ẩn có dấu hiệu tức giận — Y không thể hiểu được, phải nói là y hoàn toàn rối loạn.

Chúa tể hắc ám – chủ nhân đời trước của y, đồng thời cũng là người y đã phản bội, cuối cùng là người gián tiếp giết chết y — đứng ở trước mặt y, Mời. Y. Khiêu. Vũ!

– Việc này so với việc Merlin mặc quần cỏ khiêu vũ, lão ong mật không ăn đồ ngọt còn khiến người ta không thể tin hơn!

Nhưng đây hoàn toàn là tình cảnh trước mắt của y.

– Cự tuyệt? Nói đùa, y còn chưa sống đủ. Thật khó khăn mới được trọng sinh một lần, y không muốn tùy tiện lại bị ma vương nổi giận giết chết.

– Đồng ý? Cũng tức cười như vậy. Chẳng lẽ từ lúc mình đến thế giới này liền không thể thoát khỏi số mệnh nam sủng, tình phu sao?

Nếu việc hôm nay truyền ra, y dùng đồ ngọt của lão ong mật thề, ngày mai mình lập tức sẽ trở thành một danh từ đáng cười “Nam nhân của ma vương”. Danh dự gì đó đối với y cũng không trọng yếu, nhưng quan trọng là tôn nghiêm. Đời trước y vẫn bị người mắng là tử thần thực tử dơ bẩn, nhưng y không để ý, bởi vì cho dù đúng hay sai cũng đều là quyết định của chính y, lựa chọn của chính y, nhưng bây giờ.....

– Râu của Merlin! Đây thật đúng là phiền toái đời trước chưa từng gặp được!

“..... Tôi không biết khiêu vũ.....” Sau khi trầm mặc thật lâu, Xà Vương rốt cục rồi rầm nói một câu như vậy — y đích thật không biết, ít nhất là nhảy cực kỳ không ổn.

“Không sao, ta dạy cho ngươi.” Ma vương không chút để ý vươn tay ra, sau đó lôi kéo người đang vô cùng cứng ngắc kia đi vào giữa sàn nhảy, lão Slughorn nịnh nọt phát tay ra hiệu bắt đầu tấu nhạc. Các quý tộc trẻ tuổi trong đại sảnh đều rất có nhãn lực bắt đầu khiêu vũ hoặc trò chuyện với nhau, chỉ là ai ai đều trong lúc “Lơ đãng” len lén nhìn về phía giữa sàn nhảy.

– Tình cảnh kia thật sự là... vô cùng kỳ diệu.

24. Chương 24: Vận Mệnh Cùng Chuyển Biến

Severus đứng ở chỗ có thể nhìn thấy sàn nhảy, trên mặt treo một nụ cười châm biếm, toàn thân tỏa ra khí tức người sống chớ gần.

Nó là học sinh năm thứ hai duy nhất ở nơi này, cho nên nó có thể quang minh chính đại không khiêu vũ — Bởi vì nó không có bạn nhảy phù hợp. Hơn nữa cho dù có bạn nhảy thích hợp nó cũng tuyệt đối sẽ không làm cái loại vận động ngu xuẩn này, đặc biệt là sau khi nhìn thấy hai người ở giữa sàn nhảy kia, nó lập tức càng thêm kiên quyết giữ vững suy nghĩ của chính mình — Nó tuyệt đối không cần mất mặt như vậy.

Hiện tại Severus thật sự rất bối rối, cực kỳ bối rối. Vị Chúa tể hắc ám của giới ma pháp trước mặt đang cười đến thương thiên hại lý, bên cạnh là các nam nữ quý tộc cử chỉ tao nhã, chỉ có y là cứng ngắc đến không thể cứng ngắc hơn được nữa.

“Severus, người thả lỏng không đủ.” Cánh tay đang ôm eo của đối phương không an phận chuyển động, Ma vương dùng lực kéo nam nhân hắc y càng sát vào mình, khiến thân thể hai người dán chặt vào nhau. Trong chớp mắt khi hai thân thể vừa tiếp xúc, hắn có thể rõ ràng cảm nhận thấy cơ thể của đối phương trở nên càng thêm cứng ngắc, cả người đều tràn ngập hương vị đề phòng.

– Không sao cả, người trốn không khỏi lòng bàn tay của ta, Severus.

Ma Vương khẽ cười tiếp tục bài dạy khiêu vũ của mình.

– “Thả lỏng không đủ” để y đi chết đi! Đối mặt với người từng giết người, người làm sao có thể thả lỏng được!

Hơn nữa cho đến nay người này vẫn là kẻ địch uy hiếp tính mạng của người nhất! Mà lúc này người còn bị hãm chặt chẽ..... Ôm vào..... Trong. Lòng! Cùng làm một loại vận động cực kỳ ngu xuẩn với hắn. Có thể thả lỏng mới là lạ!

Xà Vương thâm oán trong lòng vô số lần cực lực khắc chế xúc động rút đũa phép ra ém cho đối phương một cái “Avada Kedavra”.

– Đó là hành động tự sát, Severus, người còn muốn sống!

Trong nội tâm làm một thôi miên chiều sâu cho chính mình, đôi chân thì máy móc đi theo bước nhảy của ma vương.

“Severus,” Ma Vương dán sát vào tai y nhẹ giọng gọi, “Chưa từng khiêu vũ sao?”

“Không có.” Trả lời cứng nhắc — Cho dù từng học khiêu vũ cũng không học làm sao khiêu vũ với nam nhân!

“Đây là lễ nghi cơ bản của quý tộc, nhất định phải học được.” Ma Vương chậm rãi mang cơ thể cứng ngắc di chuyển theo bước nhảy, thoạt nhìn hai người giống như thật tùy tiện lắc lư theo tiết tấu — nếu xem nhẹ sự thật là một người trong đó cơ bản không hề nhúc nhích.

“Tôi không phải quý tộc gì.” Lạnh lùng mở miệng, Severus quyết định tiến vào một loại cảnh giới vô ngã.

“Phải không? Prince là một gia tộc rất lâu đời a.” Ma vương nói như có chút thâm ý.

“Tôi cũng không phải lớn lên ở Prince.”

“Nước Đức..... Phải không?” Ngữ khí của ma vương có thể được cho là nhu tình như nước, nhưng Xà Vương lại miễn cảm nhận ra khí tức nguy hiểm.

Trầm mặc nhìn đối phương, Severus chờ lời nói tiếp theo của ma vương, trực giác gián điệp nói cho y biết, chuyển đi này của ma vương nhất định có mục đích khác.

– Chúa tể hắc ám sẽ không lãng phí thời gian khiêu vũ với một nhân vật nhỏ bé chẳng có tiếng tăm gì!

“Ta nói chuyện của người với một người bạn Đức,” Đôi chân của ma vương không hề dừng lại, nhưng ánh mắt đã không còn ái muội như vừa rồi. “Người vĩ đại như người thì ở Đức sẽ không thể không có người biết. Ta muốn hỏi hắn chút chuyện về người.”

Xà Vương đón nhận ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của đối phương, y đại khái có thể đoán ra chủ đề nói chuyện kế tiếp là gì. Tuy rằng cái lý do Taren thuận miệng nói ra có trăm ngàn chỗ hở, nhưng lúc đó ai cũng không hề nghĩ đến hứng thú của chúa tể hắc ám dành cho y có thể lâu dài như vậy, lâu đến mức khiến người ta cảm thấy hoảng sợ và mỗi mọt.

“Thế nhưng hắc nói cho ta biết một chuyện rất thú vị.....” Thanh âm của ma vương lười biếng mà trầm thấp, giống như một dòng rượu tinh khiết xẹt qua dụng cụ tơ lụa, nhưng động tác của hắc lại nhanh nhẹn và chuẩn xác, hắc nhanh chóng bắt lấy bàn tay mà Severus sờ vào hông để rút đũa phép ra sau đó nắm chặt cổ tay của đối phương, tiếp tục khiêu vũ.

“Người không tò mò sao?”

“Không tò mò.” Severus cắn răng trả lời, khác với biểu tình vẫn ôn hòa của ma vương, bàn tay đang nắm lấy chính mình kia dùng sức rất mạnh, gần như muốn bóp nát cổ tay y.

– Đây là lửa giận của chúa tể hắc ám, không có người nào muốn đi thừa nhận, nhưng y cũng không muốn chịu thua.

“Ha ha, nhưng mà ta rất muốn nói cho người biết.” Ma vương cười khê bẻ ngược cánh tay đang ở trong tay mình, dán chặt nó vào cái lưng thẳng tắp của đối phương, khiến nó không thể nhúc nhích dù chỉ một chút, tay còn lại thì ôm lấy cơ thể đang cứng ngắc từ phía sau, kéo toàn bộ thân thể người nào đó dựa sát vào lòng mình.

“Hắc nói..... Nước Đức hoàn toàn không có phù thủy họ Prince!” Ma vương nheo mắt nhìn nam nhân sắc mặt xanh mét trước mặt, nguy hiểm mà dịu dàng nói, “Người nói đây là chuyện gì vậy? Severus.”

Sức lực trời buộc trên người y chợt tăng thêm, cánh tay bị bẻ ngược ra sau gần như có thể nghe thấy tiếng xương cốt gào thét, toàn thân bị giam cầm trong lòng của đối phương cũng mất đi quyền khống chế đũa phép khiến Severus cảm thấy mình giống như một con dê bị trời trên thốt, mặc người khác chém giết!

“Tôi không biết.” Cho dù bị nhìn thấu cũng nhất quyết không thể dễ dàng thừa nhận, đó cũng giống như chứng cứ lừa gạt chúa tể hắc ám. — Tuy rằng câu trả lời này cực kỳ ngu xuẩn, nhưng tình cảnh hiện tại khiến y không thể cho ra một lời giải thích hợp lý hơn.

– Trì hoãn là biện pháp duy nhất. Y chỉ có thể cảm thấy may mắn rằng chúa tể hắc ám hắc là không dám giết một giáo sư ngay trong Hogwarts!

“Severus.....” Biểu tình của ma vương càng thêm nguy hiểm, đôi mắt màu đỏ máu lóe lên ánh sáng không rõ ý nghĩa, “Đứa nhỏ không nghe lời sẽ phải bị trừng phạt.”

Khí thể của ma vương khiến toàn thân Severus lạnh buốt, quả nhiên bất luận như thế nào thì sự sợ hãi của y đối với người này vẫn luôn tồn tại. Hắc diệu thạch phản chiếu màu đỏ máu, không khí khẩn trương làm người ta ngạt thở. “Cho dù ngài là chúa tể hắc ám vĩ đại, ngài cũng không có tư cách hỏi đến việc riêng của tôi.” Đè nén tiếng rên rỉ khiến lời nói của y run rẩy.

“Lừa gạt ta sẽ không có kết quả tốt, hơn nữa lừa gạt và giấu diếm có thể sẽ khiến ta càng có ham muốn tiếp tục tìm tòi nghiên cứu. Người càng giãy giụa trong sương mù, ta càng muốn kéo người ra khỏi bí mật. Không có thứ gì, là Chúa tể hắc ám không thể chiếm được.”

Nói ra dự vọng chiếm hữu một cách đương nhiên, chúa tể hắc ám kề sát vào tai nam nhân, “Cường giả đều có thói quen đi chinh phục, nhất là loại tồn tại khó có thể chinh phục như người. Người nhất định hiểu được đạo lý này, người là người thông minh.”

Xà Vương im lặng trống rỗng nhìn một chỗ hư vô phía sau ma vương, nếu y sớm biết chính thái độ bất khuất của y gợi ra hứng thú của ma vương, thì khi lần đầu tiên gặp mặt y nhất định biểu hiện hết sức khúm núm. Nhưng mà..... Làm như vậy chính mình có thể cũng sẽ không sống đến bây giờ.

– Con người thật sự là một loài sinh vật mâu thuẫn!

“Nếu không biết việc này, vậy người không ngại giải thích cho ta biết một chút về chuyện trường sinh linh giá đi? Severus.” Ma Vương lại mở miệng đánh gãy suy nghĩ của nam nhân hắc y.

Severus dừng bước chân lại, lúc này y cảm thấy cả người rét lạnh vô cùng. Khi gặp vị ma vương giả kia ở Hẻm Xéo, y liền biết sẽ có một ngày như vậy — Chỉ là, hơi nhanh một chút.

“Tôi không có gì để nói.” Y bình thần nói, ngữ khí giống như đang nói “Ngày mai muốn ăn Omelette”. Giải thích không có tác dụng gì, ma vương sẽ không chấp nhận bất cứ che giấu hay nói dối, này sẽ chỉ khiến y chết càng nhanh.

– Y chỉ có thể chờ đợi phán quyết của ma vương.

Chúa tể hắc ám cũng dừng bước chân, hắc dùng ánh mắt ra hiệu cho các học sinh quý tộc bốn phía tiếp tục khiêu vũ, vô số ánh mắt tò mò nhanh chóng dời tầm mắt đi. Chỉ có ánh mắt của tiểu xà đứng trong góc hẻo lánh kia lúc này lại nhìn chằm chằm vào hai người đã thay đổi không khí rất rõ ràng.

– Nguy hiểm.....

Đứa trẻ lớn lên trong hoàn cảnh không may thường có trực giác hơn người. Tuy rằng hai người trong sàn nhảy vẫn là một người cười nhẹ, một người cứng ngắc lạnh lùng, nhưng nó rõ ràng cảm nhận được sự tức giận — Chúa tể hắc ám tức giận. Loại phần nộ này tuy không kèm theo sát khí, nhưng cũng đủ nguy hiểm.

Thiếu niên sờ vào hông, nhưng khi tay nó vừa mới chạm vào dĩa phép liền bị một bàn tay khác lớn hơn tay nó bắt lấy. Lucius Malfoy cau mày im lặng lắng đầu với nó, ý bảo nó không cần làm hành động ngu xuẩn.

“Không phải cậu cũng nhận ra Lord không có sát ý sao.” Thì thầm bên tai thiếu niên, quý tộc bạch kim trẻ tuổi siết chặt lấy bàn tay đang muốn giãy giụa, “Đừng làm chuyện điên rồ, Severus.”

Đôi mắt đen trùng trùng nhắm một cái, sau đó do dự buông lỏng tay ra.

– Nó biết Lucius nói đúng, vừa nãy nó chính là đang tìm cái chết.

“Đừng xen vào việc của người khác, Lucius.” Thiếu niên nhẹ nhàng phun lời oán giận bất mãn ra, trong giọng nói có chút khấn trương.

“Yên tâm đi, Lord coi trọng nhân tài.” Đè bả vai của thiếu niên thấp hơn mình một cái đầu, Lucius nói đầy bình tĩnh. – Chỉ có người mù mới nhìn không thấy hứng thú mà Lord dành cho giáo sư Prince. Nhưng nam nhân như vậy..... Tuyệt đối sẽ không dễ dàng khuất phục.

Hai người trong sàn nhảy vẫn đứng đối diện, thật lâu sau, ma vương rốt cục kéo khóe miệng tạo thành một nụ cười giả tạo.

“Ta nghĩ chỗ này cũng không phải chỗ thích hợp để nói chuyện, đúng không?” Nhẹ nhàng buông người trên mặt không hề có biểu cảm trong lòng mình ra, Ma vương nói đầy thâm ý, “Chúng ta cần có thời gian nói chuyện riêng với nhau, Severus. Lễ Giáng Sinh..... Ở trang viên Voldemort, người nhất định phải đến.”

Đối với giọng điệu ra lệnh, âm điệu không cho phép cự tuyệt cùng với áp lực ma pháp đè ép, trong nội tâm Severus hung hăng chế giễu bản thân mình một chút — Bất cứ lúc nào cũng trốn không thoát sao? Đây chính là kết quả của kẻ yếu! Đây cũng chính là lý do năm đó y theo đuổi sức mạnh!

– Chỉ có cường đại mới có thể bảo vệ chính mình, bảo vệ linh hồn của mình không chịu trói buộc!

Severus nắm chặt hai tay vừa mới thoát khỏi trói buộc, móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay, do quá mức phần nộ hoặc là bị thương, thân thể y có chút run rẩy.

– Chúa tể hắc ám nói không sai, kẻ yếu phục tùng kẻ mạnh, đây là điều tự nhiên! Mình..... cuối cùng vẫn là kẻ yếu!

Y không thể nói rõ ràng loại cảm giác giống như tuyệt vọng này có chân thật hay không, y chỉ biết là thứ cảm giác bất lực đối với vận mệnh này lại đánh úp vào y, cho dù sống lại một lần vẫn không thể tránh thoát được, không thể thoát được hoàn cảnh bị người khác khống chế.

– Y cảm thấy bị ai cho chính bản thân mình.

“Tôi biết.” Hiểu được chính mình không có quyền lợi cự tuyệt, y lạnh lùng trả lời. Sống hay chết có đôi khi thật sự không phải bản thân mình có thể quyết định. Loại thời điểm này ai cũng không có tác dụng gì, lão ong mật cũng sẽ chỉ ôm đồng đồ ngọt của cụ ta để xem kịch mà thôi.

– Merlin, quả nhiên vĩnh viễn đều là lão già khôn kiếp đầu óc đầy cỡ đại!

Ma vương rõ ràng cảm thấy rất vừa lòng với thái độ của Severus, hẳn cũng không để ý nét bi ai tuyệt vọng trong mắt đối phương. Khi người này thật sự thuộc về hắn, hắn sẽ xóa bỏ đi loại biểu cảm này. Không có thứ gì Chúa tể hắc ám không chiếm được, hắn luôn luôn có đầy đủ tự tin.

Vươn tay lại ôm lấy eo của nam nhân vẫn đang suy nghĩ mơ mơ hồ hồ, nam nhân kinh hoảng hơi hơi run rẩy, dùng một loại ánh mắt xem quỷ khổng lồ nhìn đối phương, nhưng không có giây giụa quá nhiều.

Nhẹ nhàng vỗ về thắt lưng mảnh khảnh, ma vương âm thầm khen ngợi dáng vóc của người này một chút, trong lòng cũng tưởng tượng thân thể dưới lớp quần áo này sẽ là thế nào.

Nắm chặt lấy ngón tay thon dài lạnh lẽo của nam nhân, đặt nó lên miệng nhẹ nhàng hôn một cái. Thân thể nam nhân run rẩy, càng thêm nghi hoặc nhìn hắn.

“Nhảy với ta bản cuối cùng đi, Severus. Vũ hội sắp kết thúc.” Lại nói ra lời mời, ma vương đạt thành mục đích nên tâm trạng rất thoải mái.

Bỏ mặc tay của mình bị đối phương khống chế, đầu óc trống rỗng của Severus đã không thể miêu tả ra bất cứ hình ảnh gì. Y chỉ biết là vận mệnh của mình lại có một chuyển biến mới, về phần là tốt hay xấu, cũng không phải do mình quyết định.

– “Ta là quốc vương của chính bản thân ta.” Người có thể nói ra những lời này khiến người ta hâm mộ đến mức nào!

Máy móc bước theo bước nhảy của đối phương, trong thoáng chốc trong lòng hình như bất chợt lóe lên một tia sáng không rõ nghĩa, nhưng tia sáng này lập tức biến mất. Tia sáng chợt lóe không thể nắm bắt này cũng không có khơi gợi sự chú ý của y, thậm chí không hề lưu lại bất cứ dấu vết gì trong cái đầu đang hỗn loạn, nhưng có một số việc có lẽ đã sớm bắt đầu thay đổi trong lặng lẽ.....

Âm nhạc dừng lại, vũ hội kết thúc, nhưng sinh mệnh lại không bao giờ đi đến tận cùng.....

25. Chương 25: Rắn Độc Cùng Sư Tử

Sau khi đại sư ma được bổ sung đầy đủ ma được cho Bệnh Thất lần nữa, lão ong mật lại không có ánh mắt quấy rầy y ngay tại thời điểm này.

“Nga, công việc của thầy xong rồi, Severus.” Đầu của lão ong mật ló ra từ lò sưởi, nhìn ngọn lửa đã tắt dưới đáy vạc, ông lão râu dài vui vẻ nói, “Vậy thì đến nói chuyện phiếm với lão già cô độc này đi, Severus.” Cái đầu muốn ăn đòn nói xong lập tức biến mất, hoàn toàn không cho Xà Vương đang mang nét mặt run rẩy cơ hội thở dốc.

– gặp quỷ chứ “Lão già cô độc”!

Ở trong lòng hung hăng nhỏ sạch râu của lão ong mật, Severus đen mặt đi vào phòng hiệu trưởng.

– Được rồi xét thấy lần này là dùng lò sưởi, cho nên không cần nói câu mật khẩu mở cửa làm cho người ta ghê tởm kia, nên mình cứ để lại cho lão ta một nửa bộ râu đi.

Âm thầm khen ngợi lòng nhân từ của mình, Xà Vương u ám ngồi đối diện với Dumbledore.

“Albus, tôi hy vọng cụ cho tôi một lý do hợp lý, bằng không tôi không ngại ném con súc sinh lông dài kia của cụ vào vạc nấu thành ma được.”

“Nga, con của ta, tâm trạng của thầy quá xấu. Uống một ly nước chanh nha, thế nào?” Lão ong mật duy trì trạng thái động kinh cùng lời đạo đầu trước sau như một của cụ, vô cùng nhiệt tình đẩy mạnh tiêu thụ đồ ngọt cho vị Xà Vương trước mặt đang lo lắng không có người cho y mắng chửi này.

“Nếu não sợ của cụ bị âm thi căn, tôi nghĩ Bộ Pháp Thuật sẵn lòng trao tặng huân chương Merlin đệ nhất đẳng cho loại sinh vật dơ bẩn kia.” Xà Vương nghiêng rằng phóng thích nọc độc không chút lưu tình.

– Tâm trạng hiện tại của y rất xấu, cực kỳ xấu!

“Nga, Severus, tôi không thể không nói sinh hoạt của thầy rất khuyết thiếu lạc thú.” Cụ lắc đầu tiếc nuối.

“Nếu không có chuyện gì, tôi không muốn lãng phí thời gian với cụ! Tôi bận rộn nhiều việc! Làm giáo sư phòng chống nghệ thuật hắc ám, tôi còn phải điều chế nhiều loại ma dược không nằm trong phạm vi trách nhiệm của tôi cho Bệnh Thất.” Nghĩ đến lượng công việc nặng nề của mình, đại sư ma dược lại bắt đầu gào thét.

“Bình tĩnh một chút, con của ta. Gần đây Poppy nói cho tôi biết, từ khi thầy bắt đầu giúp Bệnh Thất bổ sung ma dược, mấy đứa bé đến Bệnh Thất xem bệnh liền giảm bớt rõ rệt. Bà ấy cho rằng đây là chuyện tốt.” Mặt Dumbledore giống như vỏ quýt nhẵn, trong đôi mắt xanh thẳm lóe lên tia sáng giảo hoạt, “Tôi nghe nói, mùi vị kia quả thật không được tốt lắm.”

“Albus, nếu mục đích của cụ là thảo luận vấn đề cải tiến mùi vị ma dược với tôi, vậy thì không cần lãng phí thời gian. Tôi không cảm thấy ma dược của mình khó uống chút nào đâu!”

– Vì đám tiểu quỷ đầu óc không lớn hơn hạch đào bao nhiêu kia mà điều chế ma dược căn bản chính là một loại lãng phí!

“Không, Severus, tôi thật sự có chuyện muốn hỏi thầy.” Trên mặt Dumbledore phủ lên một tầng ngưng trọng cùng nghi vấn.

– Khi lão ong mật trở nên bình thường, thì đã nói rõ rằng sự việc có thể rất phiền phức.

“Mong rằng không phải loại vấn đề ngu xuẩn.” Xà Vương trào phúng, nhưng vẻ mặt lại trở nên nghiêm túc hẳn.

“Tôi nghe được một vài chuyện về vũ hội, hôm trước ở câu lạc bộ Slug..... Thầy và trò Snape đều tham gia phải không?” Ánh mắt xanh biếc sau cặp kính vàng trắng khuyết ôn hòa nhìn y, nhưng trong giọng nói của Dumbledore lại tràn ngập cảm xúc phức tạp. — Có lẽ là cố ý phức tạp.

Severus trừng mắt nhìn lão nhân có vẻ rất hiền hòa trước mặt, trong lòng cười lạnh. — Cố ý cùng nói đến Severus Snape, ý tứ chính là nếu mình không thể cho cụ ta một đáp án vừa lòng, thì cụ ta sẽ tìm kiếm trên người đứa nhỏ kia? — Quả nhiên, nếu lão Malfoy có thể được xem là lão hồ ly, thì lão già trước mắt này tuyệt đối là hồ ly thành tinh!

“Cụ muốn biết gì, Albus!” Severus hỏi thẳng vào vấn đề, “Lúc trước chúng ta đã thỏa thuận, không được quấy rầy Severus Snape. Cụ muốn nuốt lời sao? Hiệu trưởng Dumbledore.” Y cố ý dùng xưng hô tôn kính.

“Không, đương nhiên không phải. Trò Snape là đứa bé rất vĩ đại, tôi hy vọng thấy trò ấy trưởng thành trong vui vẻ.” Lão hiệu trưởng nhẹ nhàng nói, “Nhưng chúng ta cũng đã thỏa thuận, thầy, Severus Pirnce tuyệt đối không gia nhập tử thần thực tử của Lord Voldemort, nhất quyết không làm việc cho phù thủy hắc ám.”

“Tôi không quên, cũng không định gia nhập vào phe cánh của chúa tể hắc ám.” Severus xụ mặt, ngay từ đầu y liền biết lão ong mật muốn biết cái gì.

“Nhưng tôi lại nghe thấy một vài lời đồn đãi không nằm trong tính toán. Voldemort xuất hiện trong vũ hội kia phải không?” Dumbledore xòe tay, biểu hiện nghi vấn của mình.

“Tôi không biết, chết tiệt cụ nghe được điều gì, nhưng tôi có thể nói với cụ, tôi không có bất cứ quan hệ gì với chúa tể hắc ám.” Severus nổi giận đùng đùng nói, “Điểm này, tôi có thể cam đoan với cụ!”

“Như vậy, Severus, tại sao thầy lại gọi hắn là ‘Chúa tể hắc ám’, mà không gọi là Voldemort giống như những người bình thường? Phải biết rằng ‘Chúa tể hắc ám’ là cách xưng hô trong nội bộ tử thần thực tử.” Lão hiệu trưởng nghiêm túc nói, ngữ khí của cụ cũng mạnh hơn.

“Cần lập Thẻ Không Bội sao? Albus.” Im lặng trong chốc lát, Severus bỗng nhiên nói, nhìn ánh mắt khó hiểu của đối phương, y nói bổ sung, “Tôi không muốn giải thích vấn đề cách thức xưng hô của tôi đối với hắn, nhưng tôi đồng thời cũng có thể cam đoan với cụ, cho dù tôi gọi hắn là ‘Chúa tể hắc ám’, thì tôi tuyệt

đôi cũng không phải là người hầu hay thuộc hạ của hắn.” Xà Vương bình thản nói. Y biết, lão hiệu trưởng trước mặt rất khôn khéo, y cần có một lập trường, một lập trường không bị hoài nghi.

Dumbledore nhìn y, ánh mắt trí tuệ kia hình như có sức mạnh xuyên thấu tất cả. Thật lâu sau, lão hiệu trưởng rốt cục mở miệng, “Tôi tin thầy, Severus. Tôi cho rằng giữa chúng ta không cần loại lời thề này. Nhưng tôi cũng mong thầy có thể cho tôi một cam đoan, thầy cùng với gia tộc Prince tuyệt đối sẽ không trợ giúp Voldemort.”

Severus nhìn chằm chằm lão nhân trước mặt, y còn nhớ rõ quyết tâm của lão nhân là nội dung cá cược giữa y và chúa tể hắc ám. Tuy rằng đối phương không biết, nhưng thái độ hôm nay của lão nhân chứng minh, y nhất định sẽ không thua.

“Nếu Severus Snape gia nhập tử thần thực tử, nó sẽ mất đi quyền thừa kế.” Severus lạnh lùng mở miệng, “Đây là quyết định của gia chủ Prince.”

“Tôi tin thầy có thể làm được, con của ta.” Lão hiệu trưởng vừa lòng gật đầu.

“Tôi không phải con của cụ, Albus. Xưng hô này cụ nên để lại cho đám sư tử Gryffindor ngu ngốc kia đi!” Đối với vị lão nhân khiến mình vừa kính trọng vừa tức giận này, Xà Vương chọn cách hoàn toàn xem nhẹ hành vi cùng lời nói động kinh của cụ.

“Severus.” Gọi Xà Vương muốn xoay người rời đi lại, lão hiệu trưởng chậm rãi mở miệng, “Có đôi khi tôi có một loại ảo giác..... Thật giống như..... Thầy là phiên bản sau khi lớn lên của trò Severus Snape. Mà tôi đang chứng kiến từng chút từng chút sự trưởng thành của thầy.”

Trong đôi mắt hắc diệu thạch chợt lóe một tia kinh ngạc, tuy rằng chỉ là một cái chớp mắt ngắn ngủi, nhưng cũng không thể tránh được ánh mắt của bạch phù thủy vĩ đại.

“Cụ lại phát điên cái gì, Albus!” Xà Vương xoay người rời khỏi phòng hiệu trưởng, bóng dáng kiên quyết biến mất trong tầm mắt của Dumbledore. Lão hiệu trưởng nhìn chỗ Xà Vương đã ngồi, nhấp một ngụm chanh nước, dường như có chút đắm chiêu.

Lễ Giáng Sinh sắp đến khiến đại đa số người cảm thấy vui vẻ, nhưng vẫn có vài người vì việc này mà buồn rầu không thôi. Đối với người bị đuổi ra khỏi nhà như Sirius Black mà nói, lựa chọn ở lại trường hay là cùng bạn thân James trở về nhà cậu ta, liền trở thành phiền não lớn nhất của nó.

“Có gì phải suy nghĩ, đương nhiên là theo mình về nhà rồi! Năm ngoái không phải là cùng nhau sao? Remus và Peter đều về nhà, một mình ở lại trường chán muốn chết luôn?” James Potter đương nhiên nói.

“Vấn đề là, nếu nhà bồ là một gia đình phù thủy bình thường, hoặc là một tiểu quý tộc sẽ không tổ chức vũ hội thì tốt, nhưng loại quý tộc cổ xưa như nhà Potter tổ chức vũ hội, thì đám thân thích đời mạng kia của mình nhất định cũng sẽ tham dự.” Black phiền muộn nói, nó cũng không quên lễ Giáng Sinh tuyệt vời năm ngoái của nó hoàn toàn bị tiếng gào thét của Bella phá hủy.

“Nga, đám thân thích kia của bồ thật sự là một khốn kiếp, thật không hiểu tại sao cha lại mời người của phe tử thần thực tử tham dự vũ hội!” Potter làm một sư tử thuần chủng, đối với gia tộc Black gần như được xem là gia tộc bồi dưỡng ra tử thần thực tử có sự chán ghét theo bản năng.

– Bác ấy là vì thu gom tình báo!

So với gia tộc Potter nhất mạch đơn truyền, Sirius Black từng là người thừa kế, lớn lên trong gia tộc đông đúc như Black, nó hiểu rõ nhiều hơn một chút, nhưng nó cũng không định giải thích cho người bạn mắc chứng cố chấp diệt rắn cuồng nhiệt này của mình.

“Mình ra ngoài đi dạo một chút.” Black hiếm khi cũng có chuyện buồn phiền, cần đi ra ngoài giải sầu.

“Bạn thân, mình đi với bồ.” Potter ôm lấy vai bạn đầy nghĩa khí.

“Bồ đi từ biệt đóa hoa bách hợp của bồ đi! Nếu vẫn không đi thì sẽ không kịp.” Đối với người bạn đã bắt đầu bước trên con đường sợ vợ này, Black triệt triệt để để không biết nói gì.

“A, nguy rồi, quà mình tặng cho Lily còn chưa đưa!” Sư tử Potter hành động luôn luôn nhanh hơn đầu óc, rất nhanh biến mất trong hành lang tháp Gryffindor, mơ hồ còn có thể nghe được vài tiếng gào thét bi thảm, phỏng chừng là có ai bị quý ngài này đụng phải rồi.

Sirius Black nhàm chán một mình đến bên hồ giải sầu. James theo đuổi bạn gái; Remus đang liêu mạng làm bài tập ngày nghỉ Giáng Sinh — như vậy cũng tốt, mình liền bớt việc; Peter không biết trốn đến chỗ nào — dù sao mình cũng không thích cậu ta. Sirius Black thần kinh luôn luôn thô to hơn bắt đuôi, kinh ngạc nhận ra mình đang phiền não!

– Đây thật sự là một loại thể nghiệm kỳ diệu!

Sau một giây phiền muộn, cậu Black lập tức cảm thấy mới lạ với phát hiện của mình. Nó vội vã muốn tìm ra nguyên nhân phiền muộn của mình. Quý ngài đẹp trai có danh hiệu hoàng tử Gryffindor liền trong tâm trạng kích động và bàng hoàng này mà mơ mơ màng màng đi đến một góc nhỏ hẻo lánh do mấy cây đại thụ hợp thành ở bên hồ.

“Severus, cậu thật sự không đến trang viên Malfoy trong lễ Giáng Sinh sao? Phải biết rằng, lần này giáo sư Prince nhất định sẽ không có thời gian chăm sóc cậu.” Giọng nói ngâm nga đặc trưng của Malfoy chậm chậm vang lên, khiến cậu Black còn đang mất hồn mất vía bừng tỉnh.

Xuyên qua bóng cây, một bóng dáng bạch kim cùng một bóng dáng màu đen liền đập vào mắt Black.

– Hai tên Slytherin gian xảo này đang làm cái gì? — Có lẽ bởi vì trong huyết thống gia tộc có tính Slytherin nồng đậm, cho nên quý ngài sư tử Gryffindor cư nhiên không nhảy ra la hét như thường ngày, mà là ngoài dự đoán mọi người núp vào một bên im lặng nghe.

“Tôi đã nói với anh rồi, tôi đã ký tên vào đơn xin ở lại trường!” Thiếu niên tóc đen không kiên nhẫn nói.

“Lễ Giáng Sinh mọi người đều về nhà, chỉ có một ít giáo sư và học sinh ở lại. Mà lần này giáo sư Prince nhất định sẽ không ở trường, một mình cậu ở lại sẽ rất nhàm chán.” Thiếu chủ bạch kim còn đang cố gắng thuyết phục người bạn của mình, đây là năm cuối cấp của hắn, hắn muốn chính thức giới thiệu người bạn này của mình cho cha mẹ biết.

“Cũng chính vì hắn không ở, nên tôi mới nhất định phải ở lại trường.” Severus bình thản nói, “Tôi không muốn gây thêm phiền phức cho hắn.”

“Cậu không tin tôi sao, Severus?” Giọng nói của Lucius rõ ràng có chút kích động cùng buồn phiền.

“Không, Lucius.” Đứa trẻ tóc đen bình tĩnh nói, “Tôi tuyệt đối tin tưởng anh, nhưng..... Anh không thể cam đoan, không phải sao?”

Ánh mắt thiếu chủ bạch kim đầy u buồn nhìn thiếu niên đối diện, hắn biết đối phương ám chỉ điều gì. – Vũ hội nhà Malfoy tương đương với một hội nghị lớn của tử thần thực tử, khó tránh khỏi sự tồn tại của những kẻ có mưu đồ quỷ rối — Nhất là sau khi xảy ra “sự kiện câu lạc bộ Slug”, việc Lord vô cùng có hứng thú với gia chủ đương nhiệm Prince đã là chuyện mà mọi người đều biết. Vì thế làm người thừa kế duy nhất của nhà Prince, tình cảnh của thiếu niên trước mắt này liền có vẻ càng thêm kỳ diệu.

“Tôi tuyệt đối sẽ không để bất cứ kẻ nào xúc phạm tới cậu, Severus, tôi thề bằng tình hữu nghị của Slytherin cùng với vinh quang của gia tộc Malfoy.” Lucius Malfoy nói nghiêm túc.

“Cám ơn anh, Lucius.” Đứa trẻ vẫn lắc đầu, “Nhưng câu trả lời của tôi vẫn là từ chối. Nếu anh muốn giúp tôi, thì làm phiền anh chăm sóc mẹ tôi một chút, tôi cũng không có thời gian về nhà với bà.” Trên gương mặt tái nhợt của Severus có chút u ám, nó rất lo lắng ở thế giới Muggle.

“Nếu đây là quyết định của cậu..... Tôi không còn gì để nói.” Lucius có chút không tình nguyện nhìn người bạn của mình, “Nhưng mẹ cậu thì tôi sẽ phái người chăm sóc, cậu yên tâm đi.”

Gật gật đầu với bạn của mình, đứa trẻ tóc đen xoay người rời khỏi bóng cây. Tâm trạng có chút phiền muộn nên nó không chú ý đến, phía sau nó có cái đuôi nhỏ vẫn lén lút đi theo. — Đương nhiên đó là quý ngài Black.

Black vẫn bị hăm hực quấy nhiễu cảm thấy mình đã tìm ra đáp án — Nga, Snivellus! — Đúng vậy, đã thật lâu rồi bọn họ không có ném chú ngữ về phía nhau. Từ sau khi hắc y Prince đến, nhóm bốn người bọn họ làm việc gì cũng bị cản trở, mà Snivellus thì càng ngày càng kiêu ngạo.

– Là thời điểm tốt để đánh một trận với nó!

Phát huy đặc tính dũng mãnh của sư tử, Black rút cục lại ẩn giấu tính chất loài rắn của mình, nhảy ra hét to. “Ê, Snivellus, tên Slytherin gian xảo này, vừa rồi nói chuyện xấu xa gì với con khổng tước ngạo mạn kia vậy hả?” – Vị Black nào đó hoàn toàn không hiểu nghệ thuật ngôn ngữ, câu nói đầu tiên lập tức để lộ hành vi nghe lén của mình.

“Hừ, Black ngu xuẩn.” Tiểu xà cười lạnh hừ một tiếng, “Đầu óc của mi đã nuốt vào trong bụng cùng với thức ăn sao? Hay là có người dạy i, nghe lén người khác nói chuyện là một loại lễ phép?”

“Tao không có nghe lén mà nói chuyện!” Sự thật chứng minh, đầu não của cậu Black cũng không có kết nối với hệ thống phát thanh của nó.

“Như vậy, quý ngài Black vĩ đại không -có -nghe -lén, có thể nói cho ta biết, ngài làm sao biết ta nói chuyện với Malfoy được không?” Nắm đũa phép trong tay, tiểu xà đã chuẩn bị quơ tay – Nó còn đang lo lắng không có chỗ nào trú ẩn.

“Snivellus khốn kiếp, hai người tụi mày tụ cùng một chỗ tuyệt đối không có chuyện gì tốt!” Black bị chọc giận cũng đồng thời rút đũa phép ra, bất quá nó cũng biết, so với mắng chửi, bốn người họ chưa từng thắng nổi một mình đối phương, chỉ có bản thân nó thôi càng thua thảm. Hơn nữa nó căn bản chính là đến chọc phá đánh nhau.

Nếu hai người đều muốn đánh, vậy thì đánh đi!

Vì thế tiểu sư tử và tiểu xà liên tục bắn phá nhau bắt đầu bằng các loại chú ngữ công kích đơn giản, cho đến các loại ác chú nhỏ, cuối cùng đến lúc hai đứa trẻ đều đồng thời bị đánh rơi đũa phép thì lại triển khai bản năng vật lộn như Muggle.

Cuối cùng tiểu sư tử có thân thể cường tráng hơn rút cục thành công đè tiểu xà mang bộ mặt vằn vọc xuống đất, nhưng chính nó cũng thở hồng hộc. Nâng tay muốn cho con dơi nhỏ bóng nhảy này một nắm đấm thật mạnh, chỉ là trong nháy mắt đập xuống lại dừng lại.

– Nó chưa từng nhìn tiểu xà gian xảo này gần đến như vậy..... Nhìn kỹ lại, tên này cũng không khó coi.....

Tuy rằng tóc bóng nhảy, nhưng cũng không dơ bẩn, tóc đen rủ xuống thoát nhìn mềm mềm, động vào hẳn sẽ rất dễ chịu. Nghĩ nghĩ, tay của cậu Black liền nghe theo mệnh lệnh của đầu óc nắm lấy một lọn tóc của tiểu xà, vô ý thức vuốt vuốt. — Cảm giác thật sự rất tuyệt nha — Sư tử kết luận.

“Mày... Black đáng chết mày đang làm gì?!” Tiểu xà vốn đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón nắm đấm của đối phương, đối với loại tình huống bỗng nhiên không thể khống chế này có vẻ không biết làm sao. “Mày phát điên cái gì!”

– Trên khuôn mặt tái nhợt nhuộm lên màu đỏ ửng, thoát nhìn con độc xà nhỏ này cũng rất đáng yêu. Môi tuy rằng hơi mỏng, nhưng lại có màu hồng nhạt, khiến người ta muốn cắn một cái.

Con sư tử nào đó vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, cúi đầu muốn biến ý nghĩ thành hành động. Nhìn đôi môi khấn trương đến run nhè nhẹ kia, Black càng thêm kiên quyết với quyết tâm của mình.

“Bốp!” Một cái tát lạnh lạnh đập nát mộng đẹp của sư tử, tiểu xà hung tợn đập tên khốn kiếp đè nặng mình cả buổi qua một bên — Vừa rồi nó thật sự hoảng sợ — Thăng ngu này đang làm cái gì!

“Nếu mày muốn chơi thì tìm đám đồng loại sư tử ngu xuẩn của mày chơi đi!” Đứa bé mang sắc mặt xanh mét hét lớn, “Tao không có thời gian điên với mày!”

Severus nhặt đũa phép lên, hung tợn trừng con sư tử nào đó vẫn còn đang sững sờ một cái, xoay người bước đi. Chỉ là bước chân hình như không được mạnh mẽ như ngày thường.

– Black gặp quỷ, Black nổi điên!

Trong nội tâm, tiểu xà hung hăng quát con sư tử khốn kiếp kia một vạn lần a một vạn lần!

Quý ngài Black bừng tỉnh từ giấc mơ đẹp cho đến khi bóng người đã không nhìn thấy, mới phục hồi tinh thần lại. Sau đó hành động của nó có vẻ vô cùng giống sư tử.

Vị Sirius nào đó bị hành vi gần như động kinh vừa nãy của mình làm cho kinh hoàng, bất lực lẫn lộn trên cỏ, ở sâu trong nội tâm khóc thét đầy thống khổ.

– Không, nó tuyệt đối không thừa nhận! Nó tuyệt đối không thừa nhận lúc nãy trong nháy mắt nó lại có thể cảm thấy con dơi nhỏ gian xảo chết bầm kia rất..... Rất..... Đáng yêu!!!! — A, Merlin, ngài giết con đi! Voldemort, người Avada Kedavra ta đi!

Vì thế quý ngài đẹp trai Gryffindor liền biểu diễn một tiết mục lẫn lộn, quay cuồng, khóc thét cho toàn trường chiêm ngưỡng ngay đêm trước lễ giáng sinh. Trong đó còn xen lẫn mấy động tác nguy hiểm đập đầu vào thân cây giống như gia tinh.

Cho đến khi vị viện trưởng nghiêm khắc của nó, giáo sư McGonagall đến mới có thể ngăn cản hành vi nghệ thuật ngu xuẩn này, mà lúc này gần như tất cả các cửa sổ quay ra hồ trong toàn trường đều mở ra, cảm của các tiểu động vật rớt xuống đất. Ngay cả mấy con ma cũng bắt đầu ngâm nga thơ mười bốn dòng của Shakespeare để diễn đạt nỗi thống khổ không thể nói thành lời trong lòng.

Trong nhất thời Sirius Black lại trở thành chủ đề trung tâm của toàn trường. – Sirius bị quỷ khổng lồ hôn môi!

Severus đứng trong bóng râm nhìn hành động buồn cười của kẻ thù ngày xưa, một tiếng hừ hung tợn phát ra từ mũi – Thằng ngu thì bất cứ khi nào cũng vẫn là thằng ngu. Xoay người rời đi, áo chùng đen quay cuồng. — Chỉ là thật ra y đã đến trễ một bước, không nhìn thấy tiết mục quỷ dị của tiểu sư tử và tiểu xà..... Không biết nếu y biết nguyên nhân chân chính khiến Black nổi điên..... Thì sẽ có biểu tình gì.....

Bên cạnh cửa sổ phòng hiệu trưởng, lão hiệu trưởng đang vuốt ve thú cưng của mình cong đôi mắt xanh của cụ lại, mỉm cười ném một viên kẹo chanh vào miệng.

“Tuổi trẻ thật tốt, có phải không? Fawkes.”

“A!” Phượng Hoàng khẽ kêu một tiếng.

– Bên ngoài ánh mặt trời thật rực rỡ, bầu trời xanh biếc.

26. Chương 26: Hoang Mang Cùng Đêm Trước

“Sev!” Cô bé tóc đỏ gọi cậu bé đang ngồi đọc sách dưới bóng cây xa xa.

Cậu bé khép sách lại đứng lên, nhìn người bạn thân của nó từ xa chạy đến — Còn mang theo một đồng rác lớn biết đi động!

“Lily, cậu đừng đi tìm Snivellus, nó là Slytherin tà ác!” cậu James Potter bị người trong lòng vút bỏ đang cố gắng lập đi lập lại quan điểm của nó.

“Đủ rồi, James Potter! Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, Severus là bạn của tôi, nếu cậu lại tiếp tục nhục mạ cậu ấy thì đừng mong tôi nói chuyện với cậu nữa!” Lily — tiểu nữ vương nổi giận đùng đùng hét lớn với Potter phía sau.

“Nga, Lily!” Potter – Quý ngài thê nô bắt đắc dĩ la lên.

“Lily.” Tự động xem nhẹ tên ngu xuẩn ở phía sau trợn mắt trừng mình, Severus nhìn người bạn của mình.

“Sev,” Cô bé hơi hớn hển chạy đến trước mặt cậu bé, “Mình nghe nói cậu không về nhà nghỉ lễ giáng sinh?”

Nhìn đôi mắt to xanh biếc nghi hoặc nhìn mình, tiểu xà hơi do dự, mới gật gật đầu. “Ừ, mình ở lại trường.”

“Cậu ở lại trường?” Lily không dám tin nhìn bạn thân, “Mình nghĩ cậu không về nhà, là vì đến trang viên với giáo sư Prince nghỉ lễ giáng sinh. Nhưng cậu lại ở lại trường?”

“Thầy ấy có chút việc, lễ giáng sinh cũng sẽ không về trang viên.” Cậu bé có chút bối rối. Nó không muốn gạt Lily, nhưng lại không thể giải thích rõ ràng cho cô ấy – Cho dù giải thích cũng không nhất định sẽ hiểu mà, đúng không?

“Là giáo sư Prince bảo cậu ở lại trường?” Cô bé suy nghĩ chốc lát hỏi.

“Thầy không có nói như vậy. Nhưng mình quả thật là vì thầy ấy mới không về nhà.” Tiểu xà cảm thấy mình chỉ có thể nói nhiều đó thôi.

“Nga, vậy mẹ của cậu làm sao được?” Lily có chút lo lắng hỏi, “Chỉ mình dì ở nhà sẽ không sao chứ?”

“Mình nhờ..... Giúp mình chăm sóc mẹ.” Biết Lily không thích Lucius, Severus lược bỏ danh tự. Bất quá phải thừa nhận là người bạn nhỏ của nó quả thật là loại tương đối có đầu óc trong bầy sư tử.

“Malfoy?” Lily chút không vui hỏi. Xét thấy tiểu quý tộc bạch kim ngay từ đầu liền biểu hiện ra sự khinh thường đối với cô. Bảo một cô bé từ nhỏ đã được che chở rất tốt như cô thích loại người cao ngạo như vậy, xác thật có chút khó khăn.

“Ừ.” Nhận ra bạn thân không vui, Severus đơn giản gật gật đầu.

“Nga..... Được rồi, được rồi.....” Lily trề môi bất đắc dĩ thỏa hiệp, cô biết ít nhất Malfoy đối xử với bạn của mình không tệ. “Có thời gian, mình sẽ đi thăm dì Eileen, cậu không cần lo lắng.”

“Cám ơn cậu, Lily.” Cậu bé chân thành nói.

“A, Lily!!” Khi cô bé ôm tạm biệt bạn thân của mình, quý ngài Potter luôn luôn ở phía sau làm thần gác cửa mặt ác rớt cục bùng nổ.

“Sao cậu có thể ôm Snivellus dơ bẩn này!” Đầu óc của sư tử Potter nháy mắt bị bản năng dã thú thay thế, nó thậm chí quên rằng mình là phù thủy. Lược bỏ quá trình rút đũa phép đánh nhau bình thường, trực tiếp chuẩn bị dùng phương pháp bạo lực nguyên thủy nhất để giải quyết vấn đề.

“Colloportus!” Sư tử quay lại bản năng, nhưng không có nghĩa là rắn cũng biến thành sư tử. Thiếu niên tóc đen nhanh chóng rút đũa phép tặng một lời chú giam cầm đơn giản cho Potter đang nổi điên.

“Ngu xuẩn.” Khinh miệt trừng sư tử đang nằm trên mặt đất một cái, thiếu niên nói một câu trào phúng.

“Aish.....” Cô bé tóc đỏ bất đắc dĩ nhìn hai người, sau đó thuận thực ếm thần chú lơ lửng (Wingardium Leviosa), dùng phương pháp trôi nổi cách mặt đất mười cm, mang người đi.

“Như vậy, hẹn gặp lại Sev, đừng quên quà tặng giáng sinh!”

“Đứa con nít không biết gì cả mới chờ mong quà giáng sinh!” Tiểu xà không được tự nhiên trả lời một câu. Cô bé cười không thêm để ý, kéo đồng rác lớn đã không thể tự do chuyển động đi.

Thật ra hai người đều không phát hiện, khi cô bé tóc đỏ ôm lấy cậu bé tóc đen, bên cạnh còn có một người có xúc động nhảy ra quây một trận. — Đương nhiên là quý ngài Sirius Black.

Từ mấy ngày hôm trước, sau khi quý ngài Black trình diễn một màn hành vi nghệ thuật chấn động lòng người cho toàn trường chiêm ngưỡng, thì vẫn không được bình thường — Đây là sự thật từ lão hiệu trưởng nghiệm đồ ngọt cho đến các nhân viên nhà trường đều nhất trí đồng ý.

Ngài tiểu sư tử này ngày thường nhanh nhẹn hiếu động, tràn trề sinh lực đến mức gây hại đến sức khỏe, vậy mà mấy ngày nay lại thường xuyên ngẩn ngơ. Thậm chí còn có thể than ngắn thở dài! Lần đầu tiên nghe thấy nó thở dài đầy ai oán như thế, Remus Lupin hoảng sợ làm ngã một lọ mực, làm hồng luôn bài tập biến hình học mà nó vừa làm xong.

Mà loại hành vi cùng biểu hiện không bình thường này của quý ngài Black càng thể hiện rõ ràng hơn trong tiết ma được học của Horace Slughorn.

“Trò Black, trò Black!” Slughorn cau mày nhìn con sư tử nào đó lại bắt đầu đi vào cõi thần tiên, không nhìn được rống lớn.

“A, a?” Cậu bé có mái tóc xoắn đen bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn giáo sư trước mặt.

“Trò không nhận ra, là trò đang dùng đũa phép quấy ma được sao?!” Giáo sư ma được học phần nô nhìn tên khốn kiếp xem đũa phép như là cây gậy quấy.

“Nga, a!!!” Black rất cục có phản ứng, kêu thảm thiết, nhận ra đũa phép của mình đang nhúng vào cái vạc chứa chất lỏng sền sệt kia.

“Trò Black, nếu trò lại không nghiêm túc, tôi không ngại cho trò một ‘T’ trong thành tích cuối kỳ của trò!” Slughorn uy hiếp, xoay người đi sửa chữa sai lầm của những người khác.

“Nè, bạn thân, bỏ nghĩ cái gì vậy?” James Potter ôm cổ bạn mình từ phía sau, “Lúc này bỏ thiếu chút nữa đã đem đầu của bỏ nhúng vào vạc luôn rồi đó.”

Remus thói quen sờ sờ đầu Black, “Rất bình thường, không phát sốt.”

“Trò James Potter, nếu trò không xuống khỏi cái bàn, tôi để cho trò uống ma được do chính mình làm!” Slughorn tức giận kéo sư tử Potter đang nằm sấp trên bàn xuống dưới.

– Có thể làm cho người tốt tính như hấn tức giận đến mức này cũng chỉ có lũ sư tử nhà Gryffindor!

Nghe bạn thân của mình kêu khóc ở phía sau, Black vẫn tự hỏi vấn đề của mình. Nó biết mình không bình thường. Hai ngày nay nó luôn nhớ đến Snivellus. Lúc ăn cũng nhớ, lúc ngủ cũng nhớ, trong tiết ma được học, loại hiện tượng quý dị này lại càng rõ ràng hơn. Vừa này nó chính là nhìn thấy mặt của Snivellus trong vạc, mới nổi điên dùng đũa phép quấy ma được.

– Vì vậy vấn đề nhất định xảy ra trên người Snivellus!

Black tin tưởng suy nghĩ của mình quyết định lập tức đi tìm Snivellus hỏi một chút, xem coi có phải con dơi nhỏ bóng nhảy kia inh ỏng thứ thuốc gì đó hay không!

Vì thế quý ngài Black vẫn đi theo cậu bé tóc đen đến bóng cây, tiểu xà đọc sách dưới tàng cây, nó liền đứng một bên nhìn tiểu xà.

– Ủ, tóc của Snivellus thật ra không tệ lắm, chỉ là có chút bóng nhảy, nếu gội, hấn là sẽ khá tốt. Cảm giác ngày đó còn nhớ rõ, sờ lên mềm mềm, êm êm..... Rất tốt!

– Merlin a, sao ta luôn luôn suy nghĩ về Snivellus, ta không phải tìm tên kia để tính sổ sao!

Black lại rơi vào tuyệt vọng liều mạng kéo tóc của mình, cho đến khi Lily ôm tiểu xà, quý ngài sư tử mới rốt cục bùng nổ.

– Lily làm sao có thể chạm vào Snivellus!

Nga!!! Vì sao ta nghĩ là Lily không thể chạm vào Snivellus, mà không phải là Snivellus làm sao dám đụng chạm Lily! Rõ ràng Snivellus mới là tiểu xà Slytherin gian xảo âm hiểm a!

Black lại diễn lại hành động lẩn lộn đâm đầu vào cây của mình. Những người đi ngang qua hoài nghi, cứ tiếp tục như thế này, tiểu hoàng tử Gryffindor sẽ trở thành tiểu phong tử (tên điên) Gryffindor! Thậm chí học sinh nhà Ravenclaw đã bắt đầu làm nhật ký quan sát!

“Black!” Giọng nói tràn ngập chán ghét cùng phần nô khiến quý ngài Black bừng tỉnh.

“Mày tên ngu xuẩn này, luôn đi theo tao làm gì?” Nếu quý ngài Black gây ra tiếng động lớn như vậy mà nó còn không chú ý tới có người luôn đi theo mình, thì đầu óc của Severus Snape không chừng đã bị người khác thay đổi rồi.

“Tao đâu có theo mày!” Lại kiên quyết phủ nhận — Nó tuyệt đối không thừa nhận đôi mắt của Snivellus đen bóng đến tuyệt đẹp!

“Mày cho rằng tất cả mọi người giống mày, tay chân không nhận được sự điều khiển của đầu óc, chỉ có thể làm ra những vận động phản ứng kích thích theo bản năng sao?” Châm chọc đầy chán ghét, nó cũng cảm thấy mấy ngày nay ngu ngốc trước mặt này quả thật có vấn đề — Tuyệt đối không có ý tốt!

“Sniv..... Mày nói cái gì!” Tiếng “Snivellus” đến bên miệng lại nói không ra, Black mang thái độ cổ quái xoay đầu.

“Nếu vật trang trí trên cổ mày vẫn còn chút xíu thứ được gọi là đầu óc gì đó, thì không chế đôi chân ngu xuẩn của mày cho tốt, đừng để chúng nó xuất hiện trước mặt tao! Bằng không tao không ngại biến thứ trên cổ mày thành đồ trang trí vĩnh viễn!” Phẫn nộ mắng xong, tiểu xà xoay người rời đi, vứt bỏ một con sư tử đang sững sờ.

– Merlin, ta xong rồi!

Black ngửa mặt ngã xuống tuyệt vọng nghĩ.

– Ta cứ nhiên cảm thấy bộ dạng vừa rồi của tên kia rất có..... Sức hấp dẫn..... Giết ta đi!

“Thầy sẽ nghỉ giảng sinh bên ngoài sao?” Làm xong chương trình học thêm đêm nay tiểu xà vừa thu xếp lại dụng cụ, vừa hỏi nam nhân đang chăm luận văn, tuy rằng là câu nghi vấn, nhưng ngữ điệu lại vô cùng khẳng định.

“Ta giả thiết đó là chuyện của ta.....”

“Không cần nói không liên quan đến tôi!” Cắt ngang lời nói kế tiếp của đối phương, cậu bé tóc đen ngăn đầu nhìn người cùng tên với mình, “Tôi sẽ không về nhà, tôi ở lại trường.”

“Ta nghĩ rằng..... Trò nhận được lời mời của Malfoy.” Severus buông viết, nhìn cậu bé đối diện.

“Tôi từ chối.” Cậu bé thản nhiên nói. “..... Thầy không cần lo lắng.” Mất tự nhiên bổ sung một câu.

– Nên nói rằng Taren dạy bảo thật thành công sao? Y có thể nói lúc bản thân mình ở tuổi này cũng không thể nhìn rõ ràng sự việc giống như đứa bé trước mắt.

“Ta rất vui mừng trò có thể hiểu được.” Nói ra một câu tán thưởng hiếm thấy, trên mặt Severus mang nụ cười rõ rệt nhìn tiểu xà, “Nhưng không nên rất tự cho là đúng!”

“Tôi sẽ không gia nhập,” Tiểu xà bỗng nhiên nghiêm túc nói, “Thứ tôi muốn có, tôi sẽ tự mình giành lấy! Tôi không muốn khuất phục người nào đó, cho dù hẳn quả thật cường đại đến mức cuốn hút tôi!”

Thở dài một hơi, Severus nhìn đứa bé rõ ràng có lực thấy rõ hơn hẳn suy nghĩ của mình, y không biết nên vui mừng hay nên xót xa. — Tuổi còn nhỏ, nhưng lại không thể không bị ép trưởng thành sớm — y hy vọng đứa nhỏ này có thể sống theo ý mình một chút.

“Đây là cam đoan của tôi.” Tiểu Snape cúi chào với y, xoay người rời khỏi hầm.

Severus cầm viết lên, lại buông xuống, sau khi lặp lại vài lần như thế, y nhận ra mình hiện tại thật sự không có tâm tư xem luận văn.

– Ngày mai chính là đêm Giáng sinh.....

27. Chương 27: Cha Cùng Con Trai

Ánh trăng lạnh lùng xa cách trên chốc trang viên Malfoy cổ xưa mà hoa lệ, ban đêm yên tĩnh, đêm trước Giáng sinh, toàn bộ trang viên Malfoy đều chìm đắm trong bóng đêm tĩnh lặng. Chỉ có thư phòng của gia chủ Abraxas Malfoy còn lấp lóe ánh sáng của ngọn đèn ma pháp.

Nam nhân bạch kim tao nhã ngáp một cái, nâng tay dụi dụi đôi mắt hơi mỏi, sắc mặt tái nhợt mơ hồ nhuộm lên vẻ xanh xao bệnh trạng, hình như có tâm sự gì đó làm cho vị quý tộc điển hình này buồn phiền.

“Tê ~” Đột nhiên lò sưởi chợt lóe ánh lửa, quý tộc bạch kim kinh ngạc nhìn con trai vốn nên ngày mai mới trở về nhà của mình nay bỗng xuất hiện trong phòng sách. Sắc mặt của vị Malfoy trẻ tuổi có chút khấn trương và kích động, nhưng khi hắn nhìn thấy cha của mình, trong mắt lại hiện lên vẻ lo lắng sâu xa.

“Khuya như vậy người còn chưa ngủ?” Lucius nhú đôi lông mày thanh tú lại, ánh mắt xanh xám có chút trách cứ nhìn người cha đầy vẻ mệt mỏi.

“Con cũng vậy, con trai.” Malfoy lớn tuổi buông viết lông ngỗng trong tay xuống, mỗi mệt dựa vào lưng ghế phía sau, nhướn một bên lông mày, “Ta giả thiết sự xuất hiện của con hẳn nên là vào ngày mai?” Tuy vẫn là giọng điệu quý tộc, nhưng khi đối mặt với con trai, trong lời nói của quý tộc bạch kim vẫn có chút yêu thương.

– Đây là người thừa kế vĩ đại của hắn, người thừa kế bắt đầu từ hai tuổi liền tiếp nhận huấn luyện như đế vương, người thừa kế bắt đầu từ hai tuổi đã không còn làm nũng, người thừa kế bắt đầu từ hai tuổi đã không còn được hắn ôm ấp.

“Người nhận được thư của con rồi?” Lucius bước đến trước mặt cha. Quý tộc không có tuổi thơ ấu, đây là chuyện hắn biết từ khi còn bé, nhưng việc này cũng không có nghĩa là hắn không yêu thương cha mẹ, không có nghĩa là hắn không biết sự quan tâm của cha dành ình, chỉ là làm một Malfoy, giữa bọn họ không cần có nhiều thân thiết giống những cha con bình thường, mỗi một Malfoy từ bé liền hiểu được sứ mệnh của mình, hiểu được bọn họ phải dùng hình thức bề ngoài nào để xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhưng Malfoy coi trọng người nhà, Lucius Malfoy cũng yêu thương cha mẹ hắn, cho dù từ lúc hắn còn rất nhỏ bọn họ đã không còn biểu hiện quá nhiều thân thiết với hắn.

“Là cái gì khiến con bất an, người thừa kế vĩ đại của ta?” Nhìn người con trai luôn luôn bình tĩnh trưởng thành sớm nay lại có biểu hiện kích động bất thường rất rõ ràng, Malfoy lớn tuổi cảm thấy mình nhất định phải quan tâm con trai đã sớm có thể một mình phụ trách của mình một chút.

“Bởi vì không nhận được thư trả lời của ta khiến con cảm thấy nôn nóng sao, Lucius?” Abraxas đứng lên, đi đến trước mặt Lucius, lôi kéo hắn ngồi lên ghế sofa ở một bên. “Hay là..... Con gặp phải chuyện gì có thể làm con quên rằng mình là một Malfoy?”

Khuôn mặt tái nhợt của thiếu niên bạch kim có chút ửng hồng, bất kể là trưởng thành sớm đến mức nào, lúc ở trước mặt cha của mình, Lucius vẫn giống một đứa bé hơn so với ngày thường.

“Đây là sơ sót của con, thưa cha.” Malfoy trẻ tuổi nâng cằm lên, giọng điệu ngậm nga hoa lệ biếng nhác hệt như cha mình, “Con xin lỗi vì sự thất lễ của mình.”

“Nga, con trai.....” Malfoy lớn tuổi mỉm cười vỗ vỗ thiếu niên đã một lần nữa mang lên mặt nạ gia tộc, “Ngày mai là đêm giáng sinh, hơn nữa đây là ở nhà, không cần nghiêm túc như vậy.”

“Không, cha à.” Lucius cũng không thả lỏng, “Người nói rất đúng, con cần phải luôn luôn nhớ rõ thân phận của mình. Nhất là ở thời điểm con sắp tốt nghiệp.”

Abraxas nở một nụ cười kiêu ngạo, nhưng Lucius rất hiểu rõ cha mình nên cũng không xem nhẹ bất đắc dĩ và mỗi một lộ ra trong nét mặt kia.

“Người đã quá mệt mỏi, thưa cha.” Thiếu niên bạch kim chân thành nói.

“Cám ơn con, con trai.” Malfoy lớn tuổi bỗng cảm thấy vô cùng vui mừng, con hắn càng ngày càng vĩ đại, đợi một thời gian nữa Lucius nhất định có thể trở thành Malfoy ưu tú nhất từ xưa đến nay. “Ta là cha của con, cũng là một Malfoy, ta biết đúng mực.”

Lucius chần chờ gật gật đầu, hắn hình như đang cân nhắc lời nói, “Mẹ..... đã ngủ rồi sao?”

Nghe thấy câu hỏi của con trai, nét mặt Abraxas càng âm trầm hơn, “Gần đây thời gian tĩnh lại càng ngày càng ít” Con người xanh xám lóe lóe, quý tộc bạch kim trầm mặc một lát, “Nhưng cũng chưa quá khẩn cấp, không cần lo lắng, Lucius.”

Dưới áo chùng, Malfoy trẻ tuổi siết chặt hai tay, giãy giụa kiềm chế xúc động tiếp tục đặt câu hỏi. — Lúc này người mệt mỏi nhất chính là cha của mình, hắn không thể lại tăng thêm gánh nặng lên đôi vai vốn đã

rất nặng nề của đối phương.

Mím môi, Lucius đứng lúc chuyển đề tài. “Con có việc muốn nói với người.”

“Rất cục nhố tới chính đề của con rồi sao, con trai?” Abraxas buồn cười nhìn con trai mang vẻ mặt phức tạp, trái tim nặng nề cũng được trấn an đôi chút.

“Đúng vậy, thưa cha, con muốn nói cho người biết nguyên nhân con lên về nhà lúc nửa đêm thế này.” Thiếu niên bạch kim thẳng lưng lên, nét mặt trở nên nghiêm túc.

“Ta nghĩ ta có thể giả thiết con không có để lại bất cứ manh mối gì làm người ta nghi ngờ, phải biết rằng.....” Malfoy lớn tuổi cố ý kéo dài câu nói, “Buổi tối trước ngày nghỉ về nhà có thể rất dễ dàng bị người ta nói ra nói vào.”

“Nga, cha đang nghi ngờ năng lực của con!” Thiếu niên bạch kim có chút bất mãn oán giận, “Con cũng không phải sư tử ngu xuẩn không đầu óc, phía trên cổ chỉ là vật trang trí, con là Malfoy.” Lucius vừa nói vừa cố ý biến nét mặt cùng ngữ khí thành một bộ dạng khác, khi nói đến câu cuối cùng lại lần nữa khôi phục thành một Malfoy.

“Ha ha, Lucius, con thật sự khiến ta cảm thấy kinh ngạc.” Đôi mắt xanh xám lóe lóe, Abraxas vui sướng nhìn con trai nhanh chóng biến hóa nét mặt cùng ngữ khí, đột nhiên cảm thấy vẻ mặt lúc này của người thừa kế Malfoy ngồi ở đối diện mới có chút phù hợp với tuổi tác của nó.

“Cách nói chuyện đặc biệt như vậy chỉ cần nghe qua một lần thì cũng đủ khiến người ta nhớ rõ suốt đời.” Malfoy lớn tuổi thu nụ cười lại, “Ta đoán nội dung buổi nói chuyện hôm nay của con có liên quan rất nhiều với người sáng tạo ra phương thức ngôn ngữ độc đáo này.”

“Ca ngợi sự nhạy cảm của cha.” Lucius nhướng mày, “Nhưng người cũng không hoàn toàn đoán đúng.”

“Vậy con có thể giải thích một chút lý do sai lầm của ta không?” Malfoy lớn tuổi nhìn nét mặt đặc ý của con trai vì hiếm khi có thể đánh một ván hòa với mình, âm thầm bật cười.

“Con không phải muốn nói về người sáng tạo, giáo sư Prince, mà là người thừa kế hoàn mỹ của ngài ấy..... Severus Snape.” Thiếu niên bạch kim nhếch khóe miệng, một câu hai ý nghĩa, vẻ mặt hình như là muốn ám chỉ cái gì.

“Ta nhớ con từng nói với ta, Severus Snape là người bạn thân nhất mà con thừa nhận, hoặc là người bạn duy nhất trong khoảng thời gian này?” Malfoy lớn tuổi dựa vào sô pha, khoanh tay trước ngực, hình như đang chờ lời giải thích.

“Đúng vậy, Severus đáng giá nhận được tình hữu nghị Slytherin của con.” Lucius nghiêm túc mà kiêu ngạo nói, “Slytherin một khi đã vươn cánh tay hữu nghị ra thì tuyệt đối sẽ không thu hồi lại.”

Malfoy lớn tuổi vừa lòng gật gật đầu, “Như vậy cậu Snape làm sao?”

“Cha.....” Lucius do dự nhìn người lớn tuổi, “Người biết Eileen Snape, hoặc là Eileen Prince không?”

Abraxas nhớ lại, chậm rãi nói, “Biết, cô ta là đàn em thời học sinh của ta. Một Ravenclaw rất bình thường..... Rất im lặng.” Người lớn tuổi hơi nhúu mày, “Hình như trừ ma được ra, mấy thứ khác cái gì cũng không biết. Nhưng trước khi cô ta lấy một Muggle ta lại chưa từng đặc biệt chú ý đến cô ta.”

“Vậy Lord thì sao?” Malfoy trẻ tuổi hỏi trọng điểm của vấn đề, “Lord có chú ý bà ấy không?”

“Con hẳn là hiểu được, Lucius.” Malfoy lớn tuổi nhìn chằm chằm con trai, “Đây cũng không phải chuyện con có thể hỏi, chuyện về Lord.”

“Xin nói cho con biết, cha.” Lucius thành khẩn nói, “Con nghĩ việc này có liên quan đến Severus lẫn giáo sư Prince.”

“Không cần hỏi bất cứ chuyện gì về Severus Prince, Lucius, ta cảnh cáo con.” Abraxas bỗng nhiên nghiêm khắc, “Chúng ta không phải như mấy gia tộc đây đã tâm liệu mạng muốn leo lên trên kia, chúng ta chỉ cần làm tốt nhiệm vụ của chúng ta là được rồi, chuyện của Prince giao cho Lord xử lý là được.”

“Quả nhiên, con đoán không sai.” Nhìn người cha hiền hòa nháy mắt chuyển thành nghiêm khắc của mình, Lucius ngược lại lại lộ ra một nụ cười gian xảo, Malfoy lớn tuổi không nhận được hơi nhúu mày.

“Nói như vậy, việc con muốn biết thật ra là chuyện về Prince, mà không phải chuyện của cậu Snape?” Nhận ra con trai cũng bắt đầu dùng tâm kế với mình, quý tộc bạch kim có chút bất mãn nho nhỏ, nhưng đồng thời cũng cảm thấy vui vẻ vì sự trưởng thành của con trai.

“Phải nói, đều muốn biết.” Lucius lại mang mặt nạ gia tộc lên lần nữa, “Nói như vậy, tâm tư của Lord đối với giáo sư Prince là thật?”

“Lucius, ta cũng không muốn quản việc riêng của Lord, chỉ cần sự tồn tại của hắn không có liên quan đến tử thần thực tử, thì đó chính là chuyện của bản thân Lord, con cũng không nên dính líu vào.” Malfoy lớn tuổi cảm thấy hơi đau đầu, con hắn cũng không phải loại người thành thành thật thật nghe lời, nhưng hắn cũng tin rằng Lucius biết đúng mực.

“Con cũng không có ý nhúng tay vào, cha à.” Lucius phản bác, “Chỉ là mấy ngày trước Severus nhờ con nghỉ lễ giáng sinh thì trông chừng giúp mẹ của cậu ta ở thế giới Muggle một chút, mà hôm nay con lại phát hiện một việc rất thú vị, cho nên mới vội vã trở về tìm người.”

“Chuyện thú vị?” Người lớn tuổi nghi hoặc nhìn đối phương, “Có liên quan đến người bạn nhỏ của con?”

“Đúng vậy, mà còn liên quan đến gia tộc Black.” Lucius cười giả dối nói.

Abraxas nhướng mày càng cao hơn, “Nói như vậy nghĩa là nhà Black và nhà Prince có liên hệ.” Làm quý tộc, bất kỳ một hành động gì cũng không chỉ vốn vẹn đại diện cho bản thân mình, mà càng nhiều là đại diện cho cả gia tộc, làm tộc trưởng của gia tộc Malfoy cổ xưa, quý tộc bạch kim lập tức liền hiểu được ám chỉ trong lời nói của con trai.

– Black và Prince. Một là đại gia tộc Lord ỷ lại nhất, một là gia tộc ma được nổi tiếng có nhân vật Lord quan tâm, tổ hợp như vậy thật đúng là khiến người ta phải cân nhắc a! Mà giá trị của tin tức này được quyết định bởi hứng thú của Lord đối với Severus Prince rất cuộc lớn đến mức nào.

Đột nhiên hình như là nhớ đến cái gì, quý tộc bạch kim có hứng thú không rõ nhìn phù thủy trẻ tuổi, “Black? Không phải là.....”

Lucius cười giả dối, “Ít nhất không phải là Slytherin.”

– Black không thuộc về Slytherin hình như cũng chỉ có một người.

Abraxas nở nụ cười giả dối y hệt, “Con muốn nói cho ta biết cái gì, con trai? Con không phải loại người tùy ý lợi dụng tình bạn, con làm như vậy cũng không phải muốn dùng quan hệ của con và cậu Snape làm tiền đặt cược.”

“Đương nhiên, thưa cha, Slytherin sẽ không lừa gạt người bạn mà mình thừa nhận, chỉ là con nhất định phải hỏi người để xác nhận tâm tư của Lord đối với giáo sư Prince, việc này có tác dụng cực kỳ quan trọng với kế hoạch tương lai của con.”

“Ít nhất là.....” Malfoy lớn tuổi do dự kéo dài câu nói, “Quan trọng..... Rất quan trọng. Nhưng bây giờ còn chưa thể phán đoán là sự hứng thú đối với đồ chơi mới hay là thật sự..... Thích?” Đối với người bạn thời học sinh của mình, quý tộc bạch kim rất không tin tưởng, có chút không xác định lên giọng, Lord thật sự luôn không bỏ ra tình cảm chân chính cho bất cứ người nào, những người bên cạnh hắn bất quá cũng chỉ là bạn chơi qua đường nhất thời mà thôi.

– Nhưng xem tình hình hiện tại, đối với Severus Prince này lại không giống.

Còn về cái gọi là kế hoạch của con trai mình..... Hắn ít nhiều cũng có thể đoán được một chút.— Giữ lại một đại sư ma được tương lai cho Lord sao? Nhưng trong tình huống đã có sẵn một đại sư ma được, Lord thật sự còn có thể để ý một ma được đại sư tương lai sao?

– Tuy là nghĩ như thế, nhưng Abraxas cũng không tính phủ định ý kiến của con trai sớm như vậy. Có một số việc cần phải tự mình làm thử. Malfoy có can đảm mạo hiểm, chỉ cần lợi nhuận đủ lớn!

“Nếu bạn của con tin tưởng con, Lucius.” Quý tộc bạch kim quyết định chỉ dẫn một con đường tương đối vững chắc cho con trai, “Bảo vệ người nhà của cậu ta cho tốt, đây là báo đáp của Slytherin đối với sự tín nhiệm.”

Phù thủy trẻ tuổi nghiêm túc gật gù đầu, “Con biết, thưa cha. Tương lai không xa con nhất định sẽ trở thành một tử thần thực tử chân chính như người, Lord sẽ khắc dấu hiệu cho con, mà con cũng sẽ dùng hết khả năng trung thành với ngài. Hơn nữa con đồng thời cũng sẽ không làm bẩn vinh quang của Malfoy, xin người yên tâm.”

“Ta cảm thấy kiêu ngạo vì con, con trai.” Lặng lẽ nhìn Lucius có chút kinh ngạc, Abraxas nói ra lời khen ngợi hiếm có của hắn, đây là chuyện không hề xảy ra từ sau khi Lucius đến trường học, “Về chuyện của Black, ta sẽ nói chuyện với Orion, con chỉ cần tiếp tục chú ý mọi việc trong trường học là được.”

– Sau khi con trai út của gia tộc Black, Regulus Black cũng nhập học ở Hogwarts, tương lai của gia tộc Black, theo một mức độ nào đó, có tác dụng quan trọng đối với sự ổn định của toàn bộ phe tử thần thực tử. Lúc này, gia tộc Malfoy đứng chung một thuyền tuyệt đối không thể khoan tay đứng nhìn.

– Ít nhất cũng cần nhắc nhở một chút. Huống chi tương lai không xa Narcissa Black sẽ mang họ Malfoy.

Quý tộc bạch kim hạ quyết tâm cảm thấy hắn đồng thời cũng cần phải biết cái nhìn của người thừa kế Lucius đối với tình hình hiện tại.

“Con có ý tưởng gì, Lucius?”

“Cha à,” Lucius lại cau mày, nhưng lần này hình như chỉ là do thói quen chứ không mang theo lo lắng, “Người có cảm thấy gần đây Lord có chút thay đổi?”

– Đây là cảm giác của hắn, trước đây Lord ngoại trừ sức mạnh cường đại cùng với thân phận cao quý, càng nhiều là khiến hắn cảm nhận thấy một loại sợ hãi nói không nên lời, nhưng vài lần gần đây đến trang viên Voldemort với cha, hắn nhận ra sự sợ hãi này dần dần biến mất, phần không xác định vốn quanh quẩn trong lòng hắn, cũng dần dần biến thành rõ ràng hơn, hắn càng ngày càng muốn trở thành thuộc hạ của Lord, làm việc cho Lord sớm một chút.

“Con nói không sai, Lucius.” Malfoy lớn tuổi đồng ý gật gù đầu, “Tuy còn không rõ ràng, cũng không biết nguyên nhân, nhưng cảm nhận của ta và con giống nhau. Ta quen biết Lord ba mươi năm, biến hóa của ngài trong mấy thập niên này ta nhìn thấy trong mắt. Gần đây ngài quả thật lại có chút biến hóa mới, hơn nữa..... Ta sẵn sàng giả thiết là đang phát triển theo hướng tốt hơn.”

“Người biết nguyên nhân sao?” Ngỡ ngàng của Lucius có chút vội vàng.

“Điều này không quan trọng, con trai.” Malfoy lớn tuổi nghiêm túc nói, “Con chỉ cần có thể phán đoán Lord có phải vị vua mà con muốn trung thành không là đủ rồi, những việc khác, làm một Malfoy đủ tư cách là không nên cũng không cần hỏi đến.”

Lucius lặng im hồi lâu, “Người nói rất đúng, thưa cha.” Trên mặt thiếu niên lộ ra thoải mái hiếm có, “Con chỉ cần hiểu được Lord là vị vua mà con muốn trung thành là đủ rồi. Về phần những việc khác, chỉ cần không phải việc làm nhục nhà vinh quang bạch kim, con vẫn luôn là Malfoy đủ tư cách.”

“Đúng vậy, con trai, vĩnh viễn phải nhớ kỹ con là một Malfoy chân chính.” Abraxas vui mừng mỉm cười.

– Malfoy có lẽ không phải là quý tộc có thế lực lớn nhất trong giới ma pháp, nhưng sẽ vĩnh viễn giữ vững lựa chọn của chính mình. Đương nhiên giống như mỗi một Slytherin, nếu muốn chơi trò chơi thì nhất định phải là người thắng, đây là vấn đề nguyên tắc!

28. Chương 28: Nói Chuyện Với Nhau Cùng Đêm Trước

Severus đứng trước cửa chính Hogwarts hung hăng bóp chặt cái khóa cổng trong tay. — Sáng hôm nay cú mèo của trang viên Voldemort ném cho y từ cửa hầm. Kèm theo một tờ giấy nhỏ:

“Severus thân yêu,

Hân hạnh mời người đến trang viên Voldemort để trải qua một lễ giáng sinh tốt đẹp.

Lord Voldemort”

– Tốt đẹp cái đầu quỷ khổng lồ của người!

Xà Vương nguyên rửa y không trải qua một lễ giáng sinh cùng Halloween bình thường!

Halloween năm nay xem như không tệ, không xảy ra chuyện gì lớn, chỉ có hai tên sư tử Gryffindor không biết sống chết bị cây Liễu Roi đánh gãy tay. Việc này nếu so sánh với việc mà Chúa Cứu Thế phiền phức có đôi mắt giống Lily kia làm ra, quả thật không tính là cái gì.

Thế nhưng..... Kế hoạch ban đầu muốn nhốt mình trong hầm vào suốt lễ giáng sinh để nghiên cứu ma được đến chết của y, hiện tại lại bị chúa tể hắc ám bệ hạ vĩ đại triệt để quấy rối.

Giáo sư hắc y giải phóng toàn bộ khí tràng ở cổng trường tạo ra một khoảng chân không. – mỗi tiểu động vật muốn đến gần đều bị một luồng khí lạnh cực mạnh đánh bay trong nháy mắt. — Giáo sư Prince thật sự quá đáng sợ!

Bọn nhỏ nhất gan đã bắt đầu chuẩn bị đeo bùa hộ mệnh!

Hít sâu một hơi, Severus hơi cần môi như chuẩn bị lên chiến trường, niệm chú mở khóa cổng. Nháy mắt loại cảm giác dạ dày bị lôi kéo quỷ dị lại đến. Sau một trận thiên toàn địa chuyển, Xà Vương đen mặt hạ xuống cổng trang viên xa hoa trắng lệt.

Chỉ nhìn cánh cổng lớn tràn ngập phong cách Slytherin cùng người đón tiếp đứng ở cổng mặc trang phục xà viện rõ rệt, y đã biết mình không đến nhầm chỗ.

Nam tử trẻ tuổi mặc áo sơ mi trắng, bên ngoài khoác áo chùng xanh đen vừa người nhìn thấy Severus xuất hiện, trong mắt phủ lên ý cười rõ ràng.

“Xin chào, ngài là ngài Prince đúng không?” Nam tử tóc nâu mắt nâu mang vẻ mặt ôn hòa cung kính chào hỏi sau đó đi về phía Severus.

– Không biết, chưa gặp.

Dựa vào kinh nghiệm đời trước, nam nhân trước mắt này rõ ràng không phải đồng sự của mình. Ít nhất là sau khi mình chính thức gia nhập vào phe tử thần thực tử, nam nhân này chưa từng xuất hiện.

Nặng gập đầu, Xà Vương cũng không trả lời. Căn cứ vào cách ăn mặc cùng cử chỉ, đây là nhân vật quản gia của trang viên. Tuy rằng không biết tại sao mình không biết người này, nhưng y biết thật ra rất nhiều quý tộc cổ xưa đều có quản gia trang viên để giúp chủ nhân xử lý những chuyện hàng ngày, mà không phải chỉ có gia tinh. Thậm chí rất nhiều quản gia của gia tộc là truyền thừa theo thế hệ, giống như nhà Malfoy. Chỉ là bình thường bọn họ rất ít rời khỏi trang viên, cũng không dùng thân phận của mình công khai lộ diện, cho nên nhiều người không biết sự tồn tại của bọn họ.

– Làm sao người có thể khiến đám quý tộc đáng chết tự kỷ đến nhân thân cộng phần này, cam tâm tình nguyện để loại sinh vật không hoa lệ như gia tinh hoàn toàn quản lý chuyện ăn mặc của họ.

“Tôi là quản gia của trang viên Voldemort, Kail Liszt.” Lại hành lễ tiêu chuẩn, nụ cười trên mặt Kail Liszt chưa bao giờ giảm đi. “Lord đã đợi ngài rất lâu, ngài Prince.”

– Lại là một khốn kiếp tiểu lý tàng đao (Giống như Khẩu Phật tâm xà: nham hiểm, dối trá).

Tươi cười giống như mặt nạ này y thấy nhiều rồi, bất luận là cách thức cao ngạo như khổng tước của Malfoy, hay là cách thức xảo quyệt khéo đưa đẩy như Lupin, thậm chí là cách thức phần nộ tà mị thuộc về chúa tể hắc ám, tóm lại những kẻ mang theo loại tươi cười này, trong đầu tuyệt đối sẽ không suy nghĩ chuyện gì tốt.

– Tươi cười không đạt đến đáy mắt.....

Tâm trạng Xà Vương không tốt, lạnh lùng nhìn nam nhân mang nụ cười chuyên nghiệp này, vẫn không nói lời nào. Y đang đợi hành động tiếp theo của đối phương.

Kail Liszt có chút kinh ngạc chớp mắt mấy cái. — Người này quả thật rất không giống bình thường.

“Ngài Prince, xin cho phép tôi dẫn đường cho ngài.” Kail ngay lập tức khôi phục nét mặt chiêu bài ra dấu, Severus hơi do dự đi nhanh đuổi theo.

Xà Vương có một suy đoán vô cùng kỳ diệu, người trước mặt này thật là quân gia của chúa tể hắc ám? — Tuy rằng che giấu rất tốt, biểu hiện cũng cực kỳ hoàn mỹ, nhưng mà..... Cái loại khí độ chỉ thuộc về người lãnh đạo này vẫn khiến người đã từng là gián điệp hai mặt chú ý. — Một loại khí chất không cách nào miêu tả được, đó là hòa tan trong xương cốt, không có biện pháp xóa đi.

– Cho dù kĩ xảo biểu diễn cao siêu bao nhiêu, cũng không thể che giấu bản chất

Hơn nữa trước khi trọng sinh y quả thật chưa từng gặp người này, cho dù đến cuối cùng chúa tể hắc ám hoàn toàn điên rồi, cũng vẫn có thể phân biệt rõ ràng ai là hữu dụng với mình, ai là không thể tùy tiện giết chết. Y không cho rằng một nam nhân vừa nhìn liền biết là một phù thủy cường đại như thế này, sẽ dễ dàng bị gạt bỏ.

– Huống chi..... Hẳn thể hiện hoàn toàn trung thành..... Tuy rằng chỉ là biểu hiện mà thôi.

Cứ như vậy hai người một trước một sau đi vào trong trang viên Voldemort, dưới tình hình không hiểu biết lẫn nhau, cả hai đều nghiêm túc nghiên cứu đối phương.

– Đương nhiên ai cũng không nhìn thấu ai.

Đi vào phòng khách, Severus liền nhìn thấy chúa tể hắc ám bệ hạ ăn mặc lộng lẫy cầu kỳ đang ngồi ưu nhã trên ghế sofa bằng da. Nhìn thấy xuất hiện, trên mặt đối phương rõ ràng lộ ra một nụ cười.

“Lord, tôi mang ngài Prince đến.” Kail Liszt lễ phép dẫn Severus vào phòng, cũng tiếp nhận áo choàng của y. “Như vậy tôi xin lui ra trước, có chuyện gì xin hãy gọi tôi.” Quân gia trang viên nhanh chóng biến mất, trong phòng chỉ còn lại Voldemort và Severus hai người.

“Ngồi đi, Severus.” Ma Vương quơ tay ý bảo Severus đến ngồi bên cạnh mình. Xà Vương cứng ngắc một giây, đi đến sofa kê bên đối phương ngồi xuống.

– Y không cần ngồi chung một cái sofa với chúa tể hắc ám!

Nhìn nam nhân làm trái lại với mong muốn của mình, Ma Vương thần kỳ không hề tức giận. Điều này khiến cho hai người đều kinh ngạc một chút.

– Chúa tể hắc ám lại tỏ ra khoan dung với người cãi lời hử?

– Vì sao ta luôn luôn khoan dung với y như vậy?

Nhưng lập tức hai con rắn độc từ đầu đến đuôi đều bình thường lại.

– Đây chỉ là thủ đoạn để hấn lung lạc lòng người.

– Đây chỉ là phương pháp để ta đạt được mục đích.

“Muốn uống cái gì?” Ma vương mỉm cười hỏi, đôi mắt màu đỏ máu nhìn chăm chăm nam nhân tóc đen một giây cũng không dời.

Im lặng đối diện với ma vương trong chốc lát, khóe mắt Severus hơi run run, sau đó chậm rãi mở miệng, “Cà phê..... Không thêm đường.”

Nét mặt của ma vương càng thêm vui vẻ, hấn sâu sắc cảm nhận được nam nhân trước mặt luôn luôn có thể lấy lòng chính mình rất tốt. Cho dù chỉ là một biểu tình lộ ra trong lúc lơ đãng, cũng có thể khiến khóe miệng của hấn vô thức nâng lên.

– Như vậy thì càng không thể buông tay.

Gọi gia tinh đến, muốn một ly cà phê và một ly rượu vang đỏ. Ma vương tin rằng vị giác của mình vẫn bình thường, sẽ không thích uống cái loại cà phê đắng chết người kia.

Gia tinh làm việc hiệu suất cực cao bưng hai ly đồ uống lên rồi nhanh chóng biến mất, trong phòng lại chỉ còn lại ma vương và Xà Vương. — Bất quá không thể không thừa nhận, ở trước mặt ma vương, công lực của Xà Vương ít nhất bị cắt giảm ba phần.

Severus uống cà phê đen lẳng lặng chờ đợi câu hỏi của ma vương, nhưng bất ngờ là, đối phương hình như lấy việc nhìn chăm chăm vào y làm vui, hoàn toàn không muốn mở miệng trước. Tuy rằng cúi đầu không nhìn đôi mắt màu đỏ kia, nhưng bị ánh mắt cực nóng như vậy nhìn chăm chăm, cảm giác bị tìm tòi nghiên cứu khiến y cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

– Hơn nữa chính y hiểu rất rõ ràng, đối với chúa tể hắc ám, dưới đáy lòng y có loại sợ hãi theo bản năng. Chẳng những sợ đối phương phát hiện dấu hiệu hắc ám của mình, càng quan trọng hơn là đôi mắt đỏ máu kia khiến y nhớ đến không chỉ là tử vong, còn là xiềng xích mà y vĩnh viễn cũng không thể thoát khỏi được.

– Sai lầm y từng phạm phải.

Ánh mắt trống rỗng của Severus không có tiêu cự nhìn chất lỏng sẫm màu trong ly. Màu nâu đậm gần như là màu đen, bất luận chuyển động như thế nào cũng tuyệt đối không thể tinh lọc hết tạp chất, giống như tâm của chính mình – bất kể sinh mệnh luân chuyển như thế nào, chỗ đó luôn luôn có một góc hắc ám.

“Severus,” Nhìn người đối diện không ngừng rơi vào thế giới tinh thần của chính mình, Voldemort rốt cục vứt bỏ kế hoạch quan sát của hắn. Hắn có thể cảm nhận thấy rõ ràng đối phương đang đau khổ không chịu nổi vì chuyện gì đó. Loại nhận thức này khiến hắn dễ dàng vứt bỏ kế hoạch ban đầu muốn ép đối phương mở miệng trước. — Đối với chúa tể hắc ám luôn luôn lạnh khốc, đây quả thật là làm người ta không thể tưởng tượng.

“So với Hogwarts, tay nghề của gia tinh ở trang viên Voldemort càng tốt đúng không?” Thản nhiên hỏi một câu không quan trọng, hắn chỉ là muốn nam nhân rời khỏi ý thức của chính bản thân y.

Severus bị tiếng nói của ma vương gọi tỉnh. Khi ý thức được mình cứ nhiên thất thần ngay trước mặt chúa tể hắc ám của giới ma pháp, y không khỏi rùng mình một cái. — Nếu vừa rồi đối phương đột nhiên “Chiết tâm trí thuật” (Legilimency)..... Minh tuyệt đối không thể phòng ngự đúng lúc. – Giống như lúc tại Hẻm Xéo.....

Quả nhiên sinh hoạt an nhàn sẽ làm người ta mất đi cảnh giác!

Tiền gián điệp lần nữa điều chỉnh tốt trạng thái ngẩng đầu lên, ánh mắt y vẫn duy trì trống rỗng hoàn hảo. Đôi mắt tối đen như hai viên hắc diệu thạch, xinh đẹp nhưng không sáng bóng.

Voldemort cau cau mày, hắn không thích nam nhân mang vẻ mặt như vậy – Hoàn toàn đề phòng, hoàn toàn không tin tưởng! Hắn muốn người này thẳng thắn biểu lộ tâm tình ở trước mặt hắn. — Đây cũng chính là nguyên nhân tại sao hắn vẫn dùng các loại phương pháp ép nam nhân gỡ bỏ ngục trang.

– Quá mức nghe lời, ngược lại không thú vị.

Nếu Severus biết suy nghĩ trong lòng ma vương, nhất định sẽ mắng cái đầu óc có thể so sánh với quỷ khổng lồ của chính mình — Nếu ngay từ đầu giả vờ ngoan ngoãn nghe lời, có phải ma vương sẽ không sinh ra hứng thú với mình hay không?

– Nhưng xin thề bằng đồ ngọt của lão ong mật, Xà Vương ngoan ngoãn nghe lời..... Chỉ nghĩ thôi đã khiến người ta càng cảm thấy đáng sợ hơn!

“Tại sao lại đến trường dạy học?” Đối với việc đối phương năm lần bảy lượt xem nhẹ lời nói của mình, giọng nói của Voldemort mang theo chút tức giận — Dù sao hắn cũng không phải người ôn hòa dễ gần gì.

“Bởi vì..... Không có chuyện gì làm.” Nhận ra ngữ khí của ma vương thay đổi, Severus không muốn tiếp tục chọc giận đối phương. — Tuy rằng câu trả lời của y cũng..... Làm người ta không biết nói gì.

“Không có chuyện gì làm?” Voldemort nheo mắt, cố ý nâng giọng nói từ cuối cùng, “Nếu nói đại sư ma được vĩ đại nhất mà ta từng thấy không. Có. Chuyện. Gì. Làm, như vậy tất cả người ở Bộ Pháp Thuật hẳn là nên nhận nộ hôn của Giám Ngục Azkaban.” — Hẳn sao có thể vừa lòng với câu trả lời có lẽ như vậy.

“Tôi cũng không cảm thấy mình vĩ đại như vậy.” – Sau khi sống lại ở nơi này, y cũng không có công khai phát biểu nghiên cứu học thuật gì, huống chi hiện tại y là giáo sư phòng chống nghệ thuật hắc ám.

Lấy một tấm da dê ra, dưới ánh nhìn chăm chú của đối phương, chậm rãi đọc nội dung trên đó, “Cửa hàng Borgin, Dược Tinh hạng nhất, Dược Bồ Huyết cao cấp, thuốc giải độc cao cấp, kịch độc, ma dược khôi phục cao cấp, nước biến hình.....” Nhìn sắc mặt nam nhân càng ngày càng đen, Voldemort dừng việc liệt kê tên các loại ma dược cao cấp.

– Đây là bản liệt kê hàng hóa mới được bán cho cửa tiệm Borgin trong năm nay. Nguồn cung cấp không cần nói cũng biết, đương nhiên là tộc trưởng đương nhiệm của gia tộc Prince – Ngài Severus Prince. Cũng chính là vị nam nhân áo đen âm trầm ngồi ở trước mặt mình đây.

“Người cũng không phải thiếu tiền, Severus.” Ma vương kéo gần khoảng cách giữa hai người, “Trang viên Prince tuy rằng kém hơn một ít so với các đại quý tộc, nhưng vẫn có chút tích góp. Mà chuyện buôn bán với cửa tiệm Borgin lại tăng thêm rất nhiều thu nhập cho người. Cho nên không cần nói với ta cái loại công việc giáo dục đám tiểu quý lãng phí thời gian này là cần thiết, Severus. So với việc làm giáo sư phòng chống nghệ thuật hắc ám, ta tuyệt đối có lý do tin rằng người càng thích một mình nghiên cứu ma dược!”

Giọng nói của ma vương đã hơi lộ ra mùi uy hiếp, Severus biết, chúa tể hắc ám bệ hạ đa nghi tuyệt đối sẽ không cho phép có nhân tố không xác định gì trong phạm vi tầm mắt của hắn.

– Nhưng hiện tại y không hiểu là, ma vương rốt cuộc là muốn lòng trung thành của y hay chỉ muốn đùa giỡn y!

Mục đích y đi dạy học dùng gót chân của quỷ khổng lồ cũng có thể nghĩ ra, y không tin người trước mặt này nhìn không ra. Nhưng y rõ ràng đã biểu hiện đối lập với hắn, thế mà vẫn không dẫn đến sát khí, ngược lại có vẻ như hứng thú càng thêm nồng đậm. Y không hiểu, nếu y đã nói rõ không muốn dâng hiến lòng trung thành, thì còn có cái gì có thể thu hút sự chú ý của chúa tể hắc ám.

– Y thậm chí đã làm tốt chuẩn bị sẽ bị gạt bỏ — Cho dù giữa bọn họ có cái ván cược khó hiểu kia.

“Tôi cho rằng, cho dù là ngài công tước hắc ám vĩ đại, cũng không có tư cách can thiệp vào lựa chọn của tôi.” Y không thể kêu chúa tể hắc ám, nhưng y cũng không kêu được tên Voldemort.

“Đúng vậy,” Voldemort dứt khoát nói, “Nhưng ta muốn nghe câu trả lời của người!”

Loại thái độ này giống như lời tuyên bố thẳng thừng – Người, ta nhất định chiếm lấy, mặc kệ người có đồng ý hay không.

“Tôi không hiểu!” Severus kinh hoảng nói, “Tôi giả thiết thái độ của tôi đã rõ ràng đến mức quỷ khổng lồ cũng có thể nhìn ra — Tôi..... Sẽ không làm việc cho ngài!” Cẩn trọng nói ra lời cuối cùng, dưới áp lực không ngừng tăng lên của ma vương, chính y cũng tuyệt đối thừa nhận y đang muốn tìm cái chết. Nhưng y không muốn lại bị lời nói của ma vương dẫn dắt.

– Người này đối với y, vẫn có sức hấp dẫn mạnh mẽ chết tiệt!

“Ta rất tán thưởng dũng khí của người, Severus.” Biểu tình của Voldemort tuy không ôn hòa như vừa rồi, nhưng cũng không có tức giận, “Bất cứ người nào dám nói ra lời này, đều phải chuẩn bị tốt để nhận cái chết.”

Severus lập tức căng cứng người, y cũng không tự phụ đến mức cho rằng mình có thể trốn thoát khỏi trừng phạt của ma vương. Nhưng nếu chú ngữ thật sự bắn về phía mình, y cũng tuyệt đối không ngồi chờ chết.

“Đây chỉ là suy nghĩ hiện tại của người,” Voldemort cũng không lạm dụng sức mạnh của mình, “Trước khi ván cược của chúng ta kết thúc, người vẫn có thời gian suy xét. Nhưng, tin tưởng ta, Severus..... sẽ chẳng thay đổi được gì đâu.”

Hắn có thể nhìn ra sức hấp dẫn của mình đối với nam nhân quật cường muốn chết đối diện, tựa như đối phương cũng có thể nhận ra hứng thú của hắn. Nếu linh hồn cũng không chống cự, thì hắn cảm thấy tất cả giấy gậy cùng cực tuyệt của nam nhân này bất quá là phí công. Chỉ cần dẫn dắt từng bước, một ngày nào đó y cuối cùng sẽ đứng bên cạnh mình.

– Nhưng mà..... Hình như hắn không đợi nổi nữa rồi.....

“Vận mệnh của tôi do chính tôi quyết định.” Severus kiên quyết nói.– Y đã thử ra điểm cực hạn của ma vương, như vậy kế tiếp nhất quyết không thể bị người này nắm mũi dẫn đi.

“Nhưng ta tin rằng, thứ mà người gọi là vận mệnh cuối cùng cũng sẽ trùng lặp với ta.” Khẽ cười, Voldemort hình như tạm thời buông tha cho đối phương. — Dù sao ngày nghỉ lễ Giáng sinh còn rất dài, hắn cũng không có dự định lập tức thả nam nhân này trở về.

“Yên tâm đi, Severus. Không cần lo lắng lời nguyên phòng chống nghệ thuật hắc ám ứng nghiệm trên người của người.” Nhìn nam nhân rõ ràng vì theo không kịp tư duy của hắn mà có vẻ nghi hoặc, “Sau khi ngày nghỉ chấm dứt, ta sẽ trả một giáo sư Hogwarts nguyên vẹn lại cho Dumbledore.”

– Cái gì? Ngày nghỉ chấm dứt?

Severus cảm thấy lúc này đây, y thật sự là xong đời.

– Quả nhiên vẫn là ma vương mặt rắn não tàn tương đối dễ hiểu hơn.....

29. Chương 29: Mờ Mịt Cùng Thật Lòng

“Tom, người liền ném con mồi của người một mình ở lại trong tầng hầm thế à?” Vẫn là dung mạo của Kail Liszt, nhưng lúc này nét mặt lại hoàn toàn thay đổi.

“Đừng gọi cái tên kia, Gellert.” Voldemort không vừa lòng phản bác. “Người với lão tình nhân của người luôn có cùng sở thích.” Nhìn ma vương tiền nhiệm khoác lớp da quần gia đang uống cacao, trên mặt hắn tràn ngập chán ghét. — Ai có thể ngờ rằng thứ đồ uống mà Gellert Grindelwald, người làm người ta chỉ nghe tên đã sợ mất mật, yêu thích nhất lại là cacao nóng.

Gellert thở dài một tiếng, “Chúng ta xem như hòa nhau, Voldemort. Đừng nói hắn là lão tình nhân của ta nữa.....” Gellert buông đồ uống trong tay xuống, ánh mắt có chút gian xảo, “Chúng ta thảo luận người bạn nhỏ của người một chút đi.”

– Khi vị ma vương trước mặt muốn chuyển đề tài, ông ta thường sẽ trực tiếp đâm vào nhược điểm của đối phương.

“Severus sẽ giết người, Gellert, nếu người dám nói lời này trước mặt y.” Voldemort tưởng tượng bộ dáng Prince hắc y phóng thích nọc độc trầm thấp nhắm mìn về phía ma vương tiền nhiệm, đôi môi mỏng nâng lên một đường cong duyên dáng.

Gellert nhìn ma vương đang cười say sưa, “Không phải đã nói với người, đừng tùy tiện lộ ra sơ hở sao?”

“Nếu người đã biết, thì che giấu mới là ngu xuẩn.” Voldemort nhấp một ngụm rượu vang đỏ, “Quan trọng là để người biết tầm quan trọng của y.”

Gellert chớp chớp mắt như một đứa trẻ, “Thật hiếm hoi nha, ma vương âm hiểm gian xảo lại có thể thẳng thắn thật thà như vậy.”

“Ít nhất lúc chúng ta vẫn còn là đồng minh, ta không ngại để người biết nhiều một chút. Xét thấy.....” Ánh mắt Voldemort tối lại, “Ta sẽ không để người khác tùy tiện chạm vào y.”

“Ha ha, thật muốn để tất cả phù thủy nhìn thấy hình ảnh này,” Trên gương mặt nguy trang của Gellert lộ ra một nụ cười thật tươi, “Cũng không biết sau khi người trong tầng hầm biết sẽ có phản ứng gì.”

“Hừ, ta cũng muốn biết khi các thuộc hạ ngày trước của người nhìn thấy quân vương của mình đang đóng vai một quần gia trang viên hoàn mỹ, thì sẽ có biểu tình gì.” Voldemort đánh giá ma vương tiền nhiệm trong lột quần gia, “Karlane sẽ đau lòng lắm đây.”

“Không, hẳn sẽ ca ngợi kỹ thuật biểu diễn của ta.” Gellert khẳng định nói, “Chúng ta là bạn thân nhất từ thời học sinh, ta hiểu hẳn hơn người.”

“Vậy người tính giả trang đến khi nào?” Voldemort bắt đầu nhìn đối phương.

“Đến khi ta hết hứng thú mới thôi.” Gellert đột nhiên như nghĩ tới cái gì, “Nhưng ta không cho rằng con rắn trong hầm kia hoàn toàn không nhận thấy được gì. Xét thấy..... Khi y theo ta đi vào, ánh mắt luôn dán chòng chọc vào ta.”

“Không nên động vào y, Gellert.” Voldemort hạ giọng, “Người chắc hẳn hiểu được ý nghĩa của hai chữ ngu xuẩn.”

“Đừng lo, ta cũng chỉ muốn tăng thêm chút vui vẻ cho sinh hoạt của mình mà thôi.” Gellert lắc lắc tay, ông biết rõ dự vọng chiếm hữu của đối phương, bởi vì ông cũng như vậy, “Đồng thời đối với ván cá cược của hai người, ta cũng cảm thấy khá hứng thú.” — Thuận tiện hỏi thăm chút chuyện của “Hắn”.

“Ngoại trừ ông ta, người đã sớm hoàn toàn không quan tâm bất cứ chuyện gì ở giới ma pháp.” — Nếu người quan tâm nhiều hơn một chút, thì phần thắng của ta sẽ càng lớn.

“Chẳng lẽ người không tò mò sao?” Gellert hỏi lại, “Ở trong lòng người, thứ thuộc về mình lại có thể tin tưởng một người khác đến như vậy, đừng nói với ta người không muốn biết nguyên nhân.”

– Đương nhiên muốn! Một người có lòng đề phòng mạnh như vậy cứ nhiên lại tin tưởng lão ong mật kia!

“Sớm muộn gì ta cũng sẽ biết.” — Hẳn là công tước hắc ám cao cao tại thượng, một ngày nào đó hẳn sẽ biết mọi thứ của người kia.

“Vậy thì thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ta một chút đi.” Gellert thản nhiên nói, ông không cảm thấy đối phương là kẻ sĩ diện quên. “Hơn nữa, ta cũng rất muốn biết..... Cực hạn của người là cái gì.”

Voldemort nhìn đôi mắt xanh biếc giống hệt mắt của lão ong mật vẫn gây phiền phức cho hắn trước mắt, giờ phút này hẳn rất cục hiểu cái gì gọi là vật hợp theo loài.

– Hai hồ ly thành tinh. Không, có lẽ đây là hai con rắn thành tinh!

“Còn muốn chơi tiếp sao, kế hoạch của người không có gì thay đổi à?” Gellert đột nhiên mở miệng, nói một câu khó hiểu, nhưng ông biết đối phương hiểu được ý của mình.

“Đương nhiên.....” Trong giọng nói của ma vương phủ lên một tia do dự hiếm thấy, nhưng quyết định của hắn không thể thay đổi, “Tất cả làm theo kế hoạch.”

“Ha ha,” Gellert khẽ cười, “Làm mỹ nhân tóc đen của người bị tổn thương cũng không thành vấn đề à?”

“Không nên khiêu chiến điểm cực hạn của ta, Gellert. Cho dù người là người hợp tác của ta.” – Cho dù người là ma vương tiền nhiệm.

“Ta chỉ có thể đặt mong đợi vào người trong hầm.” Ma vương tiền nhiệm không quan trọng nói, “Hôm nay y đã chạm vào vô số điểm cực hạn của người mà vẫn sống sót nguyên vẹn không hao tổn gì. Cho dù là Malfoy mà người tin tưởng nhất, dưới tình huống này, cũng phải nhận được ít nhất một tá ‘Crucio’.”

– Y là bất đồng, trong lòng Voldemort rất rõ ràng.

“Tóm lại ta sẽ kiềm chế hành vi của mình, chỉ cần con mồi của người không chủ động chọc giận ta.” Gellert thu cảm xúc lại, “Người chắc hẳn cũng hiểu được, tính tình của ta không được tốt.”

“Đương nhiên, chúa tể hắc ám tính tình tốt..... Chỉ nghe thôi đã làm người ta buồn nôn.” Voldemort nhếch miệng trả lời. “Chỉ cần người nào đó của người không chen ép ta quá chặt, ta cũng sẽ không tùy tiện phát động chiến tranh.”

“Như vậy..... Thì vẫn là câu nói kia?” Gellert vươn tay ra.

“Vẫn là câu nói kia.” Voldemort nắm lấy bàn tay đang vươn ra, “Hợp tác vui vẻ.”

“Hợp tác vui vẻ.”

Sau bữa tối liền một mình trốn trong tầng hầm của trang viên Voldemort, Severus cố đầu rút cổ khiến chính mình đắm chìm vào một quyển sách.

– Sách cấm về ma pháp hắc ám, trang viên Voldemort xuất bản.

Y rất may mắn sau cuộc đối thoại tràn ngập uy hiếp cùng mùi thuốc súng kia, chúa tể hắc ám có thể để y ăn một bữa ăn bình thường — Tuy rằng việc ăn với chúa tể hắc ám cũng đã rất không bình thường — Thật là ngoài dự đoán của mọi người. Hơn nữa sau khi ăn xong, đối phương cũng rất “Thân thiết” để y tự do hoạt động.

– Nhưng tại sao vẫn cảm thấy mình giống như là bị giam cầm!

Severus hung hăng nghiêng rằng, dùng sức lật trang sách. Chẳng lẽ y thật sự phải trải qua hơn nửa tháng nghỉ lễ giáng sinh cùng với ma vương? – Đối phương rõ ràng không có ý thả y trở về. — Minh thật sự là tạm thời bị giam lỏng..... Y không chút nghi ngờ.

Y không biết ma vương muốn cái gì, thật sự không biết. Đối phương hình như cũng không có ý muốn nói cho y rõ cuộc muốn được cái gì. Tài năng ma thuật, thể lực gia tộc, còn có..... Nếu đây đơn thuần chỉ là muốn làm suy yếu thực lực của lão ong mật, vậy hẳn hoàn toàn không cần phải phiền phức như vậy. Nếu chỉ là muốn ép buộc mình làm việc cho hắn..... Nói thật y cũng có thể nghĩ ra rất nhiều phương pháp để mình phải nghe lời.

– Vậy thì hẳn rốt cuộc muốn cái gì?

Khoái cảm chinh phục hay hưởng thụ quá trình ép buộc y phải cúi đầu? Hay là ma vương còn có dự định gì khác.

Xà Vương càng nghĩ càng phiền muộn chán nản khép sách lại. Nói thật, mỗi khi đối mặt với chúa tể hắc ám, y liền cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi. Cho dù chỉ ở chung trong thời gian ngắn cũng khiến y cảm thấy vô lực và bàng hoàng. Sự tự chủ lẫn lực nhẫn nại làm y kiêu ngạo lần nào cũng sẽ bị đánh vỡ, ngay cả lớp ngụy trang thành thạo mà đời trước ở trước mặt ma vương mặt rắn cũng thường bị vạch trần.

– Y đang chờ mong cái gì, hay là đang thử tin tưởng cái gì?

Hành động gần như tự sát hôm nay của mình không thể nghi ngờ là chứng minh nội tâm y lơ lửng. Y cảm thấy ma vương sẽ không..... Giết mình? – Suy nghĩ cực kỳ vớ vẩn, nhưng cũng chỉ có như vậy mới có thể giải thích việc làm càng thêm vớ vẩn của y.

– Khiêu chiến điểm cực hạn của chúa tể hắc ám? — Y thật sự là điên rồi!

Nâng tay che mắt lại, Severus mệt mỏi dựa vào ghế. Y biết chúa tể hắc ám nhất định tính toán làm gì đó. — Hôm nay là đêm giáng sinh, nếu không có chuyện gì, ma vương tất nhiên sẽ không gọi mình đến.

– Y chờ, chờ phán quyết sống hoặc chết.

“Chủ hôn, người làm như vậy sẽ khiến y sợ.” Bên cạnh Voldemort lơ lửng một bóng người gần như hoàn toàn trong suốt – Bóng người gần như giống hệt hắn.

“Trở về!” Lãnh đạm ra lệnh, “Hơn nửa năm còn không dung hợp xong, chính là vì ngươi luôn luôn tách khỏi bản thể.”

“Ta lập tức sẽ hoàn toàn trở về.” Bóng người cười bất đắc dĩ, “Đợi hòa tan vào linh hồn của ngươi lần nữa, vậy thì hai cái trường sinh linh giá kia cũng tương đối dễ giải quyết, dù sao ta là cái mạnh nhất, khó giải quyết nhất không phải sao?”

“Ngươi chỉ là một mảnh nhỏ, ta cho rằng chúng ta đã thảo luận vấn đề này thật lâu.” Voldemort muốn xoa bóng người trước mắt ra, nhưng cánh tay lại xuyên qua cái bóng.

“Ta đã sớm không có thật thể, chủ hôn. Đừng lo lắng, nếu muốn gây phiền phức cho ngươi thì lúc trước ta sẽ không nghe lời trở về như vậy.” Bóng người bay tới trước mặt Voldemort, “Ngày mai là đêm giáng sinh, tặng cho ta một món quà đi.”

“Ngày mai mới là lễ giáng sinh.” Bất đắc dĩ nhìn cái bóng hoàn toàn không có trọng lượng nằm sấp trên người mình, hắn không hiểu tính cách một trong những trường sinh linh giá của mình tại sao lại kỳ quái như vậy. Tuy rằng Gellert nói linh hồn được phân tách ra kỳ thật là mang đi một mặt cảm xúc hoặc là tính thần nào đó của chính mình, cũng chính là biểu hiện nội tâm chân thật của hắn. Nhưng hắn không cảm thấy mình có tồn tại một tính cách thoát tuyến như vậy.

“Cho nên a, ta muốn ngươi hôm nay tặng quà cho ta a.” Bóng người nói đương nhiên.

“Muốn cái gì?” Kỳ thật hắn có thể đoán được, dù sao cũng là “Chính mình” không phải sao?

“Ngươi biết mà, chủ hồn.” Bóng người cho đối phương một nét mặt “Đừng giả ngu”, “Severus thân yêu đã ở dưới hầm một mình rất lâu.”

“Ngươi muốn gặp y?” Voldemort nhướng một bên mày nhìn đối phương.

“Đương nhiên, ta không gặp y gần một năm rồi, hơn nữa.....” Tiếng nói của bóng người trầm thấp, “Có thể sẽ không còn gặp lại.” Hắn nhìn thân thể đã gần như trở thành trong suốt của mình, bất đắc dĩ nói.

“Ngươi thật sự rất thích y?” Voldemort có chút không rõ hỏi.

“Đương nhiên,” Bóng dáng cười gian xảo, “Nếu lúc đó không phải có người quấy rầy, thì ở Hẻm Xéo ta đã sớm ăn y vào bụng. — Khi đó ta còn có thật thể.”

Nhìn trường sinh linh giá của mình tỏ ra có hứng thú vô cùng lớn với con mồi của mình, Voldemort bỗng cảm thấy trong lòng có chút không vui. — Tuy rằng đó cũng là hắn.

“Xem như nói lời tạm biệt với y?” Cảm xúc có chút không ổn định, Voldemort cao giọng hỏi.

“Xem như thế đi.....” Bóng người nghĩ nghĩ, “Là vĩnh biệt.”

“Chỗ này là căn phòng gần với tầng hầm ngầm nhất, hắn là không vượt qua phạm vi hạn chế của chúng ta.” Im lặng trong chốc lát, Voldemort thản nhiên nói, “Trước mười hai giờ nhất định phải trở về.” – Thời điểm lễ giáng sinh, y là thuộc về ta.

“Ta biết, chủ hồn.” Bóng người bay xa một chút, “Giáng sinh vui vẻ!”

Bóng người bay từ cầu thang về phía hầm. — Có lẽ không có thật thể cũng là một chuyện tốt?

Voldemort cảm thấy cảm xúc của mình cũng có chút kỳ quái. Hình như trong lúc vô ý thức hắn đã đưa con rắn trong hầm kia vào đôi cánh của mình. — Tuy rằng đối phương hoàn toàn không muốn.

Hắn thậm chí không hiểu tại sao mình có thể dễ dàng tha thứ đối phương nhiều lần lặp đi lặp lại nói dối mình. Đức, Prince, trường sinh linh giá..... Nhớ lại hình như người tên Severus này từ trước đến nay không có nói lời thật nào với hắn.

Giống như lời của Gellert, nếu người khác dám đối với mình như vậy, thì đã sớm đi gặp Merlin.

Nhưng hiện tại đương sự chẳng những sống rất tốt, còn đang xem sách sưu tầm của mình trong tầng hầm của trang viên. Mà mình lại không có một chút ý nghĩ muốn giết y.

– Hơn nữa..... Còn muốn để y...Cùng trải qua lễ giáng sinh với mình.....

– Tất cả những việc này đều rất không bình thường.

Voldemort cảm thấy hắn cần phải suy xét rõ ràng cảm giác với người tên Severus này một chút. — Kế hoạch của hắn không thể có sơ hở. Bất kể là vì ván cá cược kia, hay là vì lý tưởng của bản thân hắn.

– Hắn cần phải nhìn rõ tâm của chính mình.

30. Chương 30: Tở Tình Cùng Vĩnh Biệt

Severus ngồi dựa lưng vào ghế dần dần có chút buồn ngủ, ngay lúc y mơ mơ màng màng, y chợt cảm thấy cửa tầng hầm bị mở ra. Dựa vào phản xạ được tạo thành trong nhiều năm chiến tranh, y nhanh chóng lấy đũa phép ra chỉ về phía cửa.

– Không có người?

Ngài gián điệp vừa mở to đôi mắt còn chút mơ hồ kinh ngạc nhận ra trước mắt mình không có một bóng người, chỉ có..... Một cái bóng rất giống người.

– Không đúng!

Ngay sau đó, Severus tỉnh táo lại lập tức ý thức được, đây cũng không phải bóng dáng gì. Ngay cả y cũng không dám khinh thường, bởi vì bóng người trước mắt giống. Hệt. Chúa tể hắc ám nhất!

“Người nào?” Severus giơ đũa phép lên đề phòng hỏi.

“Đừng như vậy, Severus thân yêu,” Cái bóng quơ quơ tay, “Chú ngữ của em không thể đánh trúng ta, xét thấy ta cũng không phải thật thể.”

– “Thân yêu” con quỷ chứ thân yêu!

Bị loại xưng hô quái đản này làm cho cực kỳ tức giận, Xà Vương âm thầm nhìn đối phương. — Y có cảm giác quen thuộc.

“Em không nhớ ta sao?” Bóng người cong cong khóe miệng, tới gần Xà Vương, đối phương lập tức nâng đũa phép lên, đồng thời lui về phía sau một bước. Về mặt của cái bóng càng vui vẻ hơn, hẳn tiếp tục tiến tới gần, Xà Vương lại lui về phía sau.....

Vì thế hai người cứ như vậy cố chấp chơi trò một tiến một lùi, cho đến khi sau lưng Xà Vương dựa vào bức tường lạnh lẽo.

“Người muốn làm gì?” Severus không còn đường lui phần nộ đặt câu hỏi. — Không phải y hoàn toàn không nhớ ra, nhưng y cầu nguyện cái bóng trước mắt này không phải người y nghĩ đến.

“Em nói thử xem, Sev?” Bóng người dán sát vào thân thể đối phương, tuy rằng không có thật thể, nhưng vẫn có cảm giác tồn tại. “Chúng ta đã một năm không gặp rồi đó nha.”

“Hém..... Xéo?” Xà Vương do dự nói, loại khoảng cách đối diện như vậy khiến người không thích tiếp xúc với kẻ khác như y rất không thoải mái. Mà gương mặt quen thuộc có thái độ quỷ dị trước mắt này..... Chỉ có thể là tên điên ở Hẻm Xéo kia.

“Thì ra em còn nhớ.” Bóng người vui vẻ nói, “Lần trước ta nói chúng ta sẽ không gặp lại, nhưng không ngờ còn có thể có cơ hội từ biệt.”

“Từ biệt?” Xà Vương sững sốt. – Từ biệt cái gì?

“Ta phải trở về, Sev, em biết về ‘trường sinh linh giá’ thì chắc hẳn có thể hiểu được phải không?” Cái bóng vươn tay muốn vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của đối phương, nhưng chỉ có thể khiến vùng da thịt kia xuyên qua thân thể trong suốt của mình.

“Em xem, bây giờ cũng sờ không được nữa rồi.” Tiếng nói có chút buồn bã, cái bóng dùng xúc cảm chân thật cuối cùng của hắn chạm vào người trước mắt. “Ngày mai là lễ giáng sinh, nhưng ta phỏng chừng mình không qua được ngày mai, cho nên đến sớm nói với em câu ‘Giáng sinh vui vẻ.’”

Nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên đôi môi mỏng, nhìn đối phương có chút bối rối né tránh, cái bóng cười cười.

“Rõ ràng không chạm vào được, em còn né cái gì?” – Không thể chạm vào thứ mình thích..... Quả nhiên có thân thể vẫn tốt hơn.

“Người.....” Khi ở Hẻm Xéo Severus đã nhận ra chính mình không thể theo kịp suy nghĩ của vị trường sinh linh giá đại nhân này, hiện tại vẫn là không thể.

“Đừng cho là ta không phải đồ thật thì thả lỏng a, ký ức của ta chủ hồn cũng sẽ có.” Bóng người rời xa một chút, nhướn mày nói.

“Tại sao tới tìm ta?” Severus cau mày, vẻ mặt vô cùng mờ mịt.

“Ha ha, Sev thân yêu, em nhìn không ra sao?” Thối lui đến khoảng cách có thể thấy rõ toàn thân đối phương, ánh mắt của cái bóng chăm chú nhìn chăm chăm vào nam nhân trước mắt, giống như muốn dùng ánh mắt còn lại của hắn để hút người vào đó.

“Ta thích em a!”

Nam nhân trước mặt hoảng sợ đến mức cả thân thể cứng ngắc, đôi mắt hắc diệu thạch trừng lớn, hình như ngay cả năng lực hô hấp cũng tạm thời mất đi.

“Đừng đùa!” Xà Vương giận dữ hét lên, “Cho dù ngươi không phải chúa tể hắc ám chân chính, ngươi cũng là một phần của hắn! Đừng tưởng rằng loại đùa giỡn nhảm chán này có thể lừa được ta!”

– Y không tin, y tuyệt đối không tin. Cho dù đời trước chúa tể hắc ám quả thật từng yêu thích y, nhưng đó cũng chỉ là yêu thích tài năng của y. Y tuyệt đối sẽ không tin chúa tể hắc ám sẽ sinh ra, cho dù chỉ có một chút xiu, hứng thú đối với bản thân y.

– Thích, đừng đùa! Là trở thành đồ chơi đi! Món đồ chơi thú vị!

“À, sai rồi.” Cái bóng không chịu ảnh hưởng chút nào, ngược lại hình như đột nhiên hiểu ra cái gì. Ngay lúc Xà Vương trào phúng chờ đợi sự thật, thì lời nói càng kinh hoàng lại đập về phía y.

“Đúng vậy, không phải thích. Là yêu a. Severus, ta yêu em.”

Ngữ khí của bóng dáng nghiêm túc làm người ta không thể phản bác, tinh thần Xà Vương đã muốn bị nổ tung đến cảnh giới vô ngã, vẻ mặt nháy mắt từ phần nộ chuyển sang trống rỗng. — Hoàn toàn trống rỗng, triệt triệt để để.

“Ta biết em không tin, Sev. Nhưng không sao cả, bởi vì sự tồn tại của ta dừng ở đây.” Severus nhìn bóng dáng trước mắt hình như càng trong suốt hơn, trên khuôn mặt không chút biểu tình xuất hiện một chút thần sắc phức tạp.

Cái bóng đã cực kỳ mờ nhạt, ngay cả hình dáng cũng mơ hồ. Severus vô ý thức vươn tay, hình như muốn chạm vào đám sương mù mỏng manh kia. Nhưng chỉ có thể xuyên qua không khí hư vô. Trước khi bóng dáng hoàn toàn biến mất, hình như y nghe thấy một tiếng nói tao nhã mỉa mai hoặc lơ mơ truyền đến — Nhớ kỹ ta, Severus!

– Nhớ kỹ..... Có lẽ đã sớm không thể quên

Sững sờ nhìn trước mặt trống rỗng không có thứ gì, Xà Vương ngẩn người thật lâu. Khi y hoàn hồn lại, tiếng chuông đêm khuya đang vang vọng trong bóng đêm tĩnh lặng.

– Lễ giáng sinh đã đến.....

Trong phòng khách ma vương thở ra một hơi dài giống như đã sống lại, chậm chậm mở đôi mắt màu đỏ máu ra, trong nháy mắt khi trường sinh linh giá hoàn toàn hòa nhập vào cơ thể, sức mạnh cùng ký ức cũng đồng thời thức tỉnh. Vô số hình ảnh hiện ra trong đầu, giống như cảm giác khi thực hiện ‘Chiết tâm trí thuật’ với người khác, việc này hắn không biết, vì vậy tất cả mọi chuyện giữa trường sinh linh giá và Severus từng chút từng chút thấm vào linh hồn của hắn, trái tim của hắn.

– Cùng với câu nói kia “Severus, ta yêu em”.....

Không thể phân biệt được rốt cuộc là cảm xúc của chính mình hay chỉ là ý đồ của trường sinh linh giá, hắn cảm thấy trái tim của mình càng thêm rối loạn, cảm giác đối với người tên Severus này cũng càng ngày càng kỳ diệu. Hắn có chút oán trách trường sinh linh giá tự tung tự tác, nhưng cảm giác khó hiểu hơi hơi hiện lên trong lòng khiến hắn đồng thời lại hối hận việc mình đồng ý cuộc chia tay không có ý nghĩa này.

– Thật sự là..... Tên phiền phức.....

Severus ở tạm trong hầm một đêm, dưới sự dẫn dắt của gia tinh, không tình nguyện đi đến phòng khách. Voldemort cùng với quần gia của hắn Kail Liszt đang một ngồi một đứng nói chuyện. Nhìn thấy y đến, quần gia Liszt ôn hòa cười, chào hỏi y.

“Ngủ ngon không, Severus.” Voldemort rõ ràng ngủ không tốt cười hỏi. — Đêm qua gần như thức trắng đêm không chỉ có một mình Severus.

“Cũng được.” Bình thần trả lời, tùy tiện ngồi xuống một cái sô pha.

“Lord, tuy rằng hôm qua chúng ta không có chuẩn bị bữa tối giáng sinh, thế nhưng gia tinh lại trang trí cây thông Noel.” Ánh mắt của Liszt do dự nhìn qua nhìn lại giữa hai người đang trầm mặc.

“Tôi nghĩ hẳn sẽ có quà tặng được đưa tới.”

– Mưu đồ gây rối thật rõ ràng!

Severus hung tợn trừng mắt liếc nhìn ngài quần gia đang cười vô cùng chuyên nghiệp một cái. Hiện tại y có thể chắc chắn đến tám phần, người này tuyệt đối không phải quần gia gì của chúa tể hắc ám. Với tính cách của chúa tể hắc ám, hẳn chán ghét nhất người khác xen vào chuyện của mình! Thế nhưng người này chẳng những có thể rất bình thường đưa ra đề nghị, còn không có phải chịu trừng phạt vì sự tự tung tự tác này.

– Đây tuyệt đối là không bình thường.....

Bất quá..... Đại sư ma được thân ái của chúng ta quên, chính y cũng đã mấy lần phá vỡ quy tắc của ma vương, nhưng vẫn đang sống rất tốt.

“Severus quên chuẩn bị quà tặng cho ta đúng không.” Voldemort cười tủm tỉm nhìn nam nhân đầy mặt rói rầm. Bất quá nét mặt bây giờ của hắn ở trong mắt đối phương, đồng nghĩa với từ nguy hiểm.

– Trước đây khi ma vương muốn trừng phạt thuộc hạ thì thường đều sẽ lộ ra loại tươi cười này.

Phản xạ có điều kiện căng cứng cả người lại, Severus vô ý thức đề cao cảnh giác, “Tôi..... Không có thói quen tặng quà.....” Dưới ánh mắt rửa tội của ma vương, Xà Vương có cảm giác đại nạn hạ xuống.

“Tôi nghĩ ngài Prince chỉ là quên chuẩn bị.” Trước khi ma vương mở miệng, Liszt lại một lần nữa đoạt trước lời nói của hắn.

– Là đang ám chỉ cái gì, hay là đang thăm dò cái gì?

Severus có thể nhận ra vị quần gia không tầm thường này hình như là đang cố ý nói nhảm, ông ta không phải là quần gia thật sự. Nhưng xét thấy bản thân ma vương cũng chỉ dùng ánh mắt ra hiệu báo đối phương không cần rất làm càn, không có trực tiếp ném “Crucio”, cho nên Xà Vương tạm thời cũng không dám đưa ra nghi vấn.

“Severus, tuy rằng người không có chuẩn bị quà tặng, nhưng hình như vẫn có người muốn tặng quà cho người.” Voldemort rộng lượng đứng lên, “Dưới cây thông Noel ở trang viên Voldemort hình như có quà của người.”

Severus chớp mắt mấy cái, phải thừa nhận rằng cú mèo của giới ma pháp làm việc quả thật khiến người ta yên tâm sao? Bản thân mình ở trong trang viên của chúa tể hắc ám, chúng nó cũng có thể đưa quà đến?

Đứng dậy đuổi theo ma vương, khi đi ngang qua Liszt, đối phương cố ý nhìn vào mắt y một giây, sau đó dường như vô tình nói, “Có lẽ sẽ có quà tặng rất không tầm thường tồn tại a!”

Nhìn nét mặt vô cùng quen thuộc nhưng vẫn không thể nói rõ rốt cuộc nhìn thấy ở chỗ nào kia khiến Severus âm thầm kinh hoàng.

– Đến trang viên ma vương để trải qua lễ giáng sinh có lẽ thật sự là một sai lầm.

Khi đại sư ma được tràn đầy nghi hoặc cảnh giác mở hộp quà lớn được trang trí vô cùng hoa lệ ra, vốn cho là từ trong hộp sẽ bay ra một thứ gì đó do Malfoy chế tạo, không ngờ lại đặt một quyển sách lớn cổ xưa — [Ma được đã biến mất]. Đây chính là quyển sách quý giá mà ngay cả nhà Prince mong muốn đã lâu cũng không thể tìm được!

Đại sư ma được vươn tay cầm lấy quyển sách cổ rất lớn không thua kém gì so với quyển sách quái vật, cẩn thận lật xem nội dung bên trong. — Không phải trò đùa giỡn của người nào, cũng không phải thứ nguy hại thật giả lẫn lộn. Đây là một kiệt tác ma được chân chân chính chính.

Bàn tay đang lật sách hơi run rẩy, ánh mắt Severus lộ ra thần thái hưng phấn kích động. Thậm chí y cũng không để ý món quà lớn này rốt cuộc là do ai tặng ỉn. Đương nhiên y cũng không nhìn thấy một vị chúa tể hắc ám bắt đầu ghen tị với một quyển sách ma được.

– Nga, Merlin. Không ai sẽ tin rằng công tước hắc ám vĩ đại lại có thể ghen tị với quà tặng của chính mình!

“Thích không, Severus.” Ngay lúc đại sư ma được vô cùng tập trung dự định cẩn thận nghiên cứu báu vật khó có được này, từ sau lưng lại truyền đến giọng nói cùng nhiệt độ khiến y trong nháy mắt cứng đờ.

– Y cư nhiên lại thả lỏng cảnh giác trước mặt ma vương!

Trong suy nghĩ của mình, quý ngài gián điệp tiền nhiệm lại tiến hành đâm đá bản thân, cứng ngắc nghĩ cách thoát khỏi uy hiếp sau lưng, nhưng một giây sau lập tức bị ôm vào lồng ngực. Xúc cảm rắn chắc cùng nhiệt độ cơ thể kia khiến y không nén được càng thêm khẩn trương hơn.

Bất quá chúa tể hắc ám đạt được mục đích cũng không thêm để ý tới Xà Vương đang đề phòng mười phần, mà là dựa theo tư thế này bao phủ tay phải của đối phương, đồng thời dùng tay còn lại ôm lấy cơ thể người nào đó càng chặt.

– Không phải trói buộc như lúc gặp mặt lần đầu tiên, chỉ là làm hai người dựa vào nhau càng sát.

Nắm lấy bàn tay thon dài, khớp xương rõ ràng của đối phương, Voldemort nhẹ nhàng từ trong quyển sách rút ra một tấm da dê nhỏ bị đại sư ma được cuồng nhiệt quên mất. Mở ra đặt trước đôi mắt đen bóng, ma vương ái muội khẽ sát vào lỗ tai của người trong lòng nói khe khẽ,

“Không hỏi một câu là do ai tặng sao?”

Hai mắt liếc nhau nhìn chăm chăm vào tấm da trước mặt, đại sư ma được lần đầu tiên trong đời cảm thấy đầu óc của mình bị quỷ khổng lồ đá trúng.

“Severus thân yêu,

Chỉ mong quyển sách này cầu chúc cho người một lễ giáng sinh vui vẻ.

Lord Voldemort”

– Nơ con bướm của lão ong mật! Merlin nhất định là tên điên!

Severus há miệng do dự muốn nói lời “Cám ơn” nhưng bất luận thế nào cũng nói không ra tiếng được. Dựa theo tình cảm bên trong đối với chúa tể hắc ám, y rất muốn lập tức ném quyển sách này đi; Thế nhưng từ quan niệm của một đại sư ma được yêu thích sách vở, y lại nhịn không được ôm chặt lấy quyển sách.

– Quả nhiên sở thích mới là quan trọng nhất a!

Tay của Voldemort cũng không buông ra, hoàn toàn ôm người này vào lòng, hẳn có thể rõ ràng cảm nhận thấy thân thể đối phương hơi run rẩy. Hẳn biết người trong lòng đang đấu tranh tư tưởng. Loại nhận thức này rõ ràng làm vui hẳn, nhưng đồng thời cũng khiến hẳn thật không thoải mái.

– Người này chỉ đang rối rắm có nên chiếm lấy quyển sách trong tay hay không thôi, đúng không. Cũng chính vì vậy y mới không cố sức tránh thoát khỏi cái ôm của hẳn, nói hẳn nổi điên đi? Cho nên hiện tại y ngoan ngoãn để mình ôm vào lòng thật ra hoàn toàn đều nhờ công của quyển sách ma được kia?

Cảm thấy lực hấp dẫn của mình vậy mà còn không bằng một quyển sách nát, ma vương đại nhân quyết định không thể bỏ mặc sự việc tiếp tục phát triển như vậy.

“Severus, nhận được quà tặng thì phải cảm ơn nha.” Ma vương cười thật nham hiểm.

“Cám.....” Nhíu mày mâu thuẫn thật lâu, rốt cục Xà Vương cắn răng, dùng một loại ngữ khí trầm thấp dữ tợn có thể giết chết tiểu động vật nói, “Cám ơn.....”

“Bởi vì Severus không chuẩn bị quà Giáng sinh, vậy thì cùng trải qua lễ Giáng sinh với ta coi như bồi thường đi.” Khẩu khí của Voldemort cũng không phải thương lượng, Xà Vương muốn cự tuyệt nhưng cúi đầu nhìn quyển sách trong tay, lại luyến tiếc. Hơn nữa đối phương vốn cũng không cho ý quyền lựa chọn.

Y nhớ trong [hành vi thủ tục của Slytherin] có câu — Bất cứ kẻ nào cũng có nhược điểm, người không thể đả động hẳn là vì người nỗ lực không đủ, hoặc đó căn bản không phải thứ hẳn muốn.

– Hiện tại ý đối với những lời này rất có cảm xúc.....

31. Chương 31:

Ta biết ta chỉ là một trường sinh linh giá. Hơn nữa, kết quả này cũng do một tay ta tạo thành. Trước đó khi chưa trở thành trường sinh linh giá, là ta tự tay tách một phần linh hồn của mình ra khỏi bản thể.

Cho nên ta biết tại sao mình lại biến thành bộ dạng như hiện tại, cũng biết kẻ mà ta gọi là chủ hồn kia nhất định sẽ xuất hiện trước mặt ta. Nhưng linh hồn bị tách ra đã không còn là linh hồn ban đầu, ta nghĩ chủ hồn hẳn không biết chuyện này, nếu nói ta chính là hẳn, vậy thì tại sao ta lại có ý thức của chính mình?

Cho nên ta biết bắt đầu từ lúc ta tách rời khỏi chủ hồn, vận mệnh của chúng ta đã không phải hoàn toàn giống nhau. — À, không, là ta ngạo mạn quá, ta vốn sẽ không có cái gì gọi là vận mệnh. Bởi vì thể xác của ta đã mất đi, linh hồn của ta đã sớm không hoàn chỉnh, mà nhân sinh của ta — tạm thời hình dung như vậy đi — cũng đã không còn cơ hội đi đến phía trước.

– Bất tử cũng không phải dễ dàng như vậy, đồng thời cũng không nhất thiết khiến người ta hướng tới như vậy. Ta nghĩ hiện tại ta hẳn đã đạt đến một loại trạng thái bất tử, thể nhưng ta lại mất đi tương lai. Đúng vậy, ta sẽ không có lại được tương lai, cũng vĩnh viễn không có khả năng tiếp tục trưởng thành.

Khi vừa đi vào vương miện Ravenclaw, ta cũng không nhận thấy được điều này. Lúc đầu ý thức của ta hình như vẫn chưa hoàn toàn tách ra khỏi chủ hồn, cho nên khi đó ta còn đắm chìm trong niềm vui sướng vì tăng thêm bảo chứng cho sự bất tử của chính mình.

Nhưng theo dòng thời gian trôi qua..... Có lẽ ở chỗ này của ta căn bản không có khái niệm thời gian gì, nhưng ta vẫn biết thời gian đã trôi qua thật lâu. Bởi vì ta nhận ra chính mình đã không phải là người một lòng một dạ mong muốn được bất tử kia nữa. Cũng từ lúc đó ta bắt đầu gọi bản gốc của mình là chủ hồn, mà cũng tại giây phút đó ta đã hiểu được, ta và chủ hồn, từ lúc tách ra khỏi nhau cũng đã trở nên hoàn toàn khác biệt.

– Hẳn, là không thể dùng sức mạnh của ta để đạt được bất tử, bởi vì ta đã có ý thức độc lập.

Dần dần trong một mảnh tối đen ta nhìn thấy được vài thứ, vương miện Ravenclaw chứa đựng lượng tri thức cùng trí tuệ khổng lồ, đương nhiên đồng thời cũng có vô số cạm bẫy và dụ hoặc. Khi không có chuyện gì làm, ta liền hấp thu hàng loạt tri thức đó, có khi sẽ bị rơi vào cạm bẫy, cũng sẽ không vượt qua được dụ hoặc. Nhưng vậy thì đã sao? Ta và vương miện đã sớm hòa hợp thành một thể, cho dù bây giờ ta tạm thời bị giam cầm, nhưng một ngày nào đó ta cũng sẽ đi ra, bởi vì ta vốn chỉ là một phần linh hồn mà thôi a.

Hấp thu tri thức càng ngày càng nhiều, tâm tính vốn nóng nảy của ta bắt đầu bình tĩnh lại, bắt đầu tự hỏi. Không phải ta không nghĩ tới có một ngày có được thân thể, sau đó thay thế chủ hồn. Nói thật những lúc điên cuồng ta quả thật đã từng hận hẳn, nhưng khi tỉnh táo lại lại cảm thấy đáng cười. Cho dù hiện tại đã hoàn toàn bất đồng, nhưng ít nhất ở lúc ban đầu, đây cũng là quyết định của chính bản thân “Ta” a!

Từng có một lần ta nhớ lại cái trường sinh linh giá bị phân tách ra trước ta, mảnh linh hồn bị đưa vào quyển nhật ký kia.

– So sánh với ta, nó chỉ là một đứa bé, đúng không?

Nhớ đến thiếu niên chỉ gần mười sáu tuổi liền phân tách linh hồn của chính mình, nội tâm của ta lại có chút xúc động. Đương nhiên loại xúc động này không liên quan gì đến hối hận hay đồng tình, đây chỉ là than thở cho cảnh ngộ của chính mình cùng thiếu niên kia.

Bởi vì là linh hồn bị phân tách ra sau, cho nên ta nhớ rõ mọi chuyện trước kia, cũng nhớ rõ cảm xúc lúc đó. Ta biết lúc mình thả tử xà ra giết chết Myrtle, khi ấy ta không có sợ hãi, không có hối hận, không có thương hại — Ngay lúc đó ta chỉ có cảm giác thỏa mãn, chỉ có..... Một loại khoái cảm giống như trả được thù.

– Cái loại cảm giác giải phóng linh hồn thoát khỏi sự khống chế của tất cả kia, cùng với sự sung sướng trong tinh thần.

Tuy rằng lúc ấy ta chỉ mỉm cười tao nhã như bình thường, nhưng thật ra trong nội tâm ta đang cười lớn, thậm chí là cười nhạo, cười nhạo tất cả những kẻ ức hiếp ta, khinh bỉ ta, xem thường ta. Ta biết khi đó chính mình cố ý nâng cao cằm trước mặt Dumbledore, dưới sự vây quanh của Slytherin đạt được “Phần thưởng cống hiến đặc biệt”. Dùng loại cao ngạo ngày thơ ấu để chứng minh sự tồn tại của chính mình.

– Bây giờ nhớ lại, thật là rất không chín chắn.

Ta nhớ lại rất nhiều, trong đầu lặp đi lặp lại mỗi một chuyện ta có thể nhớ rõ. Đối với ta, thời gian cùng không gian hình như đều đã mất đi ý nghĩa, ta chỉ là một thứ tồn tại trong bóng đêm, trong góc hẻo lánh của ánh sáng, chờ đợi. Tuy rằng không biết đang chờ cái gì, nhưng trong lòng mình, ta hiểu được trước mặt ta chỉ có hai con đường, hủy diệt hoặc sống lại.

– Thế nhưng dùng thân phận gì sống lại hoặc hủy diệt cũng không phải chuyện ta có khả năng khống chế.

Cuối cùng có một ngày cuộc sống nhất thành bất biến (từ lúc hình thành vẫn không có gì thay đổi) của ta bị phá vỡ, ta nghe thấy tiếng nói đã lâu rồi không nghe được, tiếng nói vô cùng quen thuộc, cũng thật xa lạ. Dựa vào sức mạnh của linh hồn, ta biết chủ hồn đến đây.

Tuy rằng đã sớm dự đoán nhất định sẽ có một ngày như thế, nhưng khi ta bay ra khỏi mũ miện nhìn thấy chủ hồn, ta ít nhiều cũng có chút kinh ngạc.

Bởi vì ta vẫn nghĩ rằng nếu có một ngày chủ hồn đến tìm ta, vậy thì đã nói rõ hẳn chống đỡ không nổi nữa, khi đó nếu hẳn không phải sắp chết thì cũng điên rồi. Thế nhưng người xuất hiện ở trước mặt ta lại không phải như vậy. Tuy rằng khí chất có chút khác biệt so với trong ký ức, nhưng người trước mắt ta rõ ràng vẫn có tinh thần bình thường, ma lực hình như cũng càng tràn đầy hơn.

Việc này làm cho ta, vốn đang nghĩ rằng nếu nhìn thấy một tên điên chương mất hoặc là một kẻ nhu nhược sắp chết liền mượn thân thể đối phương để thay thế hẳn, trong nháy mắt vứt bỏ tất cả kế hoạch. Đối mặt với chủ hồn hình như cũng có chút kinh ngạc, ta hiếm thấy chủ động chào hỏi.

– Có lẽ thật sự là sống một mình quá lâu rồi đi.

Sau khi chủ hồn sống sờ một giây, thì làm động tác nhướn mày nghi vấn mà ta quen thuộc kia, tiếp đó dùng một loại ngữ khí thâm trầm hơn cả năm đó nói với ta, “Ta muốn thu hồi trường sinh linh giá.”

Nói thật, ta giật mình.

“Tại sao?”

“Bởi vì ta không muốn linh hồn của mình không được hoàn chỉnh.”

“Cho dù thu hồi, linh hồn cũng không thể hoàn chỉnh như lúc ban đầu.”

“Xem ra sống một mình lâu quá, người hình như đã quên một việc.” Lúc ấy ngữ khí của chủ hồn khiến người ta nghi hoặc, hẳn cũng không tức giận, ngược lại có chút vui sướng nhàn nhạt, “Chúng ta là phù thủy, có một loại chú ngữ tên là ‘Reparo’ (Sửa chữa hoặc Khôi phục).”

“Ngay cả linh hồn cũng có thể?” Ta không chắc chắn hỏi, thật ra ta biết việc này cũng không phải ý của chủ hồn, nhưng ta có hứng thú muốn biết nguyên nhân khiến hẳn thay đổi mong ước ban đầu. — Thu hồi trường sinh linh giá thì không có khả năng giúp hẳn sống lại, mà hiện tại sức mạnh của hẳn sớm đã mạnh hơn lúc trước, cũng không cần dùng cách này để tăng cường lực lượng.

“Chỉ cần quyết tâm là có thể.” Ngữ khí của chủ hồn bình tĩnh hiếm thấy, mà lúc này trong mắt hắn ta lại nhìn thấy sự dịu dàng, hình như còn có bóng dáng của một người khác.

“Ta là cái thứ mấy?” Ta không quan tâm hỏi, thật ra vấn đề này không quan trọng, chỉ là nó có liên quan đến việc ta có tư cách đưa ra điều kiện với chủ hồn hay không.

“..... Cái đầu tiên.” Trầm mặc một lúc, chủ hồn nghiêng ngẫm nói, “Muốn đưa ra điều kiện?”

Không hổ là linh hồn giống nhau, hắn hiểu rất rõ suy nghĩ của ta. Cong khóe miệng, ta gật gật đầu. “Để ta đi ra ngoài nhìn xem, dùng thực thể.”

Chủ hồn nheo mắt lại, trong màu đỏ thẫm tràn đầy tìm tòi nghiên cứu.

“Có lẽ ngươi cần một khế ước linh hồn?”

“Đương nhiên,” Chủ hồn thả lỏng nét mặt, “Nhưng ta càng muốn biết tại sao ngươi lại dễ dàng đồng ý trở về như vậy. Phải biết rằng..... Sau khi dung hợp ngươi sẽ không còn tồn tại.”

Ta nhướng mày, thật ra ta rất muốn cười, nhưng không chừng chủ hồn vẫn không thể hiểu tâm trạng hiện tại của ta, “Ta bây giờ có lẽ xem như tồn tại, thế nhưng ta lại mất đi tương lai.”

Chủ hồn rõ ràng cảm thấy kinh ngạc với câu trả lời này của ta, con ngươi màu đỏ máu hơi khuếch đại.

“Hiện tại ta không thể giải thích cho ngươi hiểu loại cảm giác này, đợi đến lúc chúng ta thật sự dung hợp, ngươi sẽ hiểu được lời nói của ta.” Xua tan nghi hoặc của hắn, ta chỉ có thể cân nhắc giải thích với hắn, “Cuộc đời vĩnh viễn tồn tại nhưng cũng vĩnh viễn không có tương lai rất thống khổ.”

“Ngươi thật sự không nghĩ đến việc thay thế ta?”

“Sao có thể?” Ta cười giả dối, “Nhưng như vậy hình như cũng không có ý nghĩa gì. Hơn nữa có lẽ giữa trường sinh linh giá với trường sinh linh giá cũng có khác biệt rất lớn, ngươi cứ xem như ta là phần có tính cách quái dị nhất đi.”

Chủ hồn nhắm chặt mắt lại, đến khi mở ra, trong đó đã không còn do dự, mà là sự kiên quyết vô cùng lạnh khốc. “Ta cho ngươi thực thể, ngươi ở lại nước Anh làm việc cho ta, sau đó đợi đến khi ta về nước, thì bắt đầu chính thức dung hợp.”

Ta cười lạnh nhìn hắn, “Tùy tiện như vậy liền tin tưởng. Cho dù có linh hồn hạn chế, ta không có khả năng gây phiền phức lớn cho ngươi, nhưng cũng không cho thấy ta sẽ thành thành thật thật đi?”

“Ngươi có thể thử xem.” Chủ hồn hất cằm lên cao cao, nụ cười bình tĩnh giả dối như ma quỷ địa ngục, nhiều năm không gặp, hắn quả nhiên càng cường đại hơn rồi. Giống như một quốc vương khinh thường tất cả, cho dù là chính mình trước đây cũng không thể so sánh với hắn lúc này được.

“Thành giao.” Ta thần nhiên nói. Không kéo dài đàm phán, kết quả không hề ngoài ý muốn, nhưng trong lòng ta như lại có chút do dự. Trên đời này từng có Tom Riddle, hiện tại có lord Voldemort. Thế nhưng lại chưa bao giờ có sự tồn tại của ta, không có nơi dừng chân ột linh hồn không trọn vẹn.

– Có lẽ đây chính là bi ai đi.

Lại bắt đầu trở về với thế giới rực rỡ kia

Chúng ta chẳng quan tâm đến việc nghỉ ngơi hồi phục

Hắn đi phía trước, ta che ở sau, chúng ta cùng nhau leo lên

Cho đến khi ta xuyên qua một cái lỗ tròn

Thấy vài thứ gì đó xinh đẹp xuất hiện trên trời cao

Vì thế chúng ta đi ra nơi này, thấy lại bầu trời đầy sao

___[Thần khúc. Trở lại trần thế]___

(Trích khúc XXXIV, phần Địa ngục – Inferno, tác phẩm Thần khúc (La divina media) của Dante Alighieri)

Cảm giác một lần nữa quay trở lại cực kỳ tốt, tốt đến mức khiến ta muốn đổi ý về lời hứa với chủ hồn, tốt đến mức khiến ta muốn độc chiếm trần thế phồn hoa ồn ào. Nhưng ta biết ta đã không còn cơ hội.

Chủ hồn hình như đến Đức. Hắn không nói cho bất cứ kẻ nào về sự tồn tại của ta, cho dù là Malfoy mà hắn tin tưởng nhất. Đóng vai chủ hồn cho tốt cũng không phải việc khó khăn gì, dù sao linh hồn của chúng ta là giống nhau, lý tưởng của chúng ta cũng từng là giống nhau.

Sau khi ký kết khế ước với chủ hồn, ta có được ký ức của hắn. Nói theo một ý nghĩa nào đó, hiện tại tư tưởng của chúng ta nối tiếp với nhau, loại nhận thức này làm ta có một chút cảm giác muốn đùa giỡn.

Nói thật, điều này thật không phù hợp với tâm lý của ta, nhưng hình như ta không khống chế được xúc động muốn gây phiền phức cho chủ hồn. Giống như năm đó không khống chế được muốn dùng cái chết để chứng minh sức mạnh của chính mình vậy.

Đồng thời trong trí nhớ của chủ hồn ta nhìn thấy một người, một người mặc áo chùng đen, âm u, ẩn nhẫn, khí tức tràn ngập thống khổ cùng tuyệt vọng. Toàn thân người kia đều tỏa ra đau buồn khiến người ta chảy nước mắt cùng áp lực làm người hít thở không thông. Nhưng hình như chính chủ hồn cũng không có nhận ra, mà nam nhân tên là Severus Prince cũng không hề ý thức được, cảm giác tang thương trên người y không phù hợp với bản thân y đến mức nào, thế nhưng kết hợp lại lại càng tăng thêm sức mạnh.

Hơn nữa ta đã biết nguyên nhân khiến chủ hồn thay đổi.

Lại nói tiếp thật sự rất đáng cười, không có người nào có thể nghĩ đến chúa tể hắc ám vĩ đại cư nhiên sẽ thay đổi dự định ban đầu của mình chỉ vì một câu nói của một người vừa mới quen biết. Một câu nói của nam nhân kia “Linh hồn của ta không còn hoàn chỉnh” vậy mà có thể đánh thức chủ hồn vẫn luôn truy đuổi bất tử.

Ta muốn cười, nhưng trong lòng lại âm mội, hoặc nên nói là ghen tị. Ta biết mình hình như đã say mê người nam nhân đặc biệt kia. — Ta muốn đi tìm y!

Khi nhìn thấy y, tình trạng của y làm ta kinh ngạc, người nam nhân lạnh lùng cứng nhắc trong trí nhớ kia lại đang khóc. Thân thể màu đen dựa sát vào vách tường phía sau, một tay che mặt, tay còn lại bấu chặt vào bức tường sau người. Giọt nước mắt trong suốt chảy ra từ khe hở, nhưng đó không phải là tuyệt vọng gần như tan vỡ mà là khúc ca siêu thoát.

Trong nháy mắt đó ta biết trái tim mình rung động, ta muốn tiếp cận nam nhân màu đen này, muốn dùng tâm tình của ta giữ nam nhân này lại, giam cầm y. Ta đột nhiên nhớ tới lời đánh giá của Dumbledore đối với ta, lão nói “Tom, trò không hiểu yêu.” Ta nghĩ hiện tại ta có thể cười nhạo lão ta một chút, bởi vì ta nghĩ ta đã hiểu, ta đã hiểu cái gì là — yêu.

Thế nhưng những chuyện xảy ra kế tiếp lại khiến ta mê mang, ta không biết sự chống cự của y mang đến cho ta cái gì, nhưng ta biết ta làm y bị thương. Không phải vết thương trên xác thịt, mà là lăng trì trong linh hồn. Y biết rất nhiều chuyện, nhiều đến mức khiến ta cảm thấy nguy hiểm, ta ép buộc y nói ra sự thật, nhưng y lại dùng ánh mắt khinh miệt mà chưa từng kẻ nào dám dùng nhìn ta, giống như đang nói “Người là thằng hèn”.

Tinh thần của ta đột nhiên có chút điên cuồng, ta muốn dùng những thương tổn tàn nhẫn để phá vỡ nguy trang của y, cũng phá tan ảo tưởng của ta. Nhưng chủ hồn, thông qua liên hệ tinh thần, ngăn cản ta, tuy rằng ngay lúc ấy ta cảm thấy rất tức giận, nhưng sau đó, ta lại muốn nói – Cũng may, cũng may lúc ấy chủ hồn ngăn ta lại.

Ta biết bản thân mình không muốn làm y thương tổn, ta biết thật ra chủ hồn cũng rất để ý y, ta biết nỗi đau khổ trong lòng y không ai có thể thật sự hiểu được, ta biết ta cuối cùng không thể ở lại trên đời này, ở lại bên cạnh y. Ta biết..... Ta chỉ là một người khách qua đường, giống như lời nói của chủ hồn, một trường sinh linh giá mà thôi.

Cười nhạt tự chế giễu, ta nhận ra mình vẫn không thể kèm chế xúc động muốn gặp mặt y, vì thế ở lễ giáng sinh, ta quyết định đi gặp y để nói lời từ biệt.

Ta nhìn y, nam nhân toàn thân màu đen lại có được tâm hồn tinh khiết nhất, cảm xúc luôn giãy giụa lại vĩnh viễn ép buộc chính mình giữ bình tĩnh. Ta muốn ôm lấy y nhưng đã mất đi sức mạnh để ôm y. Giờ

phút này, ta rốt cục bắt đầu lưu luyến thế giới này, cái thế giới mà ta từng cho rằng tất cả đều là rác rưởi cùng âm u, thế nhưng ta cũng biết vận mệnh của ta sắp đi đến cuối cùng. Ta, vốn không nên có bất cứ lưu luyến gì.

– “Severus, ta yêu em.”

Ta nhìn thấy đôi mắt màu đen của y mở to, màu sắc còn sâu lắng hơn cả bóng đêm kia khiến ta yên tâm. Ta nói với y không cần quên ta, ta biết y sẽ không quên. Bởi vì trái tim của y rất mềm mại, như vậy thật không phù hợp với vẻ ngoài của y.

Trong nháy mắt khi biến mất, ta cảm thấy mình cũng không có cảm nhận được sự băng giá của tử vong, ngược lại lại có một dòng nhiệt ấm áp xuyên qua linh hồn của ta. Sự tồn tại của ta đã tan biến, thế nhưng trái tim của ta vĩnh viễn ở lại bên cạnh Severus. Ta biết, rốt cuộc ta vẫn luyến tiếc y.

Hắn không phải ánh sáng, chỉ là làm chứng cho ánh sáng

Kia chính là ánh sáng thật sự

Soi sáng tất cả những con người trên cõi đời này

____[Kinh Thánh. Phúc Âm John]____

– Severus, em không phải ánh sáng của ta, nhưng em lại chiếu sáng cho ta, ột mảnh linh hồn không trọn vẹn này.

– Ta yêu em, Severus.....

Lực lượng của bản thân ta không chiến thắng được sức mạnh này

Trừ phi linh hồn của ta bị một tia chớp đánh trúng

Cũng chỉ ở trong tia chớp này

Nguyện vọng lâu nay trong linh hồn ta mới có thể hoàn thành

____[Thần khúc. Kết cục]____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sinh-menh-du-linh-hon>